

Trong Lòng Vợ Tôi Có Một Ánh Trăng Sáng

Contents

Trong Lòng Vợ Tôi Có Một Ánh Trăng Sáng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	13
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	19
17. Chương 17	20
18. Chương 18	21
19. Chương 19	22
20. Chương 20	23
21. Chương 21	24
22. Chương 22	24
23. Chương 23	25
24. Chương 24	26
25. Chương 25	27
26. Chương 26	28
27. Chương 27	29
28. Chương 28	30
29. Chương 29	32
30. Chương 30	33
31. Chương 31	34
32. Chương 32	34
33. Chương 33	35
34. Chương 34	36
35. Chương 35	38
36. Chương 36	39
37. Chương 37	40
38. Chương 38	42
39. Chương 39	43
40. Chương 40	44
41. Chương 41	45

42. Chương 42	46
43. Chương 43	48
44. Chương 44	50
45. Chương 45	51
46. Chương 46	52
47. Chương 47	53
48. Chương 48	54
49. Chương 49	56
50. Chương 50	57
51. Chương 51	59
52. Chương 52	60
53. Chương 53	61
54. Chương 54	62
55. Chương 55	64
56. Chương 56	66
57. Chương 57	67
58. Chương 58	68
59. Chương 59	70
60. Chương 60	73
61. Chương 61: Phiên Ngoại 1	75
62. Chương 62: Phiên Ngoại 2	78

Trong Lòng Vợ Tôi Có Một Ánh Trăng Sáng

Giới thiệu

Editor: Vũ Linh Thể loại: Dăm mỹ, hiện đại, thâm tình si hán bị chứng tự bế công x ôn nhu tiểu ngạo kiều mỹ nhân thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-long-vo-toi-co-mot-anh-trang-sang>

1. Chương 1

Thứ 6, ngày 23 tháng 6 năm 2019, trời râm.

Tôi và vợ tôi đã kết hôn được gần một năm rồi, thế nhưng số lần lên giường của chúng tôi chỉ có thể đếm được trên một bàn tay.

Không phải là vì không có thời gian, cũng không phải là vì thân thể của ai không được khỏe, mà chỉ đơn giản là vì kỹ thuật của tôi quá kém.

Đêm tân hôn, tôi bảo với vợ tôi là tôi không có kinh nghiệm, nếu bị đau thì nhất định phải nói ra, vợ tôi bảo được. Sau đó tôi liền tiến vào.

Ngây ngẩn được năm phút, tôi bắn.

Tôi xấu hổ rút ra, suy nghĩ một hồi lâu tôi mới bảo với vợ tôi rằng, cái này cũng không thể trách anh được, là do bên trong của em quá chặt.

Vợ tôi không nói gì.

Tôi sáp vào định hôn môi em ấy thì lại bị em ấy tránh đi. Lúc đó tôi nghĩ, hay là tôi đã làm đau đến em ấy rồi nhỉ? Tôi ngưng ngưng bật đèn lên để kiểm tra cho em ấy, sau cùng tôi đã nói ra một câu khiến cho tôi phải hối hận đến tận bây giờ —

Hay là để mai làm sau nhé?

Sau đó cái “ngày mai” ấy cũng không bao giờ tới nữa.

Chỉ trách tôi đã để lại cho vợ tôi bóng ma quá sâu, làm cho sau này, cứ mỗi lần sắp đạt tới cao trào, không phải tôi héo thì cũng là em ấy héo, cuối cùng chỉ có thể chuyển sang “giúp đỡ” lẫn nhau.

Đêm nay, sau khi tuốt xong cho nhau, tôi cam chịu nằm ở trên giường rồi bảo với vợ tôi rằng: “Hay là em thương anh đi?”

Thế nhưng vợ tôi lại chẳng thèm liếc tôi lấy một cái mà đi tắm luôn.

Tôi có chút nghi ngờ rằng vợ tôi bị lãnh cảm, và kiên định phủ nhận hoàn toàn cái lý do là bởi vì bộ dạng của tôi quá không có lực hấp dẫn, thế nên mới không gọi lên được thú tính của vợ tôi.

Cũng may là cặp phu-phu chúng tôi, ngoại trừ trong sinh hoạt có hơi không hợp nhau một tí, công việc thì bận đến nỗi tam thiên lưỡng đầu (*) không gặp mặt nhau được lấy một lần, mà cho dù có gặp được thì cũng không nói với nhau được quá ba câu, còn đâu thì mọi thứ đều có thể nói là hoàn mỹ.

Yêu vợ của anh!

(*) (tam thiên lưỡng đầu): Ý là “thường xuyên”.

2. Chương 2

Thứ 7, ngày 24 tháng 6 năm 2019, trời quang.

Vợ tôi là một vũ công múa ba-lê.

Lần đầu tiên tôi gặp em ấy chính là ở trên sân khấu. Em ấy mặc quần tất, gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng, động tác thì như mây bay nước chảy, tiến tiến lùi lùi, tạo nên một bức tranh phong cảnh.

Vừa giống như một tia sáng, lại vừa giống như một tia chớp, chỉ vừa nhìn một cái thôi là đã khiến cho tôi bị mất hồn.

Sau đó tôi liền thường xuyên đến xem em ấy biểu diễn.

Một năm rồi lại một năm.

Mãi về sau tôi mới bắt đầu đi dò la đủ mọi loại tin tức về em ấy, biết được em ấy đang sống ở đâu, biết được trong nhà em ấy có mấy người, biết được bố mẹ em ấy làm nghề gì, biết được hồi còn nhỏ em ấy đã từng nuôi một chú cún, biết được em ấy tốt nghiệp trường nào, biết được em ấy từng ra nước ngoài du học, biết được em ấy thích ăn món Quảng Đông và không thích ăn cay, biết được ngoài đi biểu diễn ra thì em ấy còn làm huấn luyện viên dạy múa tại một trung tâm, biết được em ấy chưa có bạn gái cũng chưa có bạn trai.

Cứ như vậy một năm rồi lại qua một năm nữa.

Có một lần hạ màn xong, tôi đang định rời đi thì một nhân viên đột nhiên bảo tôi dừng lại một chút, Tiểu tiên sinh có chuyện muốn nói với tôi. Tôi sợ đến mức không dám cử động, cả người cứ giữ nguyên tư thế mặt hướng ra ngoài cửa lớn, lưng quay về phía sân khấu.

Sau đó vợ tôi mới cầm một bó hoa đi ra. Tôi nhận ra đó là bó hoa mà tôi đã tặng cho em ấy, thế là trong lòng cực kỳ khấn trương, còn thầm nghĩ, hay là em ấy đang muốn nói lời cảm ơn tôi nhỉ? Nếu mà em ấy cảm ơn thì tôi phải nói gì đây? Nói “Đừng khách sáo” có phải là hơi bị nhạt nhẽo quá rồi không? Hay là nói rằng đây là điều em đáng được nhận? Như thế có vẻ hơi bị kiêu căng quá rồi nhỉ? Làm sao bây giờ? Hay là bảo em ấy đừng nói gì cả, để tôi gọi điện thoại cho em ấy...

Tiên sinh!

Tôi giật cả mình, rốt cuộc cũng hoàn hồn lại.

Vợ tôi nhét bó hoa vào tay tôi, nói, tiên sinh, thật ngại quá, nhưng tôi vẫn phải nói với anh rằng tôi hơi bị dị ứng với hoa tươi, cho nên về sau anh đừng tặng hoa cho tôi nữa, đến xem biểu diễn là được rồi.

Nói xong câu đó thì em ấy liền bị người khác gọi đi mất.

Tôi đứng đó, cầm bó hoa tươi, mắmm nghĩ không biết có nên lấy lại toàn bộ số hoa mà tôi đã tặng cho em ấy không nữa, nhưng mẹ đã nói là đã cho đi rồi thì không được đòi lại, nếu không sẽ thể hiện mình là một người keo kiệt, cho nên tôi không làm như vậy.

Về sau tôi không tặng hoa tươi cho vợ tôi nữa.

Mà tôi đổi thành hoa giả.

Yêu vợ của anh!

3. Chương 3

Chủ nhật, ngày 25 tháng 6 năm 2019, trời trong.

Hôm nay là chủ nhật.

Chủ nhật là một ngày đẹp trời, bởi vì cứ đến sáng chủ nhật là tôi sẽ được nhìn thấy vợ tôi ngay khi vừa mới tỉnh dậy.

Vợ tôi theo đạo Thiên Chúa, cứ tới chủ nhật là em ấy sẽ đi đến nhà thờ ở ngay gần đây để làm lễ Misa (*). Cho nên vào mỗi buổi tối trước ngày hôm đó, em ấy thường sẽ về nhà từ rất sớm, sau đó đi thay quần áo, luyện các bài tập kỹ năng cơ bản, tắm rửa, và cuối cùng là ngồi vào bàn ăn chờ tôi sắp cơm.

Chỉ có người làm chủ gia đình mới có quyền được nấu ăn mà thôi. Đây là điều mẹ đã dạy cho tôi. Cho nên, người làm chủ gia đình như tôi cảm thấy rất hài lòng đối với chuyện nấu ăn này.

Thế nhưng tôi lại không thấy hài lòng lắm đối với các món ăn mà tôi làm ra.

Ví dụ như hôm nay, rõ ràng là tôi muốn làm nem rán, thế mà không hiểu sao nem rán lại biến thành món lá hẹ xào nấm với tôm nõn và thịt cắt hạt lựu.

Tôi: ???

Vợ tôi đi vào lấy bát, hỏi hôm nay tôi làm món gì.

Tôi bảo là lá hẹ xào nấm với tôm nõn và thịt cắt hạt lựu.

Vợ tôi hỏi thế đã xào chín chưa?

Tôi nói chín rồi.

Vậy là được rồi. Nói xong thì em ấy cầm lấy bát rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Tôi lặng lẽ chỉnh lửa lên mức cao nhất, chỉ lo không cẩn thận lại xào không chín đồ ăn thì chết.

“Leng keng” đảo qua đảo lại một lúc lâu, rốt cuộc cũng “thành công” xào cháy cả đồ ăn.

Tôi bình tĩnh nhìn vào cái đồng đen ngòm ở trong nồi, vung tay một cái đổ toàn bộ vào trong thùng rác, tiếp đó lấy đồ ăn đóng gói mới mua ở quán ăn hôm nọ từ trong tủ lạnh ra rồi cho vào lò vi sóng.

Thế là bữa tối nay có món cải làn xào tôm, cải luộc, canh củ cải nấu với đầu cá (**) và cơm trắng của nhà hàng Nhã Thúy Hiền.

Vợ tôi ăn không được nhiều lắm, nhưng trông em ấy ăn rất ngon miệng.

Tôi chỉ nhìn thôi mà cũng đã thấy rất thỏa mãn lắm rồi.

Kỳ thật tôi muốn hỏi em ấy rằng, em có còn nhớ đến cái món lá hẹ xào nấm với tôm nõn và thịt cắt hạt lựu kia không? Đó mới là món mà anh muốn làm.

Nhưng rồi cuối cùng tôi vẫn không hỏi.

Yêu vợ của anh.

Chú thích

(*) Thánh lễ Misa hay Thánh Lễ Tạ Ôn Thiên Chúa là một nghi thức Tạ Ôn Thiên Chúa của những người theo đạo Thiên Chúa giáo.

(**) Nguyên văn đoạn này là: “ , , ”, tên hán việt cũng rất chi là soang-chảnh, “phỉ thúy hà nhân, bạch chúc thái tâm, ngư đầu la bốc thang”.

4. Chương 4

Thứ hai, ngày 26 tháng 6 năm 2019, trời quang.

Ngày kia là tối kỷ niệm ngày cưới một năm của tôi và vợ tôi rồi, tôi quyết định sẽ dành ra ngày hôm nay và ngày mai để suy nghĩ xem rốt cuộc ngày kia nên làm như thế nào.

Trước kia mỗi lần đi hẹn hò, mẹ tôi đều sẽ làm quân sư cho tôi, thỉnh thoảng bố tôi cũng sẽ đưa ra vài sáng kiến. Có điều bây giờ tôi đã cưới vợ rồi, nếu mà vẫn còn phải nhờ đến bố mẹ thì nhất định sẽ bị vợ tôi khinh thường cho mà xem.

Cho nên lần này tôi quyết định sẽ dựa vào chính mình, tuyệt đối sẽ không đi hỏi bố mẹ tôi đâu.

Tôi rất có tin tưởng vào bản thân.

Bởi vì trước kia, cứ sau mỗi lần hẹn hò, tôi đều ghi chép lại rất cẩn thận về thời gian, địa điểm, người và cảnh, giọng điệu nói chuyện, nguyên nhân và quá trình dẫn đến sự phát triển kết quả đó, rồi còn ghi thêm cả ý nghĩa, giá trị, tác dụng của các chỉ dẫn để những lần hẹn hò sau với em ấy còn biết đường mà áp dụng vào nữa.

Tôi viết kín cả ba quyển notebook khổ A5 cỡ lớn. Nhưng chỉ có mỗi 50% quyển notebook đầu tiên là ghi chép lại nghiêm túc về các buổi hẹn hò thôi, chứ 50% còn lại của quyển notebook đầu tiên và hai quyển notebook sau đó thì tôi đều là dựa vào tình hình thực tế của mỗi lần hẹn hò để nghĩ ra các cách xử lý và cách cải tiến, tự đánh giá những điểm được và không được của bản thân mình.

Mẹ tôi nói chỉ cần mình nỗ lực thì nhất định sẽ có thu hoạch.

Tôi cảm thấy thời gian thu hoạch của tôi sắp tới rồi.

Lúc đến giờ ngủ tối, tôi vẫn chưa nghĩ ra được một tí chữ nào cả, nhưng cũng chẳng sao, tôi đã ngồi đọc toàn bộ quyển notebook lại một lần nữa, tổng kết và chọn lọc ra những điểm quan trọng, rồi vẽ bản đồ tư duy, còn tiện tay vẽ thêm hai người đang nắm tay nhau, sau lại cảm thấy chỉ có hai người thì trông cô đơn quá, thế là tôi lại vẽ thêm một con chó, rồi lại vẽ thêm một chuồng chó, còn cả phòng khách và ghế sofa nữa.

Thấy vẫn còn có khoảng trống, thế là tôi lại vẽ thêm sàn nhà, giấy dán tường, đèn treo, cửa phòng bếp, một góc phòng ngủ, rồi còn có cả chậu hoa mà vợ tôi đang trồng ở ngoài ban công.

Trông quá là đẹp luôn.

Ồ mà hình như tôi đã quên mất điều gì đó rồi thì phải?

Yêu vợ của anh.

5. Chương 5

Thứ ba, ngày 27 tháng 6 năm 2019, trời quang.

Hôm qua tôi vẫn chưa nghĩ ra được phải làm gì trong kỷ niệm ngày cưới một năm, hôm nay tôi nhất định phải nghĩ ra mới được.

Edison đã nói, thành công có đến 99% là mồ hôi, 1% còn lại là cảm hứng.

Hôm qua tôi đã làm được 99% mồ hôi rồi.

Hôm nay tôi chỉ cần chờ thêm cảm hứng tới nữa là xong.

...

Tối mười hai giờ đêm, tôi rút cuộc cũng hiểu được rằng: Không có được 1% cảm hứng kia thì 99% mồ hôi cũng biến thành vô dụng mà thôi.

Edison đúng là cái tên đại lừa đảo, tôi phải gạch tên ông ta ra khỏi danh sách một trăm danh nhân mà tôi kính trọng nhất mới được.

Nhân lúc vợ tôi ngủ, tôi trộm gọi điện thoại tới cho mẹ tôi. Ngay khi điện thoại vừa mới được kết nối thì tôi chợt nhớ ra chắc bây giờ mẹ tôi cũng đang ngủ. Tôi đang định ngắt máy thì mẹ tôi đã alô một tiếng, hỏi tôi sao đến tận bây giờ mới gọi điện cho mẹ, hai người đã đợi tôi cả ngày hôm nay đấy. Tôi nói cũng không có chuyện gì cả, chỉ là ngày mai là kỷ niệm ngày cưới tròn một năm của tôi, tôi muốn hỏi xem mẹ có sáng kiến nào không, gợi ý cho tôi một tí với.

Mẹ tôi nói, mẹ đã đặt chỗ trong nhà hàng xoay (*) ở ngay tại trung tâm thành phố giúp con rồi. Cũng đã đặt xong lễ phục mới rồi, chắc khoảng 9 giờ sáng mai là đồ sẽ được giao tới nơi. Đúng rồi, mẹ còn chuẩn bị hộ con 3 món quà, đến lúc đó sẽ chuyển đến luôn để cho con chọn.

Tôi nghe xong mà cảm thấy vô cùng cảm động. Mẹ tôi quả là đúng là áo bông nhỏ (**) tri kỷ của tôi mà. Từ nhỏ đến lớn, hễ tôi cứ muốn cái gì là mẹ tôi đều có thể biến ra thứ đó cho tôi. Hồi nhỏ đám bạn của tôi cứ luôn miệng bảo là chúng nó được nhật về từ trong đồng rác, tôi thì lại nghĩ nhất định là không phải như vậy, tôi nhất định là do mẹ tôi sinh ra, nếu không thì sao mẹ lại có thể hiểu tôi được đến thế cơ chứ.

Tôi nhỏ giọng bảo, mẹ, con cảm ơn mẹ. Hay là ngày mai, đợi sau khi con với vợ con ăn uống xong xuôi sẽ qua đó thăm bố mẹ nhé?

Mẹ tôi không nói gì mà thẳng thừng ngắt điện thoại.

Aiz, tôi còn chưa kịp nói câu chúc ngủ ngon mà.

Thôi cũng không sao cả. Mẹ tôi bảo tự nhủ trong lòng là cũng đã được rồi.

Tôi nhẹ nhàng leo lên giường, thấy vợ tôi ngủ trông đáng yêu quá, thế là tôi liền hôn trộm em ấy một cái.

Cơ mà vì động tác quá mạnh, cho nên đã khiến cho vợ tôi bị đánh thức.

Tôi bảo trên mặt em có một con muỗi.

Vợ tôi tin là thật, sau đó thì liền kéo chăn rồi lại ngủ tiếp.

Yêu vợ của anh.

—

Chú thích

(*) (áo bông nhỏ): Ý chỉ mối quan hệ tri kỷ, thân thiết, ấm áp (thường là dùng để nói về quan hệ giữa con cái – cha mẹ).

(*) Nguyên văn “ ” = Nhà hàng xoay (revolving restaurant): Nhà hàng xoay 360 độ, có thể tham khảo nhà hàng xoay Hoàng Gia của Việt Nam. Theo giới thiệu thì nhà hàng xoay Hoàng Gia “là địa điểm lý tưởng cho bạn dùng bữa tối kết hợp với ngắm cảnh trung tâm thành phố về đêm từ độ cao 40m, Bạn còn được trải qua cảm giác “vừa ăn vừa xoay” khi nhà hàng liên tục xoay 360 độ trong vòng 90 phút.”

6. Chương 6

Thứ tư, ngày 28 tháng 6 năm 2019, trời nhiều mây.

Tôi rất hài lòng với buổi hẹn hò ngày hôm nay.

Nhà hàng không có quá nhiều người, khúc nhạc mà nghệ sĩ piano chơi nghe cũng rất hay, phong cảnh ngoài cửa sổ trông cũng rất đẹp, tất nhiên điều quan trọng nhất vẫn chính là vợ tôi đang mặc áo đôi cùng với tôi rồi.

Điều không được hoàn mỹ một tí xíu đó chính là vợ tôi nhìn trông không được vui lắm thì phải.

Tôi không biết vì sao vợ tôi lại không vui nữa. Mãi đến khi vợ tôi cau mày nói với nam nhân viên phục vụ bàn rằng, có thể mời cậu đi ra chỗ khác được không, vì bàn của chúng tôi không cần cậu nữa, đến lúc đó tôi mới biết được, hóa ra là vì vợ tôi không hài lòng với nhân viên phục vụ ở chỗ này.

Tôi không biết vì sao vợ tôi lại không thích nhân viên phục vụ kia nữa. Tôi âm thầm liếc mắt nhìn cậu ta một cái thì ngay lập tức cũng liền cảm thấy không thích. Cậu ta mặc bộ tây trang với áo gi-lê cùng caravat, lúc cười lên làm lộ ra hàm răng trắng bóng, đã vậy lại còn có một bên má lúm đồng tiền nữa chứ.

Trên mặt vợ tôi cũng có má lúm đồng tiền. Đàn ông con trai có má lúm đồng tiền thường thì trông sẽ đẹp trai hơn người bình thường. Đó là suy nghĩ của tôi, thế nhưng tôi không muốn vợ tôi cũng sẽ có suy nghĩ giống như tôi đâu, bởi vì tôi không có má lúm đồng tiền, nếu mà nghĩ như vậy thì chẳng phải tôi sẽ không so được với cái cậu nhân viên phục vụ kia đấy à?

Trong lòng tôi có chút khấn trương, vừa định nói là chúng ta cũng đã ăn được khá nhiều rồi, hay là về nhà đi thì vợ tôi đã bảo là em ấy muốn đi vệ sinh rồi.

Mãi đến nửa tiếng sau em ấy mới quay trở lại. Quần áo trông có chút lộn xộn, khóe miệng còn hơi bị trầy xước, sắc mặt âm trầm, trông rất đáng sợ.

Tôi căng thẳng hỏi em ấy là đã có chuyện gì rồi.

Em ấy bảo không có gì, lúc ở trong phòng vệ sinh không cẩn thận nên bị ngã.

Tôi hỏi có cần tới bệnh viện kiểm tra không. Vợ tôi bảo không cần, chúng ta đi thôi.

Lúc đứng chờ thang máy, tôi lại nhìn thấy nam nhân viên phục vụ kia, quần áo của cậu ta cũng hơi bị lộn xộn, khóe miệng cũng bị trầy xước.

Cậu ta cười với tôi một cái rồi liếm liếm môi, sau đó liếc mắt ngắm vợ tôi một cái.

Tôi không biến sắc mà quan sát cậu ta, ghi nhớ thể nhân viên của cậu ta, sau đó thì không quay đầu lại nhìn nữa mà đi thẳng luôn.

Tôi quyết định sau khi trở về, tôi sẽ không chỉ đánh giá mức kém cho nhà hàng này, mà tôi sẽ còn khiếu nại với quản lý của nhà hàng, sẽ gọi đến số 315 – số của Hội người tiêu dùng để khiếu nại, để bảo vệ cho quyền lợi đối với người tiêu dùng của tôi.

Buổi tối lúc về nhà, vợ tôi là người lái xe. Về đến nhà rồi, lúc dừng xe lại, vợ tôi đột nhiên quay mặt tôi qua rồi đá lười với tôi một cái thật sâu.

Tôi ném được cả vị máu, cơ mà vị máu này ngọt vô cùng luôn.

Lúc hôn xong rồi, tôi vẫn cứ ngẩn cả người mà nhìn chăm chăm vào vợ tôi, thế nhưng còn chưa nhìn được bao lâu thì vợ tôi đã quay mặt qua bên khác rồi.

Sao lại có vị bạc hà vậy, vợ tôi hỏi.

Tôi không biết phải trả lời như thế nào nữa. Chẳng lẽ lại đi nói cho em ấy biết rằng, mỗi lần miệng tôi có vị bạc hà là em ấy vô thức sẽ hôn tôi lâu hơn 0.5 giây à?

Không thể nói ra được.

Yêu vợ của anh.

Tác giả hiện hồn:

Về sau không những sẽ có góc nhìn của thụ, mà sẽ còn có cả góc nhìn của mẹ công, góc nhìn của cún con, góc nhìn của ánh trăng sáng, góc nhìn của người qua đường Giáp, góc nhìn của ông trời... Mọi người muốn có góc nhìn của những ai nữa thì cứ viết ra nhé!! Dù sao chế đây cũng sẽ không viết theo ý của mọi người đâu. Yên tâm đi nhóe!!! Ha ha ha ha ha!

7. Chương 7

Thứ sáu, ngày 30 tháng 6 năm 2019, trời nhiều mây.

Thứ sáu hàng tuần là đến ngày ăn chay của vợ tôi, ngày này không thể ăn đồ tanh mặn được, chỉ có thể ăn đồ chay mà thôi.

Cũng giống như thường lệ, lúc tôi đang định đổ nồi canh cải thảo thất bại của mình đi thì đột nhiên vợ tôi bước vào.

Anh khiếu nại nhân viên phục vụ kia với nhà hàng đấy à? Vừa bước vào vợ tôi đã hỏi luôn câu này.

Tôi gật gật đầu. Đang định bổ sung thêm là tôi còn gọi đến cả số 315 để khiếu nại với Hội người tiêu dùng nữa thì vợ tôi lại nói tiếp –

Anh ta đã bị quản lý sa thải rồi!

Tôi bưng nồi canh cải thảo, ngậy ngậy cả người.

Anh ăn cơm tối một mình đi.

Dứt lời, vợ tôi mượn chìa khóa xe rồi đi mất.

Tôi đổ nồi canh cải thảo đi, sau đó ra thay quần áo, đi giày rồi cầm điện thoại đuổi theo phía sau.

Để đề phòng vợ tôi bị lạc đường, tôi đã trộm cài đặt hệ thống theo dõi vào máy điện thoại của vợ tôi. Bí mật này chỉ có một mình tôi biết, vợ tôi mẹ tôi bố tôi đều không biết chuyện này.

Bởi vì nó là một bí mật.

Lúc ngồi lên xe khởi động máy, trong đầu tôi chợt nảy ra một câu hỏi: Vì sao tôi lại phải đi theo chứ? Vì sao tôi không ngồi đợi ở nhà?

Tôi nghĩ một hồi mới nghiệm được ra, đó là bởi vì trong lời nói của vợ tôi có vấn đề. Em ấy bảo tôi ăn cơm tối một mình, nhưng tôi đã làm cơm tối cho cả hai người rồi, nếu để một mình tôi ăn thì làm sao tôi có thể ăn hết được cơ chứ.

Tôi muốn đi gọi vợ tôi về nhà ăn cơm.

Tín hiệu hình tròn màu xanh lá cây trên điện thoại đi ra khỏi vùng nội thành, cuối cùng cũng dừng lại.

Tôi vốn muốn đỗ xe ở ngay phía sau xe của vợ tôi, thế nhưng ở phía trước và phía sau xe của em ấy đều không có chỗ để đỗ, mà đỗ ở ngay giữa đường thì sẽ bị chiếm diện tích, vì thế tôi đành phải mất thêm một chút thời gian để đi đỗ xe ở một chỗ khác trên đường, sau đó thì tôi lại đi bộ trở lại.

Trên điện thoại hiển thị vợ tôi đang ở trong một tòa nhà. Sau khi xem xong sơ đồ không gian kiến trúc ở chỗ này, tôi mới biết được tòa nhà này có tất cả hai mươi sáu tầng, mỗi tầng có tám hộ gia đình, vị chỉ tổng cộng là có hai trăm linh bốn hộ gia đình.

Tôi bước vào tòa nhà, bắt đầu gõ cửa từ phòng số 101.

Lên tới tầng 9, lúc tôi đang định gõ cửa phòng số 901 thì vợ tôi đột nhiên mở cửa bước ra. Trông thấy tôi em ấy rất giật mình, liền hỏi, làm sao mà anh tới được đây? Tôi đang định trả lời thì khước mắt lại nhìn thấy một người lạ, yết hầu của tôi ngay lập tức dừng lại.

Vợ tôi không hỏi thêm gì nữa, chỉ kéo tay tôi bước đi.

Tiểu Lạp Sênh!

Tiểu Lạp Sênh là tên của vợ tôi. Vợ tôi không quay đầu lại, thế nhưng tôi thì không thể không quay đầu lại được. Cái tên kia vừa gọi tên của vợ tôi. Theo nhận thức của tôi, trong danh sách hai trăm chín mươi tám người biết được tên của vợ tôi thì tôi có thể khẳng định là không hề có cái tên đang đứng ở trước mắt tôi vào lúc này.

Tôi không biến sắc mà nhìn tên đó, bắt đầu quét một lượt từ diện mạo ngũ quan quần áo kiểu tóc dáng người giày dép của tên đó, định tối về nhà bổ sung thêm vào danh sách.

Tên đó bỗng cười với tôi một cái, liếm liếm môi rồi liếc mắt nhìn sang vợ của tôi.

Tôi nhớ ra rồi.

Đây chính là cái tên nhân viên phục vụ đã bị sa thải kia.

Tôi mặt vô cảm xúc mà nhìn tên đó.

Tôi là La Bân, là bạn trai cũ của Lạp Sênh.

Tôi lại tiếp tục mặt vô cảm xúc mà nhìn tên đó, ghi vào đầu dữ liệu gồm sáu chữ “Bạn trai cũ của Lạp Sênh”, sau đó tôi nắm lấy tay vợ tôi, bước thẳng đi luôn.

Bước xuống thang bộ từ tầng thứ chín.

Yêu vợ của anh.

8. Chương 8

Thứ sáu, ngày 4 tháng 7 năm 2019, trời âm u.

Hôm đó trở về nhà vợ tôi và tôi không nói chuyện với nhau câu nào cả.

Không nói đến chuyện ăn cơm, cũng không nói đến chuyện về cái người có tên là La Bân kia.

Vợ tôi không muốn nói, tôi cũng không biết phải mở miệng thế nào.

Năm đó khi theo đuổi vợ tôi, tôi cũng gặp tình huống tương tự như thế này. Tôi muốn biết em ấy đang ở đâu, đang làm ở chỗ nào, mấy giờ tan làm, trong nhà có nuôi cún không, có bạn trai chưa, thế nhưng tôi lại chẳng dám mở miệng hỏi em ấy.

Sau đó thì tôi gọi điện cho “Văn phòng XX”, bọn họ ngay lập tức nói cho tôi biết rõ tình hình. Cho nên, lúc này đây tôi lại lấy điện thoại ra gọi tới số kia.

Tôi nói, tôi muốn biết “Bạn trai cũ của Lạp Sênh” là có ý gì?

Năm ngày sau, bọn họ gửi tới cho tôi một chiếc phong bì rất dày.

Tôi mở phong bì ra, nước mắt liền tuôn rơi.

Bên trong là một xấp ảnh chụp, trong ảnh là người vợ xinh đẹp tôi cùng cái tên La Bân kia.

Tôi thấy bọn họ đạp xe tới trường cùng nhau, làm bài tập cùng nhau, chơi bóng cùng nhau, xem tivi cùng nhau, cười với nhau ở trước cửa nhà thờ, ăn chung một phần cơm với nhau, còn ngủ với nhau trong cùng một chiếc chăn nữa!

Vợ tôi còn nắm tay của tên đó!

Vợ tôi còn niệm Kinh Thánh cho tên đó!

Vợ tôi còn múa ba-lê với tên đó!

Tôi khóc đến sắp mù mắt luôn rồi, lại nhớ đến ba quyển notebook đã bị tôi viết chi chít lên kia.

Tôi có cảm giác như những buổi hẹn hò đó đều là giả hết.

Hoặc không thì tôi đã hẹn hò với một người vợ giả.

Buổi tối, lúc vợ tôi về đến nhà thì tôi đã lau khô hết nước mắt để vào phòng bếp nấu ăn rồi. Tôi không nỡ bỏ đói vợ tôi. Cơ mà để thể hiện sự đau lòng và phần nộ của mình, tôi đã làm toàn bộ món chay, không có một chút thịt nào cả.

Tôi tưởng là làm như vậy thì vợ tôi sẽ không vui, sẽ hỏi tôi là vì sao lại không có thịt, tôi có thể nhân cơ hội đó để hỏi em ấy về mối quan hệ của em ấy và người yêu cũ của em ấy, sau đó sẽ bảo em ấy dỗ dành tôi, đi đạp xe cùng với tôi, ngồi viết linh tinh cùng với tôi, chơi bóng cùng với tôi, xem phim cùng với tôi, tới giáo đường để chụp ảnh cùng với tôi, tiện thể nắm luôn tay tôi, niệm lời chúc phúc cho tôi, múa ba-lê với tôi, sau đó tôi nhất định sẽ tha thứ cho em ấy, sẽ lờ đi ảnh kia đem đi đốt hết.

Thế nhưng mà vợ tôi lại ăn hết sạch đồ ăn chay với vẻ mặt rất chi là thỏa mãn.

Tôi xem lại lịch thì mới nhận ra hôm nay là ngày thứ sáu, là ngày ăn chay của vợ tôi.

Làm sao bây giờ, tôi tự chọc giận mình đến phát khóc rồi.

Nhưng mà tôi vẫn yêu vợ tôi nhiều lắm.

9. Chương 9

Thứ bảy, ngày 5 tháng 7 năm 2019, trời quang.

Đêm qua là lần đầu tiên tôi không hôn chúc ngủ ngon với vợ tôi.

Bởi vì tôi thật sự rất đau lòng. Tôi sợ lúc hôn, nước mắt sẽ không cẩn thận mà rơi xuống mặt em ấy.

Tôi cũng không ôm vợ tôi ngủ như lúc bình thường nữa. Tôi sợ rằng nếu như nhìn thấy mặt em ấy, tôi sẽ không nhận được mà hôn em ấy mất.

Thế là tôi với vợ tôi nằm quay lưng lại vào nhau.

Tôi nhớ có một bộ phim tên là “Brokeback Mountain” (*).

Kết phim là cảnh nam chính ôm một bộ quần áo khóc rầm rứt.

Tôi có cảm giác tôi còn thảm hơn cả nhân vật nam chính kia nữa, đến cả bộ quần áo để ôm cũng chả có nổi.

Đương lúc tôi đang nghĩ không biết có nên trộm đi lấy một bộ quần áo của vợ tôi hay không thì đột nhiên vợ tôi lên tiếng.

Sao lạnh thế nhỉ?

Tôi nói, hay là tăng nhiệt độ điều hòa lên nhé?

Vợ tôi đáp, không cần, tăng nhiệt độ lên thì lại sợ nóng.

Tôi nói, hay để anh lấy thêm chăn cho em nhé?

Vợ tôi đáp, không cần, đắp hai chăn thì lại nặng quá.

Lúc tôi đang định khóc vì cảm thấy mình quá vô dụng, không phải là một người chồng tốt, thì đột nhiên vợ tôi lại quay ra ôm lấy thắt lưng của tôi.

Hôm nay anh không vui có phải không? Vợ tôi hỏi.

Tôi muốn đáp là đúng thế, anh đã biết chuyện của em và bạn trai cũ của em rồi, anh cực kỳ không vui. Thế nhưng mà lúc em ấy ôm tôi, hơi thở nóng rực của em ấy phả lên gáy của tôi, hơi ấm từ người em ấy cũng không ngừng cuốn cuộn mà truyền sang người tôi, tất cả đều khiến cho tôi hạnh phúc tới nỗi muốn bay lên trời, cho nên tôi cũng không còn tâm tư đâu mà đi đáp lại lời em ấy nữa.

Vợ tôi thấy tôi không nói gì, liền chậm chậm di chuyển tay xuống phía dưới.

Lúc ngủ tôi thường không hay mặc quần sịp.

Tôi vuốt nước bọt, cảm thấy yết hầu có chút khô ráp.

Vợ tôi nói, giờ thấy sao rồi?

Tôi cảm tưởng như trong đầu mình đang bắn pháo hoa giống như trong lễ mừng năm mới vậy, tôi đã hoàn toàn không thể nghe được thêm bất kỳ âm thanh nào khác nữa, chỉ còn lại vào khoáy cảm như ánh lửa bắn ra khắp bốn phía mà thôi.

Tôi ghim tay vợ tôi lại, trong đầu lại nhớ tới bộ phim “Brokeback Mountain” kia.

Tôi có cảm giác như vợ của tôi mới chính là nhân vật nam chính, còn tôi chính là bộ quần áo nhẵn nhúm mà em ấy ôm vào trong lòng.

Hình như tôi lại quên mất chuyện gì rồi thì phải?

Yêu vợ của anh.

(*) “Brokeback Mountain” là bộ phim điện ảnh Âu Mỹ về đề tài đồng tính rất nổi tiếng. Cơ mà vì phim có kết thúc buồn nên đến tận bây giờ mình vẫn chưa dám mò vào xem TT.TT Theo thông tin mình biết thì phim này cực kỳ cảm động và có ý nghĩa, còn có cả những cảnh quay trần trụi nữa, tóm lại là nó thuộc thể loại “hiện thực hướng”. Chắc là nhiều người cũng biết đến phim này rồi nhỉ:v

10. Chương 10

Thứ hai, ngày 7 tháng 7 năm 2019, trời quang.

Hôm nay là ngày thứ hai, vợ của tôi đã đi làm rồi.

Chúng tôi đã hẹn nhau 6 giờ tối nay sẽ ra ngoài ăn cơm.

Tôi lên mạng đặt chỗ trước tại một nhà hàng. Sau khi nghĩ lại thì lại thấy lo lắng, thế là tôi bèn gọi điện tới cho nhân viên của nhà hàng đó để hỏi xem ở đó có người nào tên là “La Bân” hay không.

Nhân viên lễ tân cực kỳ chắc chắn mà nói với tôi rằng ở nhà hàng của bọn họ không hề có nhân viên nào có cái tên này cả.

Tôi vừa lòng ngắt máy rồi lại quay vào vẽ tiếp.

Lúc vẽ được một nửa, tôi chợt nhớ ra một chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

Tuy rằng vợ của tôi đã hẹn sẽ đi ăn cơm tối cùng với tôi, thế nhưng mà nhờ đâu buổi trưa em ấy lại đi tìm cái người tên là La Bân kia thì sao?

Nhờ đâu cái tên La Bân kia lại nắm tay, đạp xe đạp, chơi bóng, xem phim, muốn vợ tôi múa cho xem thì sao?!

Một cảm giác nguy hiểm nồng đậm dâng lên trong tôi.

Tôi cảm thấy mình không thể tiếp tục ngồi chờ ở nhà thêm được nữa, tôi phải tới đó để canh chừng không cho vợ tôi chạy đi với tên đó.

Tôi cầm chìa khóa xe, khóa cửa nhà lại rồi rời đi.

Lái xe được nửa đường, tôi chợt nhớ ra bây giờ đã là giữa trưa, vợ tôi lúc này chắc là vẫn chưa ăn cơm đâu. Cho nên tôi lại lái tới Nhà Thúc Hiền để mua cơm trưa cho em ấy. Lúc trông thấy nhân viên bán hàng lấy túi ra để đựng hộp cơm, tôi cố tình chỉ gọi một phần cơm cùng một phần thức ăn mà thôi.

Chỗ làm của vợ tôi là một trung tâm nghệ thuật rất có tiếng, được rất nhiều người biết đến. Trước khi vợ tôi được gả cho tôi, tôi thường ngồi chồm hổm ở trước cổng để nhìn trộm em ấy.

Tất nhiên là tôi toàn chọn vào những lúc em ấy tan làm rồi.

Sau này khi chúng tôi kết hôn rồi, tôi có thể ra vào chỗ này một cách quang minh chính đại.

Đồng nghiệp và học trò của vợ tôi đều rất niềm nở đối với tôi. Thế nhưng tôi thì lại sợ nhất là khi người khác đối xử nhiệt tình với mình, đặc biệt là những lúc bị một đám người vây quanh bắt chuyện, tôi sẽ căng thẳng tới nỗi ăn nói lắp ba lắp bắp.

Tôi cảm thấy tôi đã làm cho vợ tôi mất mặt vô cùng, vợ tôi cũng không thích tôi đợi ở chỗ này, cho nên về sau tôi cũng ít khi tới đây.

Cũng may là nhân viên lễ tân ở đây vẫn chưa bị đổi người, cô ấy vẫn còn nhớ rõ tôi. Cô ấy bảo với tôi là vợ của tôi đang ở trong phòng tập. Tôi liền nói cảm ơn với cô ấy.

Không có gì, không có gì, Phương tiên sinh cứ thường xuyên tới đây chơi là được rồi. Cô ấy cười tủm tỉm.

Lúc tôi đẩy cửa bước vào, tất cả mọi người trong phòng tập đều hơi ngoảnh lại nhìn ra cửa.

Tôi đếm thấy có mười chín ánh mắt đang nhìn về phía mình, lập tức cảm thấy đầu lưỡi như bị buộc chặt lại, tôi chỉ có thể nâng cái túi trong tay về phía vợ tôi.

Ô! Là Phương tiên sinh đấy à? Lâu lắm rồi không được nhìn thấy Phương tiên sinh!

AAAA! Người thật kìa! Đẹp trai quá đi!

Các em làm cái trò gì vậy? Tiếp tục luyện tập, vẫn chưa tới giờ ăn cơm đâu! Vợ tôi nghiêm mặt quát đám học trò của mình.

Sao đột nhiên lại tới đây đưa cơm cho em thế này? Vợ tôi hỏi. Em ấy vừa mới luyện tập xong cho nên trên trán vẫn còn bị ướt đầm mồ hôi.

Tôi lấy cơm ra rồi nói, anh sợ anh mà không tới đây thì em sẽ lại đi tìm tên La Bân kia mất.

Vợ tôi sững sờ một lúc lâu, sau đó mới hỏi, em đi tìm anh ta để làm gì cơ chứ?

Thì để ăn cơm trưa đó.

Anh lại nghĩ linh tinh cái gì đấy hả? Vợ tôi ôm lấy cánh tay của tôi rồi nhìn tôi.

Tôi xoắn xuýt cả lên, tôi nói, anh không hề nghĩ linh tinh, tên đó là bạn trai cũ của em, lần trước em cũng đi tìm gặp tên đó đấy thầy.

Anh ta không phải là bạn trai cũ của em, vốn dĩ bọn em cũng chưa từng có cái gì với nhau cả. Vợ tôi nói.

Chẳng phải là em thích tên đó đấy sao. Tôi nói, anh đã xem rất nhiều ảnh chụp chung của hai người rồi.

Nhưng đó đều đã là chuyện của quá khứ rồi cơ mà. Vợ tôi đáp.

Tôi hỏi, ý của em là trước kia từng thích, nhưng bây giờ đã không còn thích nữa, có đúng không?

Đúng thế! Bây giờ em đã không còn thích anh ta nữa rồi.

Vậy sau này em cũng sẽ đối xử với anh như vậy sao?

Em với anh đã kết hôn với nhau rồi đấy! Vợ tôi lớn tiếng nói.

Kết hôn thì cũng vẫn có thể không thích mà, trước kia em cũng đã từng thích bạn trai cũ của em đấy còn gì.

Anh ta không phải là bạn trai cũ của em.

Thế nhưng mà em thích tên đó.

Nhưng bây giờ em đã không còn thích nữa rồi! Em không thích anh ta, không thích anh ta, không thích anh ta, anh rốt cuộc có hiểu được không hả???

Tôi lắc đầu.

Sau đó thì vợ tôi bị tôi chọc tức đến phát khóc.

Làm sao bây giờ, đau lòng quá đi.

Yêu vợ của anh.

11. Chương 11

Thứ ba, ngày 7 tháng 8 năm 2019, trời quang.

Sao một người lại có thể thích một người khác rồi sau đó lại không thích nữa?

Tôi thật sự không hiểu nổi.

Vợ tôi đã bị làm cho tức đến nỗi không thèm để ý đến tôi nữa rồi, cho nên tôi cũng không dám hỏi em ấy nữa mà đành phải gọi điện hỏi mẹ tôi.

Tôi nói, mẹ, sao một người lại có thể đi thích một người khác rồi sau đó lại không thích nữa?

Mẹ tôi hỏi sao đột nhiên con lại suy nghĩ đến vấn đề này vậy? Có phải là lại chọc giận Lạp Sênh rồi phải không?

Tôi liếc sang nhìn vợ tôi một cái thì lại bị em ấy trừng mắt mà phải thu tầm nhìn trở về.

Tôi nhỏ giọng nói, trước kia vợ con thích người bạn trai cũ, nhưng bây giờ lại nói là không thích nữa, nhưng con không tin lời của em ấy, bởi vì trước kia con thích em ấy, bây giờ con thích em ấy, sau này con cũng vẫn sẽ thích em ấy.

Tôi nghe thấy tiếng cười khẽ của mẹ tôi.

Phương Phương, trái tim của con người nhỏ lắm, thích một người là đã bị đầy lắm rồi. Bởi vì trong lòng con chỉ có một mình Lạp Sênh, cho nên con mới luôn thích thằng bé. Còn Lạp Sênh, tuy rằng trước đây trong tim thằng bé chỉ có người bạn trai cũ, thế nhưng bây giờ con đã đẩy được người bạn trai cũ đó đi ra rồi, trong tim Lạp Sênh đã không còn vị trí dành cho người kia nữa, cho nên Lạp Sênh cũng sẽ không đi thích người kia nữa đâu.

Hóa ra là như vậy.

Vậy con còn muốn như thế nào nữa đây?

Nhưng mà cứ nghĩ đến cảnh em ấy ở cùng một chỗ với bạn trai cũ của em ấy là con lại không vui một chút nào. Con nói với mẹ chuyện này nhé...Sau đó tôi liền liền thoáng với mẹ tôi về chuyện tình cảm giữa vợ tôi và bạn trai cũ của em ấy.

Tôi nói, con với vợ con còn chưa từng làm những chuyện đó với nhau bao giờ cả.

Tôi lại nghe thấy tiếng cười của mẹ tôi.

Mẹ thấy bây giờ cũng chưa phải là muộn quá đâu, mẹ tôi nói.

Con tâm sự chuyện này với Lạp Sênh đi, thằng bé thích con như vậy cơ mà, mẹ đoán là thằng bé sẽ không từ chối con đâu.

Tôi cảm động đến mức gật đầu lia lịa, mẹ tôi quả đúng là áo bông nhỏ (*) tri kỷ của tôi mà!

(*) Xem chú thích chương 5.

Gọi điện xong rồi? Vợ tôi hỏi.

Tôi gật gật đầu.

Đã nghĩ thông chưa?

Tôi gật gật đầu.

Vậy còn đứng đó làm gì nữa, không phải là đang muốn ăn cơm cùng với em đấy à? Còn không mau lại đây. Vợ tôi nói.

Tôi nhìn thấy mắt của em ấy có hơi đỏ lên, trong lòng chợt cảm thấy áy náy. Tôi nói, anh chỉ gọi có một phần cơm thôi, em ăn trước đi, anh sẽ ăn sau.

Sao lại thế? Chẳng phải anh bảo là muốn ăn cơm cùng em đấy sao? Vợ tôi hỏi. Giọng của em ấy nhỏ rì rì, nghe rất đáng yêu.

Tôi đỏ mặt, nói, anh không ăn đâu, anh muốn bón cho em ăn cơ.

Cả phòng chợt trở nên tĩnh lại trong vòng một giây.

Mặt vợ tôi đỏ như tôm luộc.

Tôi mở đồ ăn ra, đưa đũa cho vợ tôi, còn mình thì cầm thìa.

Tôi xúc một miếng cơm rồi đưa đến bên miệng vợ tôi. Em ấy hơi sững người một chút rồi mới mở miệng ra ăn cơm.

Tôi rút thìa về, xúc một miếng cơm đút vào miệng mình, cảm thấy thìa cơm này ngọt kinh khủng!

Làm sao bây giờ, cảm tưởng như lúc này tôi thậm chí còn có thể ăn được luôn cả cái thìa này nữa.

Anh có còn muốn ăn cơm nữa không hả, đừng nhìn em mãi như thế nữa. Vợ tôi tức giận nói, thuận tiện gấp một con tôm nồn đút vào miệng của tôi.

Ăn đi ăn đi ăn đi, ăn xong nhanh rồi lượn đi cho em nhờ.

Tôi ngậm con tôm trong mồm, miệng cười hì hì.

Yêu vợ của anh.

12. Chương 12

Thứ năm, ngày 10 tháng 7 năm 2019, trời quang.

Hôm nay trước lúc đi làm vợ tôi có bảo với tôi là em ấy phải đi cùng đoàn kịch tới biểu diễn tại thành phố lân cận, phải đến thứ bảy mới về được.

Ở nhà mà chán quá thì anh cứ sang chơi với bố mẹ của anh í. Vợ tôi nói.

Tôi nói được.

Chúng tôi trao cho nhau một nụ hôn tạm biệt. Sau đó vợ tôi xách theo vali nhỏ rồi rời đi.

Aiz, công việc của vợ tôi cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi một điểm không tốt đó là cứ luôn phải đi công tác suốt thôi.

Sau khi cầu hôn thành công, tôi hạnh phúc hỏi em ấy rằng, có phải cưới nhau rồi thì sau này ngày nào em ấy cũng sẽ ở nhà với anh giống như mẹ của anh hay không.

Vợ tôi đáp lại đúng hai chữ: Mơ đi.

Tôi nói nhưng mẹ của anh cũng như thế mà.

Vợ tôi đáp đó là bởi vì mẹ anh có anh.

Đúng vậy đó đúng vậy đó, hiện giờ em cũng có anh rồi, thế tại sao em lại không thể ở nhà với anh được cơ chứ?

Vợ tôi lạnh lùng nói, kiểu người mà lúc nào cũng cần phải có người khác kè kè ở bên cạnh thì đừng nên kết hôn cho rồi. Anh đừng có cưới em nữa. Đi mà ở cùng với mẹ của anh ấy.

Tôi sợ tới mức liền vội vàng nói, anh không cần em phải ở nhà với anh nữa đâu, chúng ta vẫn cứ kết hôn như cũ nhé.

Sau đó chúng tôi kết hôn.

Kết hôn được đến ngày thứ ba thì vợ tôi đi làm.

Aiz, có vợ thích làm việc thật là buồn quá đi.

Làm sao bây giờ, vợ tôi mới chỉ rời khỏi nhà được có năm phút lẻ ba giây thôi mà bây giờ tôi đã bắt đầu thấy nhớ em ấy lắm rồi.

Tôi không còn lòng dạ nào để mà đi vẽ tranh nữa, thôi thì dọn dẹp nhà cửa vậy.

Cứ đến ngày vợ tôi đi công tác là lại đến ngày nhà cửa của chúng tôi được tổng vệ sinh.

Giữ cho nhà cửa được sạch sẽ cũng là chức trách của người làm chủ gia đình. Vợ tôi đã nói như thế đó.

Hí hí, vợ tôi cũng thấy rằng người làm chủ gia đình chính là tôi, vui quá đi.

Nhà của chúng tôi có tám phòng tất cả. Một phòng khách, một phòng ngủ của tôi với vợ tôi, một phòng làm việc của tôi, một phòng để tranh của tôi, một phòng tập của vợ tôi, một phòng để quần áo mũ nón kiêm luôn phòng trang điểm của vợ tôi, một phòng chứa, và còn có cả một phòng nhỏ tối đen nữa.

Chìa khóa của căn phòng nhỏ tối đen kia nằm trong tay vợ tôi, tôi chưa bao giờ đi vào trong đó cả.

Tôi cứ luôn có cảm giác bên trong căn phòng đó hơi hơi đáng sợ, mỗi lần đi qua cửa của căn phòng nhỏ tối đen là tôi đều phải bước đi thật nhanh, tôi chỉ sợ rằng sẽ có thứ gì đó kỳ quái bất thành hình mở cửa túm lấy tay tôi rồi kéo tôi vào trong đó thôi.

Thế nhưng hề mà vợ tôi ở nhà là ngày nào em ấy cũng sẽ vào trong căn phòng nhỏ tối đen đó một lúc.

Tôi cảm thấy vợ tôi thật dũng cảm.

Yêu vợ của anh.

13. Chương 13

Thứ sáu, ngày 11 tháng 7 năm 2019, trời quang.

Hôm nay tôi về nhà.

Cứ mỗi lần tôi về nhà là mẹ tôi liền biết ngay là vợ tôi lại đi công tác, nếu không thì hai chúng tôi đã xách theo quà mang sang đây rồi, về phần quà thì đương nhiên là do vợ tôi mua rồi. Chứ còn tôi mà đã về nhà một mình thì lúc nào cũng sẽ đều là hai bàn tay trống trơn hết.

Mẹ tôi ghét bỏ liếc mắt nhìn tôi một cái rồi nói, kẻ ăn không uống không lại tới nữa rồi, sau đó mẹ bảo cô giúp việc ra siêu thị mua thêm thức ăn.

Bố tôi không hay ở nhà vào buổi trưa lắm, công việc của bố rất bận, thường thì phải tới khuya bố mới về nhà.

Trong trí nhớ của tôi, mãi đến tận năm tôi được mười tuổi thì tôi mới biết được là mình có một người bố. Tôi còn nhớ lần đầu tiên tôi gọi “bố”, bố đã ôm tôi rồi khóc rất thương tâm.

Mẹ tôi nói, đó là bởi vì bố tưởng rằng tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ gọi bố là “bố”.

Tôi cảm thấy rất khó hiểu, tôi cũng đâu phải là người câm điếc gì đâu, sao lại không thể gọi “bố” được cơ chứ?

Mẹ tôi nói ai bảo là tôi cứ chẳng chịu nói câu nào cơ.

Tôi nói con có mở miệng nói mà.

Mẹ tôi nói, nói chuyện với tảng đá không được tính.

Được rồi, mẹ là mẹ của con, mẹ nói cái gì cũng đều đúng hết.

Bữa trưa gồm có đậu hũ ma bà, bò sốt cay, thịt rang cháy cạnh và thịt lợn xào sốt tỏi cay (*).

Ăn ngon miễn chê.

Mẹ tôi bảo khẩu vị ăn của tôi gần giống với của bố tôi, đều là khẩu vị nặng.

Ở đây ăn cơm tối luôn hả? Mẹ tôi hỏi.

Tôi đáp, con ăn chứ, con còn muốn ngủ ở đây một đêm nữa, mai mới về cơ.

Mẹ tôi vui vẻ đi chuẩn bị phòng cho tôi.

Buổi tối bố tôi trở về, gia đình ba người chúng tôi cùng nhau ngồi ăn cơm tối.

Bữa tối có thịt bò bít tết, pancake và súp củ cải đỏ (*).

Bởi vì mẹ của mẹ tôi là người Nga cho nên thỉnh thoảng chúng tôi cũng sẽ dùng cả cơm tây nữa.

Trước kia tôi cũng thích ăn cơm tây giống như mẹ tôi, nhưng từ sau khi gặp được vợ tôi, tôi lại dần chuyển sang phe cơm Trung Quốc giống như của bố tôi.

Cơ mà chuyện đó cũng chẳng có tác dụng gì cả. Bởi vì mẹ tôi vẫn là người nấu cơm, cho nên mẹ tôi làm cái gì thì hai bố con tôi sẽ phải ăn cái đó.

Mẹ tôi nói người không nấu cơm thì không có tư cách được lựa chọn món. Thế nhưng tôi lại phát hiện ra, những món mẹ làm đều là những món bố thích ăn.

Cho nên sau này tôi cũng tập thành thói quen, cứ mỗi lần nấu cơm là tôi sẽ lại làm cho vợ tôi những món mà em ấy thích ăn.

Yêu vợ của anh.

(*) Chú thích:

(Đậu hũ ma bà): Đây một trong những món ăn nổi tiếng của tỉnh Tứ Xuyên, nguyên liệu chính là đậu phụ và thịt băm, đầu tiên ướp thịt với xì dầu và dầu ăn; tiếp theo là xào tương đậu cay và tỏi ớt để làm nước sốt; sau đó cho thịt vào xào, đổ thêm nước và nêm nếm gia vị; cuối cùng đổ nốt đậu vào là xong. (Tham khảo wikipedia)

14. Chương 14

Thứ bảy, ngày 12 tháng 7 năm 2019, trời mưa.

Sáng sớm hôm nay lúc tôi phải đi, mẹ tôi có hỏi mấy giờ nữa vợ tôi mới về. Tôi nói chắc khoảng năm giờ chiều.

Mẹ tôi bảo hay là chiều nay tôi gọi người đón Lạp Sinh tới đây, cả nhà cùng ăn một bữa cơm đã rồi hẵng về sau.

Tôi nghĩ nghĩ rồi nói, con sợ ăn cơm xong rồi mới về nhà thì muộn quá, vợ con sẽ bị mệt mất.

Mẹ tôi liền bảo tôi nhanh nhanh lượn đi cho khuất mắt.

Tôi phát hiện ra kể từ sau khi tôi kết hôn, mẹ tôi thỉnh thoảng lại đối xử rất dũ dằn với tôi.

Có điều tôi biết là mẹ tôi vẫn yêu tôi nhiều lắm.

Lời nói có đôi khi cũng biết gạt người, con cần phải quan sát cả ánh mắt nữa. Mẹ tôi nói.

Từ nhỏ tôi đã nhận ra ánh mắt của mẹ tôi với ánh mắt của tôi i xì nhau.

Giống hệt như bầu trời vậy.

Tôi vừa lái xe vừa nghĩ xem đến tối tôi rút cuộc nên làm món ngon gì cho vợ tôi đây.

Tôi phát hiện ra dạo gần đây tay nghề nấu nướng của tôi đã có chút tiến bộ, đã không còn xào thức ăn đến mức bị nát bét nữa rồi, thế nhưng hương vị thì vẫn còn bị một chút lạ lạ.

Cuối cùng tôi vẫn quyết định đi tới một quán ăn mới mở chuyên về món ăn Quảng Đông để mua ít đồ đóng gói mang về nhà ăn.

Vợ tôi đã phải nhảy múa một nhọc như thế rồi, nếu về đến nhà mà ngay cả một chút đồ ăn ngon cũng không có thì quả thật là quá đáng thương rồi.

Lúc về đến khu chung cư, xe của tôi bị người ta cản lại.

Người nọ gõ gõ cửa kính xe của tôi.

Tôi mở cửa kính ra, mặt không chút biểu cảm mà nhìn tên đó.

Phương tiên sinh phải không? Có thể xuống xe nói chuyện chứ?

Tôi đỗ xe ở ven đường rồi bước ra khỏi xe.

Tôi đoán chắc là Lạp Sinh cũng đã nói cho anh biết về chuyện của tôi và em ấy rồi?

Tôi vô cảm nhìn tên đó.

Tên đó khẽ cười một tiếng, châm một điếu thuốc rồi ngậm vào miệng.

Lạp Sinh là một người rất niệm tình cũ, cũng rất cố chấp, nếu mấy năm nay tôi mà không rời khỏi thành phố G thì chắc cũng chẳng đến lượt anh đâu.

Tôi bảo, vợ tôi nói là đã không còn thích cậu nữa rồi.
Tên đó bật cười một tiếng, phả ra một hơi khói thuốc.
Đúng là dần dần, anh tưởng Lạp Sinh thích anh thật đấy chắc?
Tên đó chậm rãi bước qua, áp mặt tới gần mặt của tôi, túm lấy cổ áo của tôi, nói ra từng chữ một:
Nếu không phải là do mày có một ông bố lắm tiền thì mày tưởng là Lạp Sinh sẽ liếc mắt tới mày chắc?!

Tôi không nói gì cả.
Mặt của tôi hơi cúi thấp xuống, trời bắt đầu đổ mưa rồi.
Yêu vợ của anh.

15. Chương 15

Thứ bảy, ngày 12 tháng 7 năm 2019, trời mưa.
Sáng hôm nay lúc tôi phải đi mẹ tôi hỏi tôi mấy giờ vợ tôi về. Tôi nói đại khái là năm giờ chiều.
Mưa càng lúc càng to, đánh “lộp bộp” vào cửa sổ, lớp kính thủy tinh tựa như một màn nước, làm mờ cả thế giới ở bên ngoài.
Tôi lấy điện thoại ra gọi cho vợ tôi.
Em đến đâu rồi? Để anh đi đón.
Không cần đâu, mưa to lắm, để em tự gọi xe về là được rồi. Thế đã nhé, xe đến rồi.
Tôi ngồi trong phòng khách, không biết là ngồi đợi được bao lâu rồi, ngoài cửa chợt vang lên tiếng khóa, sau đó thì cửa mở.
Tôi đứng dậy, trông thấy nửa người của vợ tôi đều đã bị ướt đẫm, áo sơ mi trắng trở nên trong suốt, đáng tiếc là bên trong lại là áo ba lỗ, cho nên tôi chẳng nhìn được cái gì cả.
May là người khác cũng không nhìn được.
Vợ tôi vừa cởi giày vừa oán thán hôm nay trời mưa to quá.
Tôi nói em đi tắm nước ấm trước đi, để anh đi nấu trà gừng cho em.
Vợ tôi gật gật đầu, cởi áo sơ mi ném vào trong sọt quần áo, lấy một chiếc áo tắm rồi đi vào trong phòng tắm, chỉ chốc lát sau bên trong liền vang lên tiếng nước chảy ào ào.
Tôi chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao một chút, xách vali của vợ tôi vào trong phòng ngủ, lấy quần áo cùng các thứ ở bên trong vali ra để cất đi.
Trời vẫn đang mưa, kim đồng hồ chỉ đến số sáu.
Tôi hỏi vợ tôi đã tắm xong chưa, em ấy nói cũng gần xong rồi. Tôi bèn bật bếp lên bắt đầu nấu trà gừng.
Lúc vợ tôi vừa lau tóc vừa bước ra ngoài, tôi đã làm xong trà gừng và đặt nó ở trên bàn.
Uống hết trà gừng là có thể ăn cơm rồi. Tôi vừa nói vừa lấy mấy hộp thức ăn tôi mua sáng nay ra khỏi tủ lạnh, sau đó xếp vào đĩa rồi cho vào lò vi sóng để làm nóng.
Hai chúng tôi ăn cơm luôn giữ im lặng, ngoại trừ tiếng bát đũa ra thì cũng chỉ có tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Trước kia cơm nước xong xuôi đều là do vợ tôi rửa bát đĩa, thế nhưng lúc em ấy phải đi công tác thì lại khác. Bởi vì đi công tác thôi là đã mệt chết rồi, cho nên về nhà phải được nghỉ ngơi nhiều hơn. Mẹ tôi đã nói như vậy.

Cho nên dù cho tối nay có bị mất ngủ cả đêm chỉ vì câu câu nói Lạp Sênh kết hôn với tôi cũng chỉ bởi vì tôi có một người bố lắm tiền của bạn trai cũ của vợ tôi, tôi cũng không muốn mở miệng hỏi em ấy vào lúc này.

Em ấy đã mệt lắm rồi.

Tôi không nỡ để cho em ấy phải mệt thêm nữa.

Yêu vợ của anh.

16. Chương 16

Chủ nhật, ngày 13 tháng 7 năm 2019, trời quang.

Hôm nay là chủ nhật, sáng sớm vợ tôi dẫn tôi tới nhà thờ để làm lễ Misa.

Trong nhà thờ không có nhiều người lắm, nhưng vẻ mặt của mọi người đều cực kỳ nghiêm túc, không ai dám nói với nhau câu nào.

Tôi ngồi im ở hàng ghế cuối nhìn vợ tôi. Nhìn em ấy hát Kinh Thánh, đọc “Kinh Thánh”, nghe Cha giảng đạo, sau đó đi nhận Tiệc Thánh.

Tiệc Thánh gồm có nước trái cây và bánh mì. Mỗi lần tới nhận Tiệc Thánh, vợ tôi thường sẽ nhận lấy hai phần, một phần cho mình và một phần cho tôi.

Nói đến cũng kỳ, tuy rằng tôi đã ăn rất nhiều phần Tiệc Thánh, thế nhưng tôi lại chưa hề tín đạo bao giờ cả. Vợ tôi cũng chưa bao giờ đề cập với tôi về chuyện muốn tôi nhập giáo. Không lẽ mỗi lần em ấy đều đưa tôi đến lễ Misa cũng chỉ là bởi vì muốn nhận được thêm một phần Tiệc Thánh để tiết kiệm tiền ăn sáng của tôi ư?

Nghĩ vậy, tôi chợt cảm thấy vợ tôi có hơi bị tham tiền rồi, chẳng lẽ đúng thật là vợ tôi kết hôn với tôi cũng chỉ là bởi vì tôi có một người bố giàu có ư?

Chẳng lẽ đúng thật là bởi vì bố tôi đã đưa cho bố mẹ của em ấy rất nhiều tiền cho nên em ấy mới chịu gả cho tôi ư?

Ăn sáng xong, chúng tôi đi bộ dọc theo con đường nhỏ để về nhà.

Mưa xuống làm cho con đường đá tỏa ra mùi cỏ xanh nhàn nhạt, người vào rất dễ chịu.

Trời vẫn còn sớm, người trên đường cũng không có nhiều lắm, tôi liền nắm lấy tay của vợ tôi.

Tôi hỏi em ấy, có phải là bởi vì bố anh đã cho bố mẹ em rất nhiều tiền cho nên em mới chịu gả cho anh có đúng không?

Vợ tôi dừng bước lại, quay sang nhìn tôi rồi hỏi, ai nói với anh như vậy?

Tôi nói, là bạn trai cũ của em.

Vợ tôi nhìn tôi giống như đang nhìn một tên bệnh hoạn rồi nói rất cuộc thì anh với La Bân có quan hệ gì hả, tại sao anh ta nói cái gì anh cũng tin mà em nói cái gì anh cũng đều không chịu tin vậy? Em đã nói bao nhiêu lần rồi anh ta không phải là bạn trai cũ của em!

Tôi ân hận cúi đầu xuống, cảm thấy vợ tôi nói đúng lắm là tôi đã sai rồi.

Vợ tôi thấy tôi không nói gì cả, bèn tức đến nổi bỏ tay tôi ra rồi đi lên trước. Đi được vài bước thì lại chạy về lớn tiếng nói ừ đấy, vì thấy bố anh có tiền cho nên tôi mới chịu gả cho anh đấy, giờ anh định tính thế nào, muốn ly hôn chứ gì?

Tôi cúi đầu, một lúc lâu sau mới nói không phải thế anh chỉ muốn nói với em là tiền của bố anh đều là tiền của mẹ anh hết anh có tiền riêng của mình anh muốn hỏi em là phải cần bao nhiêu tiền thì cả đời này em mới không còn muốn ly hôn với anh nữa.

17. Chương 17

Chủ nhật, ngày 13 tháng 7 năm 2019, trời quang.

Nghe xong câu “không phải thế anh chỉ muốn nói với em là tiền của bố anh đều là tiền của mẹ anh hết anh có tiền riêng của mình anh muốn hỏi em là phải cần bao nhiêu tiền thì cả đời này em mới không còn muốn ly hôn với anh nữa” của Phương tiên sinh, tôi lập tức liền kéo anh ấy đi vào trong rừng cây nhỏ.

Không hôn sâu anh ấy một cái thì tôi quả thực là có lỗi với Thượng Đế quá rồi, bất chấp bây giờ có đang là giữa ban ngày ban mặt và trong lòng thì đang cảm thấy ngượng ngùng không ngớt.

Làm sao bây giờ tôi phát hiện ra kể từ sau khi quen biết anh ấy cả người tôi đều đã bị anh ấy làm cho xiêu vẹo hết cả rồi chẳng những tính tình đã trở nên bừa bãi hơn mà ngay đến cả khi nói khi viết cũng đều không thèm thèm dấu chấm câu vào nữa.

Aiz, tự dưng thấy nhớ hình tượng e dè ngày xưa của tôi quá.

Tôi nghĩ là tôi lại muốn đi gặp Cha để sám hối nữa rồi.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt Phương tiên sinh, tôi còn tưởng là tôi đã gặp phải một tên biến thái rồi cơ chứ.

Người thích múa ba-lê trong thành phố G này cũng không nhiều lắm, nhà hát cũng không được quá lớn, mỗi buổi biểu diễn đều rất hiếm khi nào có thể lấp kín được tất cả các ghế ngồi. Không biết bắt đầu từ khi nào mà cứ mỗi lần tôi lên sân khấu biểu diễn là sẽ luôn có một người đội mũ đeo khẩu trang tới xem diễn.

Anh ta lúc nào cũng ngồi lẻ loi ở vị trí tối tăm nhất trong nhà hát, bốn phía thì trống trơn, trông cứ như là một hòn đảo cô độc đang bị ngăn cách với thế giới này vậy.

Số lần tới xem diễn của anh ta rất nhiều, tôi khó tránh được có cảm giác kỳ quái, có mấy lần tôi nhin không được chỉ muốn chạy qua nói với anh ta: “Tiên sinh, ở phía trước vẫn còn có ghế trống, hay là anh lên ghế trước ngồi đi, anh ngồi ở chỗ này cũng không thể nhìn thấy rõ được màn biểu diễn ở trên sân khấu đâu.” Thế nhưng lại sợ làm như vậy là quá bất lịch sự cho nên tôi cũng chỉ dám nghĩ mà thôi.

Hay là anh ta là bị mù? Chắc tới đây cũng chỉ là vì muốn được nghe nhạc mà thôi. Tôi liền nghĩ theo một hướng khác.

Thế nhưng có một ngày, lúc đó tôi vừa mới múa xong, đang tẩy trang thì biên kịch đột nhiên mang theo vẻ mặt như bị táo bón đi vào nói với tôi rằng:

“Lạp Sênh, vừa nãy trong lúc cậu múa có một tên biến thái dùng ống nhòm để soi cậu đấy!”

Tôi nghệt mặt ra, nói: “Chắc không phải chứ, nhà hát của chúng ta nhỏ như vậy, xem tôi biểu diễn mà cũng cần phải dùng đến ống nhòm à?”

Biên kịch nói: “Thật mà! Tôi không có lừa cậu đâu, tên đó ngồi một góc ở hàng ghế cuối cùng, đội mũ đeo khẩu trang, trong tay còn cầm cả ống nhòm nữa cơ.”

Lúc ấy tôi thật sự bị dọa sợ đến phát khiếp lên được, lập tức đi tìm người phụ trách của nhà hát nói: “Các anh không thể người nào cũng cho vào như thế được, các anh có biết là vừa rồi có một tên biến thái đã trà trộn vào bên trong được một lúc lâu rồi không hả?!”

Người phụ trách nói: “Đâu có đâu, buổi biểu diễn nào chúng tôi cũng đều kiểm soát khán giả rất gắt gao, chưa từng để xảy ra sự cố gì ngoài ý muốn cả.”

Tôi nói: “Thế nhưng mà vừa nãy có một tên ngồi ở hàng ghế cuối cùng cứ luôn dùng ống nhòm để nhìn tôi!”

Người phụ trách gỡ quy định của nhà hát ra xem lại, sau đó nghiêm túc nói cho tôi biết: “Tiểu tiên sinh, trong này không hề có quy định khán giả không thể dùng ống nhòm để xem diễn. Cho nên cậu không thể nào kết luận vị tiên sinh kia là biến thái được.”

Tôi cảm thấy có hơi bức mình, thế nhưng cũng không còn cách nào khác, tôi đã ký hợp đồng năm năm với nhà hát, tiền cũng đã nhận rồi, cho nên không thể nào bỏ diễn được.

Về sau, cứ mỗi lần đến lượt tôi biểu diễn là tôi lại cố tình hung tợn trộn mắt với tên biến thái kia một cái, tỏ ý cảnh cáo tên đó không được xằng bậy.

Tôi nghĩ làm như thế thì chắc là tên đó sẽ biết tiết chế lại một chút.

Thế nhưng mà lúc biểu diễn xong tiết mục hạ màn, một nhân viên đã chạy tới đưa cho tôi một bó hoa tulip màu đỏ.

“Là của vị tiên sinh ngồi ở hàng cuối cùng tặng cho đấy.” Cậu ta nói.

Tôi lại càng cảm thấy tôi đã đụng phải một tên biến thái rồi.

Thế nào cũng có cảm giác đó là một tên biến thái.

18. Chương 18

Trước kia lúc biểu diễn tôi cũng đã từng đụng phải mấy tên biến thái, theo dõi, rình rập, quấy rối tình dục, đòi chụp ảnh chung, đòi ôm ấp, vân vân và mây mây, chuyện kỳ quái nào cũng có, cho nên đối với những người như thế tôi thường có tính cảnh giác rất mạnh, chẳng những phải mang theo máy báo động bên người mà còn phải mang theo cả một con dao găm Thụy Sĩ nữa.

Thế nhưng qua một năm, rồi lại qua thêm một năm nữa, cái tên biến thái mà tôi đã nhận định kia, ngoại trừ việc dùng ống nhòm xem tôi biểu diễn khiến cho người khác phải cảm thấy quái gở ra thì cho tới bây giờ anh ta cũng chưa hề làm ra thêm bất kỳ hành động khác người nào cả.

Kỳ thật, nếu bỏ qua hành vi quái gở này đi, thì chỉ với chuyện anh ta kiên trì tới xem mỗi buổi biểu diễn của tôi thôi là cũng đã khiến cho tôi cảm động lắm rồi. Có mấy hôm vì điều kiện thời tiết mà người tới xem rất ít thế nhưng anh ta thì lại luôn có mặt.

Tôi nghĩ là có thể tôi đã hiểu lầm anh ta rồi. Có lẽ anh ta chỉ đơn thuần thích dùng ống nhòm khi xem biểu diễn mà thôi.

Có thể có được một người fan kiên trì như vậy thật sự làm cho tôi cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Còn chưa kể đến mỗi lần biểu diễn xong anh ta sẽ đều tặng hoa cho tôi nữa chứ.

Tiếc là tôi hơi bị dị ứng với hoa, cho nên mỗi lần nhận được hoa cơ bản tôi đều chỉ liếc mắt nhìn một cái, sau đó thì tiện tay tặng lại cho người khác.

Lúc mới đầu tôi cũng không có cảm giác gì với chuyện này cả, về sau số lần tăng lên, lúc bấy giờ tôi mới chợt cảm thấy hơi chút áy náy. Dù sao thì đây cũng là tâm ý của người ta mà. Thế là một ngày nọ, sau khi biểu diễn xong, tôi cố ý gọi anh ta nán lại.

Ánh đèn trong nhà hát có hơi tối một chút. Anh ta lại cúi đầu, cho nên tôi chỉ có thể nhìn thấy được chiếc khẩu trang màu trắng cùng với chiếc ống nhòm mini trong tay trái của anh ta mà thôi.

Tôi kéo khóe miệng lên, trả lại bó hoa tươi vừa mới nhận được cho anh ta.

“Tiên sinh, tôi vẫn luôn muốn nói với anh chuyện này, tôi có hơi bị dị ứng với hoa tươi, cho nên về sau anh không cần phải tặng hoa cho tôi nữa đâu, đến xem biểu diễn là được rồi.” Tôi nói.

Vốn dĩ tôi còn định nói thêm một câu “Với cả vé xem biểu diễn ba-lê cũng không rẻ, mà anh lại còn mua hoa nữa, thật sự là rất tốn kém. Nếu không ngại, anh có muốn chụp chung với tôi một tấm không? Hoặc là ký tên cũng được.” Thế nhưng đúng vào lúc đó quản lí lại bảo có chuyện muốn nói với tôi cho nên tôi mới phải bước đi.

Kết quả là vào ngày hôm sau lúc biểu diễn xong tôi liền nhận được một giỏ hoa.

Lần này là hoa giả.

Tôi có cảm giác như mình đã gặp phải một người có chứng ngại về mặt trí tuệ.

Thế nhưng trông cũng đáng yêu đấy chứ.

19. Chương 19

Cứ thế từ năm này qua năm khác.

Số hoa giả mà tôi nhận được đã có thể lấp kín đầy cả một phòng rồi, thế nhưng anh ta vẫn chưa hề mở miệng nói với tôi một câu, thậm chí ngay đến cả mặt cũng chưa từng lộ diện qua.

Mọi người trong nhà hát đều đồn ầm lên là có một người hâm mộ thần bí đang theo đuổi tôi, nghe xong phản ứng của tôi chính là cười nhạt “ha ha” một tiếng.

Nếu kiểu người như anh ta mà có thể theo đuổi được một ai đó, vậy thì tôi sẽ viết ngược tên của tôi lại.

Tuy rằng rất muốn ra vẻ như không thèm để ý tới, thế nhưng sau mỗi lần nhận được giỏ hoa tôi lại theo bản năng mà ngó thử vào bên trong xem có mấy thứ như kiểu thiệp thiếc gì đó không, nhưng ngoại trừ hoa ra thì cũng chỉ có lá, không hề có thêm thứ gì khác nữa.

Nếu không phải là bởi vì hoa được trang trí thành hình thù kỳ quái, cộng thêm nhìn trông cũng đẹp, đẹp đến nỗi tôi không nỡ vứt đi nên đành phải mang về nhà, thì tôi có thể sẽ không thể phát hiện ra được, hóa ra hoa trong mỗi giỏ hoa đều không giống nhau, thậm chí đến cả cách bện giỏ hoa cũng không giống nhau, mỗi một giỏ hoa giống như mỗi một chủ đề khác nhau, tượng trưng cho một thế giới mà tôi không hề hay biết.

Đây là một người cực kỳ có lòng.

Tôi cảm thấy càng lúc tôi lại thêm càng hiếu kỳ về cái người có-chứng-ngại-về-mặt-trí-tuệ-trông-cũng-có-chút-đáng-yêu này rồi. Đã lâu rồi tôi chưa có loại cảm giác này, loại cảm giác này chỉ từng xuất hiện vào năm đó – khi tôi mới bắt đầu thích La Bân mà thôi.

Đó là người đầu tiên mà tôi thích.

La Bân là bạn học của anh tôi, lớn hơn tôi ba tuổi. Anh tôi với La Bân chơi với nhau khá tốt cho nên anh ta thường xuyên đến nhà tôi làm khách, có khi còn ở lại ăn cơm. Bố mẹ tôi cũng thích anh ta, bởi vì anh ta chẳng những đẹp trai mà ăn nói cũng rất ngọt, lúc cười lộ lên còn để lộ má lúm đồng tiền bên má phải.

Mọi người trong nhà tôi đều có má lúm đồng tiền, cho nên rất có thiện cảm với những người có má lúm đồng tiền.

Tôi nhớ rất rõ lần đầu tiên động tâm của tôi chính là bởi vì dáng vẻ khi anh ta cười với tôi. Khi đó xương cốt của anh ta đã nảy nở, vừa có dáng vẻ của đàn ông, vừa có sự ngây ngô của một đứa trẻ.

Anh ta giữ cửa, đứng trước mặt tôi như một bức tường, đột nhiên chọc ngón tay lên má tôi, cười nói: “Ày, em chính là cậu em trai học múa ba-lê của Lạp Húc đây hả, nhìn trông đáng yêu phết nhỉ.”

20. Chương 20

Năm ấy tôi học lớp chín, đã có một chút hiểu biết đối với tính hướng của bản thân. Khi ý thức được mình thích nam sinh hơn nữ sinh, tôi đã rất sợ hãi, đồng thời còn cảm thấy cực kỳ hổ thẹn. Bởi vì từ nhỏ tôi đã theo đạo Thiên Chúa giống như bố mẹ tôi, mà đối với đạo Thiên Chúa thì đồng tính luyến ái chính là một loại tội lỗi. Sau khi tìm đọc rất nhiều sách, xác định được rằng tính hướng là do trời sinh, loại cảm giác tội lỗi này mới dần giảm bớt đi.

Vì vóc dáng của tôi khá là gầy, từ nhỏ lại học múa ba-lê, cho nên tôi vẫn luôn bị đám nam sinh xung quanh chế giễu là đồ con gái, có mấy đứa xấu tính còn cố ý nói sai tên của tôi, “Tiểu Lạp Sinh” thì lại kêu thành “Tiểu Lữ Sinh” (*), đến giờ sinh hoạt tập thể thì toàn bảo tôi đi bắt cặp với đám con gái. Cho nên, đã từng có một khoảng thời gian ấn tượng đối với đám nam sinh của tôi là cực kỳ tệ, bèn quyết định thề rằng đến nhà thờ làm Cha chứ nhất quyết không thèm đi thích cái loại nam sinh cặn bã đó.

(*) Ở đây là cách chơi chữ nói lái. Tên của anh Tiểu Lạp Sinh là /xiàolìshēng/.

Còn cái tên được nói lái là Tiểu Lữ Sinh /xiǎolǚshēng/ (cái tên này không có ý nghĩa).

Nhìn phiên âm thì thấy /lìshēng/ đọc hơi giống với /lǚshēng/, mà /lǚshēng/ thì lại đọc giống với /nǚshēng/ có nghĩa là “nữ sinh” => Bọn nam sinh muốn châm chọc anh Tiểu là đồ con gái.

Thế nhưng La Bàn đã làm thay đổi cái nhìn của tôi về đám nam sinh.

Anh ta là một người rất biết đùa, rất giỏi các trò chơi vận động, đi cùng với anh ta sẽ rất hiếm khi bị cảm thấy nhàm chán. Đương nhiên, điều quan trọng hơn cả chính là anh ta nguyện ý đưa tôi đi chơi cùng, cũng chưa từng chế giễu tôi giống con gái bao giờ cả, đôi khi tôi bị anh tôi bắt nạt, anh ta thậm chí còn ra mặt bảo vệ cho tôi nữa. Nói thật, ở bên anh ta tôi cảm thấy rất vui vẻ.

Chúng tôi cũng không có làm chuyện gì đặc biệt cả, nếu gạt bỏ thứ cảm tình mong lung mà tôi dành cho anh ta sang một bên, thì kỳ thật giữa hai chúng tôi cũng chẳng khác gì quan hệ bạn bè của đám nam sinh khác. Tan học tiện đường nên thường xuyên đạp xe cùng nhau về nhà, có thời gian thì rủ nhau đi chơi, tám chuyện phim ảnh, đến cuối tuần thỉnh thoảng sẽ hẹn nhau ra chơi ở vùng ngoại thành hoặc là đi mua sắm mấy đồ linh tinh.

Dần dần, không biết bắt đầu từ bao giờ, anh ta từ tới nhà tôi để tìm anh tôi lại chuyển thành tới nhà tôi để tìm tôi.

Sau khi ý thức được chuyện này, tôi đã cố ý học làm món cơm trứng omelette từ mẹ tôi, để những lúc bố mẹ tôi không có nhà thì tôi cũng có thể làm cơm cho anh ta ăn. Anh ta cũng rất nể mặt tôi, chẳng những ăn hết sạch phần cơm của chính mình mà còn giành lấy cả phần cơm của tôi để ăn nốt nữa. Lúc ấy tôi vừa vui lại vừa ngượng, bèn nghĩ lần sau sẽ làm nhiều hơn một chút.

Về sau, tôi còn lén hỏi anh tôi về ngày sinh nhật của anh ta, biết anh ta thích trượt patin, tôi liền dùng toàn bộ số tiền tiêu vặt đã tích góp được của mình để mua cho anh ta một đôi giày trượt patin thịnh hành nhất vào lúc ấy.

Song, dù cho tôi có thích anh ta đến như thế thì tôi cũng chưa bao giờ từng nghĩ đến chuyện sẽ thổ lộ với anh ta cả. Thứ nhất là vì sợ nhờ đâu anh ta không thích tôi, như vậy thì ngay đến cả bạn bè chúng tôi cũng không thể làm nổi mất, thứ hai là bởi vì qua nửa năm nữa tôi sẽ đi du học ở Nga.

Từ lúc bắt đầu học múa ba-lê, tôi đã luôn mơ ước rằng mình sẽ trở thành vũ công múa ba-lê giỏi nhất thế giới.

Bố mẹ tôi cực kỳ ủng hộ mơ ước này của tôi, cho dù gia đình chúng tôi cũng chẳng giàu có gì cho cam, thế nhưng bố mẹ tôi vẫn luôn ủng hộ hết mình chuyện tôi muốn đến học ở học viện múa ba-lê tại nhà hát lớn lớn thành phố Mát-xcơ-va ở nước Nga.

Tôi biết ước mơ này của tôi có bao nhiêu quan trọng, cho nên sau khi cân nhắc kỹ càng tôi đã quyết định thà rằng cứ đem cái câu “em thích anh” giấu tít ở trong lòng còn hơn là nói ra.

Nhưng đến khi quyết định xong xuôi rồi thì tôi lại vô tình phát hiện ra hóa ra La Bàn cũng thích thăm tôi.

21. Chương 21

Trưa nọ, tôi tới nhà anh ta ăn cơm, bố mẹ anh ta đúng lúc này lại không có ở nhà, anh ta gọi đồ ăn ở bên ngoài, sau lại lo ăn cơm không thì chán quá, thế là lại đi ra cửa hàng mua thêm một tá bia nữa.

Vốn dĩ tôi không muốn uống, nhưng anh ta cứ cố thuyết phục, cuối cùng tôi cũng uống không ít, ăn cơm chưa được bao lâu mà đầu đã bắt đầu bị choáng váng, bèn mơ mơ màng màng nằm lên giường của anh ta. Có điều do trước nay tôi không có thói quen ngủ ngày, thế nên là lúc ngủ cũng không được sâu giấc cho lắm, lúc La Bàn bò lên giường, ôm hai má rồi hôn môi tôi, tôi đều cảm giác được hết.

Nói không bị kinh hỉ là giả, vào giây phút đó tim của tôi như muốn nhảy cả ra ngoài. Tôi hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở mắt ra, thì lại phát hiện ra La Bàn đã đi xuống giường mất rồi.

Tôi thở dài một hơi, không biết là nên vui hay nên buồn nữa.

Có điều, không biết có phải là do tôi bị ảo giác hay không mà tôi phát hiện ra, từ sau nụ hôn đó, ánh mắt của La Bàn khi nhìn tôi cũng không còn giống như lúc trước nữa, có chút ám muội gì đó, đôi lúc khiến cho tôi cảm thấy hơi sợ.

Dù vậy thì tôi vẫn thích anh ta, có mấy lần, tôi cực kỳ muốn hỏi anh ta: “Anh có nguyện ý đợi em không? Có thể sẽ là ba năm, có thể sẽ là năm năm, nếu anh nguyện ý thì em cũng sẽ mãi thích anh.”

Thế nhưng, lúc tôi còn chưa kịp lấy dũng khí ra để hỏi anh ta câu này thì anh ta đã biết được tin tôi sắp phải xuất ngoại từ chỗ của anh tôi.

Tôi không hiểu vì sao mà anh ta lại có phản ứng mạnh đến thế, cứ như một con thú bị chọc giận vậy.

“Em không thể ở lại à?” Anh ta nắm lấy cánh tay của tôi.

“Nhưng đây là cơ hội hiếm có.” Tôi nói, đồng thời cũng cố rút cánh tay ra khỏi tay của anh ta.

“Chẳng phải là em thích anh đấy à? Tại sao vẫn còn muốn đi chứ?” Anh ta đột nhiên lớn tiếng chất vấn.

Tôi bị một câu đó của anh ta làm cho không nói nên lời, vừa tức vừa thẹn, bèn xoay người muốn bỏ đi, nhưng còn chưa đi được hai bước thì đã bị anh ta ôm eo kéo lại.

Chuyện xảy ra sau đó đã trở thành ác mộng cả đời của tôi.

22. Chương 22

Phải mất một khoảng thời gian tôi mới tỉnh lại được từ cơn ác mộng kia.

Tôi cảm thấy cả đời này tôi sẽ không bao giờ tha thứ được cho La Bân, thế nhưng tôi cũng không có cách nào hận được anh ta. Bởi vì về sau bố tôi bị vướng vào một vụ tranh chấp kinh tế, chẳng những bị mất việc mà còn phải bồi thường một khoản tiền rất lớn. Thời gian đó tôi đang ở nước ngoài, anh tôi thì vẫn còn đi học, chính La Bân đã bỏ ra hai mươi vạn cho bố mẹ tôi mượn, nhờ thế mới giữ lại được nhà của chúng tôi, không đến mức ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có.

Đợi đến lúc tôi hay biết được chuyện thì La Bân đã cùng với bố mẹ của anh ta quay trở về phương bắc rồi. Anh ta nhờ anh tôi chuyển lời đến tôi, nói rằng anh ta thật sự rất xin lỗi. Anh tôi dường như phát giác ra điều gì đó, bèn hỏi tôi có phải giữa tôi và La Bân đã xảy ra mâu thuẫn gì rồi hay không.

Tôi lắc đầu, nói không có gì cả.

Cho dù có thế nào thì nhà chúng tôi vẫn luôn thiếu nợ anh ta một ân tình.

Anh tôi vẫn còn phải đi học, bố tôi lại không tìm được công việc nào ổn ổn cả, mà tiền phạt của tòa án thì vẫn còn một nửa chưa trả xong. Gánh nặng trong nhà thoáng cái đã chuyển hết lên vai của tôi.

Cảm tạ Chúa, cuộc sống khó khăn là thế nhưng vẫn không thể khiến cho tôi bị suy sụp.

Tôi ký hợp đồng với một nhà hát trong thành phố, rồi lại tìm thêm một trung tâm đào tạo múa để xin dạy học ở đó, dần dần lấp vào lỗ hổng của gia đình tôi.

Bố mẹ tôi vẫn luôn vì chuyện tôi bỏ học mà canh cánh trong lòng, đặc biệt là bố tôi. Có một hôm về tới nhà, tôi tình cờ nghe thấy bố tôi đang sám hối với tượng Chúa Trời ở trên tường, bố nói bố cảm thấy rất có lỗi với tôi, chỉ vì sai lầm của bố mà đã làm phá hỏng tiền đồ của tôi.

Nước mắt của tôi lập tức rơi xuống.

Năm đó vì muốn tích cóp tiền để cho tôi ra nước ngoài, ngày nào bố cũng tăng ca đến tám-chín giờ tối mới về nhà, ngày cuối tuần, người ta cầu nguyện xong, làm xong lễ Misa thì ra ngoài đi chơi với người nhà, còn bố cầu nguyện xong, làm xong lễ Misa thì lại phải tiếp tục tăng ca.

Trước kia còn nhỏ tuổi cho nên không hiểu được, giờ đi làm rồi tôi mới biết được, làm việc với cường độ cao như thế tra tấn người đến mức nào.

Tôi không hiểu là bố tôi có lỗi gì nữa.

Tôi dành ra một chút thời gian vào buổi trưa để bàn với bố mẹ tôi về chuyện tương lai cùng chuyện công việc của tôi.

Tôi nói bố mẹ đã hi sinh rất nhiều điều vì con rồi, cuộc sống trong tương lai con nghĩ là con có thể tự mình gánh vác được. Con vẫn còn trẻ, trước cứ làm việc mấy năm để tích trữ đủ tiền đã rồi sau này đi du học sau cũng được.

Tôi nói từ nhỏ bố mẹ đã luôn dạy con là phải kiên trì theo đuổi ước mơ của mình, chẳng lẽ bây giờ con trưởng thành rồi thì bố mẹ lại không còn tin tưởng vào con được nữa hay sao?

Bố tôi bị tôi nói đến đỏ cả hốc mắt, bố nói sao có thể như thế được cơ chứ, con vĩnh viễn luôn là niềm kiêu hãnh của bố. Bố tin tưởng con.

Tôi cố cười một cách kiêu ngạo, nói đương nhiên rồi.

Cho nên, khi bà Khương đẩy lá thư giới thiệu cùng tám chi phiếu kia tới trước mặt tôi, tôi chỉ do dự có đúng ba giây rồi nhận lấy luôn.

23. Chương 23

Bà Khương nói với tôi như thế này.

Bà có một người con trai tên là Phương Phương, trông cực kỳ đáng yêu, cực kỳ lanh lợi, và còn rất lương thiện nữa, chỉ có điều bởi vì con trai của bà hơi có khuynh hướng tự kỷ, cho nên vẫn luôn không thích giao lưu cùng với những người khác, cũng chẳng có bạn bè gì cả. Nhưng cách đây không lâu, con trai của bà đột nhiên nói với bà rằng “cậu ấy” thích một vũ công múa trên sân khấu, “cậu ấy” hi vọng có thể làm bạn với người đó.

“Tiểu tiên sinh, cậu không biết đâu, mấy năm trước tôi có dẫn thằng bé đi xem một buổi biểu diễn của cậu, từ đó nó vẫn luôn nhớ tới cậu, có điều do xấu hổ cho nên vẫn chưa dám nói chuyện ở trước mặt cậu.”

“Xin thứ lỗi nếu có hơi mạo muội, nhưng tôi mong cậu có thể gặp mặt thằng bé, thằng bé nhất định sẽ rất vui cho mà xem.”

Tôi bị bà nói cho mềm lòng, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh một cậu nam sinh đáng yêu ngoan ngoãn ngồi ở dưới sân khấu xem tôi biểu diễn. Tôi nghĩ cũng chưa kịp nghĩ mà liền đồng ý luôn, tôi nói: “Vay được, cuối tuần này cháu rảnh, nếu tiện thì cháu có thể gặp mặt cậu ấy.”

“Tiểu tiên sinh, cậu tốt bụng quá đi mất!” Bà Khương thở nhẹ một hơi, trong nháy mắt lại đổi sang giọng điệu nghiêm túc.

“Tiểu tiên sinh, hi vọng việc tôi sắp làm tiếp theo đây sẽ không khiến cho cậu cảm thấy bị xúc phạm.”

Bà Khương vừa nói vừa dùng cặp mắt long lanh màu xanh da trời nhìn chằm chằm vào tôi: “Bởi vì con trai của tôi có chút không giống với những người khác, đối với cậu, có thể thằng bé chỉ là một người mà cậu đã từng tiếp xúc qua, nhưng với thằng bé thì cậu lại là hi vọng duy nhất của nó.”

“Cho nên, tôi hi vọng cậu có thể thành lập một tình hữu nghị lâu dài vững chắc với con trai của tôi, chứ không phải chỉ là gặp mặt nhau có hai-ba ngày rồi sau đó lại không liên lạc với nhau nữa.”

“Tôi hi vọng người mà lần đầu tiên con trai tôi mong ngóng được tiếp xúc sẽ có thể làm cho thằng bé cảm nhận được sự ấm áp của thế giới này, chứ không phải là sự lạnh lùng và những tổn thương.”

“Tôi hi vọng cậu có thể giúp đỡ thằng bé, để thằng bé biết được trên thế giới này vẫn còn có rất nhiều thứ tốt đẹp đáng giá để nó tiếp xúc và yêu thích.”

“Đương nhiên, tất cả những việc này cũng không phải là miễn phí.” Bà Khương chớp mắt một cái, chuyển sang giọng nói mềm mỏng: “Tôi biết Tiểu tiên sinh vẫn chưa hoàn thành xong việc học tập ở Mát-xcơ-va, nếu như ‘thứ này’ có thể giúp được Tiểu tiên sinh, vậy thì không còn gì tốt hơn được nữa.”

Nói xong, bà đẩy một phong thư tới trước mặt tôi, ở dưới còn có thêm một tấm chi phiếu.

Tôi nhận ra trên phong thư có ký hiệu của học viện múa ba-lê tại nhà hát lớn ở Mát-xcơ-va, trong đầu lập tức nóng lên.

Bà Khương là một trong những cổ đông tại nhà hát của chúng tôi, viện trưởng của chúng tôi đã giới thiệu tôi với bà ấy, cho nên đây chẳng phải là thuyết âm mưu gì cả.

Sau khi tốn ba giây để nắm rõ được điểm này tôi lập tức liền nhận lấy thư giới thiệu cùng tấm chi phiếu.

Đi giúp người mà lại còn có thể nhận được báo đáp, tội gì mà không làm?

24. Chương 24

Chúng tôi hẹn gặp nhau vào cuối tuần tại một quán cafe gần nhà hát, tới lúc đó bà Khương sẽ dẫn Phương Phương đi cùng.

Tôi tới chỗ hẹn sớm mười lăm phút, cảm thấy có hơi hồi hộp một chút.

Tuy rằng lúc ở trung tâm đào tạo cũng đã từng được tiếp xúc qua với một vài em nhỏ, thế nhưng trẻ em đặc biệt thế này thì đúng thật là chưa từng tiếp xúc bao giờ cả.

Vì muốn gây được ấn tượng tốt với đối phương trong lần gặp mặt đầu tiên, tôi đã làm không ít “công tác nghiên cứu”, không những tìm đọc mấy bài luận văn về chứng tự kỷ mà còn tìm đọc cả mấy cuốn sách dạy về cách giao lưu với trẻ tự kỷ nữa, tôi tập hợp lại những điều cần lưu ý mà mình đã đọc được từ trong sách vào một tập thẻ nhỏ để mang theo bên người.

Tôi còn cố tình đeo một chiếc túi xách nhỏ, bên trong có đủ mọi loại đồ chơi, còn có cả một ít đồ ăn vặt nữa. Lúc đi ngang qua cửa hàng tạp hóa tôi lại mua thêm một con thú nhồi bông cao nửa mét. Lần đầu tiên gặp mặt phải mang theo cả một chút quà nữa, bằng không thì quả là quá có lỗi với mấy con số 0 trên tấm chi phiếu kia của bà Khương rồi.

Tôi ngồi bên cửa sổ, vừa nắm lấy cái đuôi của chú cá voi nhỏ mà tôi vừa mới mua, vừa suy nghĩ xem tí nữa nên chào hỏi như thế nào với “bé trai” Phương Phương kia.

Trong sách có nói trẻ mắc chứng tự kỷ thường sẽ không nhạy với âm thanh của thế giới bên ngoài, đôi khi ra hiệu bằng tay hay tiếp xúc thân thể sẽ càng có thể gây được sự chú ý của họ hơn. Hay là tí nữa tôi sẽ ôm cậu ấy một cái nhỉ? Ày, mới lần đầu gặp mặt mà đã ôm, không biết như thế có đường đột quá hay không nữa?

Hay là bắt tay? Vừa bắt tay vừa tự giới thiệu bản thân. Nhưng người lớn mà lại đi bắt tay với trẻ con, cứ kỳ kỳ thế nào ấy...

Tôi đang mải mê suy nghĩ, vừa mới lơ đãng ngẩng đầu lên thì liền thấy ngay bà Khương đang dẫn theo một người thanh niên cao hơn một mét tám bước vào cửa.

“Tiểu tiên sinh!” Bà Khương một bên thì nở nụ cười chào hỏi với tôi, một bên thì đẩy người thanh niên ở phía sau người tới trước mặt tôi: “Đây chính là con trai của tôi, Phương Phương.”

Trên người vẫn còn đang ôm một chú cá voi nhỏ, tôi đứng ngây ngốc mà nhìn anh ta.

Lúc này đây tôi chợt cảm thấy có chút choáng váng

25. Chương 25

Bà Phương làm xong màn giới thiệu rồi đi luôn.

Để lại tôi với vẻ mặt ngơ ngác cùng với người con trai cao lớn kia của bà.

“Cậu nhóc” ngoan ngoãn đáng yêu của tôi đi đâu mất rồi?

Tôi ngược mắt lên quan sát kỹ càng ngũ quan của người đàn ông cao hơn tôi gần nửa cái đầu, yết hầu chợt trở nên khô khan, cổ họng cũng có cảm giác chua chua.

Tôi chỉ vào chỗ ngồi đối diện, nói: “Phương tiên sinh, anh ngồi xuống trước đã.”

“Cảm ơn.” Nói xong câu đó anh ta mới ngồi xuống, đã thế lại còn ngồi xuống một cách rất ngay ngắn nữa chứ.

Tôi cảm thấy linh hồn của mình như đang bị chấn động.

Tôi sai rồi, hóa ra “tương phản mạnh” cũng là một loại “đáng yêu” (*).

(*) (Tương phản mạnh): Ý chỉ một người có hai đặc tính trái ngược nhưng đồng thời cũng củng cố cho nhau. Ở trường hợp này, anh công – Phương tiên sinh là một người đàn ông trưởng thành, tác phong nghiêm chỉnh lễ độ nhưng ngược lại cũng có phần hơi khép nép (cứ thử tưởng tượng ra hình ảnh một người đàn ông cao lớn ngồi thẳng tắp, hai đầu gối khép lại, hai tay để ngay ngắn ở trước người, đã thế anh công lại còn có tính cách ngại ngùng e dè của một đứa trẻ nữa chứ, khiến cho tư thế ngồi của anh ý trông rất ngố), tóm lại những sự trái ngược của những đặc tính này đã tạo nên được sự đáng yêu cho anh công.

Tôi vươn một tay ra, tự giới thiệu: “Tôi là Tiểu Lạp Sênh, anh cứ gọi tôi là Lạp Sênh là được rồi.”

Anh ta do dự một chút rồi mới nắm lấy tay của tôi, bàn tay của anh ta rất to, lòng bàn tay thô ráp, khô ráo mà ấm áp. Anh ta nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng mà bình tĩnh, nhỏ giọng nói: “Xin chào, tôi là Phương Phương.”

“Xin chào.”

“Xin chào.”

Tiếp theo đó chính là một khoảng trầm mặc quỷ dị.

Tôi có cảm giác như mình đã bị cái mớ kiến thức trong sách lừa mất rồi. Trong sách chỉ nói đến vấn đề trẻ em tự kỷ muốn thế này thế nọ, thế nhưng lại chẳng hề nhắc tới chuyện phải làm thế nào trong trường hợp trẻ “em” biến thành trẻ “lớn”.

Hèn gì trước kia thầy tôi toàn bảo “tận tín thư bất như vô thư” (*).

(*) (Tận tín thư bất như vô thư): Ý nói không nên tin 100% vào sách vở.

Đợi khi nào về đến nhà tôi nhất định sẽ phải cho toàn bộ mớ sách đó lên Nhàn Ngư (*) để bán hết đi mới được.

(*) (Nhàn ngư): Đây là 1 app bán hàng secondhand online trên mạng TQ.

Không biết có phải là do tôi bị ảo giác hay không, nhưng tôi phát hiện ra bất kỳ ai đi ngang qua tôi cũng đều sẽ dừng tầm mắt ở trên người tôi khoảng độ một giây.

Tôi tự nhìn lại bản thân mình, áo hoodie màu xám, trong túi áo là những tấm thẻ nhỏ với đủ loại màu sắc, túi xách phía sau thì phình lên, bên trong chất đầy đồ ăn vặt cùng các loại đồ chơi, trong tay cầm một chú cá voi nhỏ đáng yêu, ở phía trước bàn còn có một cốc nước có cắm thêm một chiếc ô nhỏ.

Rồi tôi lại nhìn về phía người đàn ông đang ngồi đối diện với mình, quần áo trang nhã gọn gàng, mái tóc nhạt màu hơi quăn lại, đôi mắt màu xanh da trời trong veo xinh đẹp, cử chỉ đúng mực, nho nhã lịch sự.

Có cảm giác như tôi mới chính là người đang bị mắc chứng tự kỷ vậy.

Mình là notebook A của Phương Phương

Cuối cùng thì cũng được nắm tay rồi! Mềm thật đấy! Vui quá đi thôi =v=

26. Chương 26

Tình cảnh ngượng ngập vô cùng.

Tôi ho khan một tiếng, hỏi anh ta: “Mẹ anh nói là anh...rất thích tôi?” Ặc, tại sao lúc nói ra câu này lại xuất hiện cảm giác bối rối khó hiểu thế nhỉ?

Mặt của Phương tiên sinh dần dần đỏ từ cổ lên đến đỉnh đầu, anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, nhỏ giọng nói: “Đúng...Đúng thế. Cho nên cậu có thể làm bạn trai của tôi không?”

Tôi có chút rối loạn, sau đó rút cuộc thì cũng phát hiện ra được điểm không thích hợp nằm ở chỗ nào.

Đã thương lượng trước là sẽ làm bạn bè rồi cơ mà, sao bây giờ lại thành ra làm “bạn trai” thế này???

Bà Khương chẳng lẽ lương tâm của bà không cảm thấy cắn rứt hay sao??!!

Nói thật, nếu không phải là vì đã nhận thù lao của bà Khương, hơn nữa cũng đã nói trước là sẽ cư xử thật hòa nhã với Phương tiên sinh thì tôi thật sự chỉ muốn phát cho anh ta một tấm thẻ friendzone (*) rồi rời đi ngay lập tức.

(*) (thể người tốt/thể friendzone): Ý anh Tiểu là đang muốn từ chối anh Phương một cách tế nhị, kiểu “anh rất tốt nhưng chúng mình chỉ có thể làm bạn được thôi” ấy:v

Tôi hít một hơi thật sâu, tự nhắc mình phải dịu dàng, phải hòa nhã vì dù sao đối phương cũng là người mắc chứng tự kỷ, hơn nữa bà Khương cũng chỉ yêu cầu thời gian có nửa năm, sau nửa năm thì tôi có thể nói lời tạm biệt vào bất kỳ lúc nào.

Nghĩ thông suốt được điểm này, gương mặt của tôi lập tức mỉm cười, để lộ ra tám chiếc răng có màu trắng tiêu chuẩn, nói: “Đương nhiên là có thể.”

“Cậu tốt quá đi.” Anh ta cười như một đứa trẻ, hai tay thậm chí còn không biết nên đặt ở đâu: “Mẹ tôi nói cậu là người tốt.”

Tim tôi hơi nhói lên. Tôi ho khan một tiếng, chuyển sang đề tài khác: “Anh hay đến xem tôi biểu diễn lắm à?”

Anh ta gật gật đầu.

Tôi thấy hơi kỳ lạ, về lý mà nói thì với vóc dáng cao lớn này của anh ta, nếu thường xuyên đến nhà hát thì không có lý nào mà tôi lại không chú ý tới cả.

“Anh ngồi ở chỗ nào thế?” Tôi hỏi.

“Ở hàng cuối cùng.” Anh ta đáp.

Trong lòng tôi dâng lên một cảm giác kỳ quái, tôi hỏi anh ta: “Vậy anh có nhìn thấy cái người đội mũ đeo khẩu trang bao giờ chưa?”

Mặt anh ta ngay lập tức lại đỏ từ cổ lên đến đỉnh đầu, nín lặng một hồi lâu rồi mới nói: “Người đó chính là tôi.”

Nụ cười của tôi cứng lại.

Vậy ra, cái người chướng ngại về mặt trí tuệ nhưng lại có chút biến thái kia, cái người chướng ngại về mặt trí tuệ nhưng lại có chút đáng yêu kia, cái tên biến thái có chướng ngại về mặt trí tuệ kia lại chính là anh ta?

Mình là notebook A của Phương Phương

Má lúm đồng tiền nhỏ! Má lúm đồng tiền nhỏ! Má lúm đồng tiền nhỏ! Trông yêu quá đi thôi QAQ

27. Chương 27

Tôi hỏi anh ta: “Tại sao anh lại phải dùng ống nhòm để xem tôi biểu diễn?”

Mặt anh ta hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Làm thế thì tôi mới có thể chỉ nhìn được mình cậu.”

Tôi:

Tôi ho khan một tiếng, vội vàng chuyển đề tài, hỏi: “Vậy anh đội mũ đeo khẩu trang để làm cái gì?”

Anh ta nói: “Bởi vì tôi không muốn để cho những người khác nhìn thấy được tôi.”

Tôi tò mò hỏi: “Thế sao hôm nay anh lại không mang?”

Anh ta đỏ mặt nhìn tôi, miệng giật giật một hồi lâu rồi mới nói: “Bởi vì, hôm nay tôi với cậu ở chung một chỗ.”

“Tôi, tôi muốn để cho người khác biết cậu là của tôi.”

Linh hồn của tôi lại bị chấn động một lần nữa.

Sư bố anh, có thể đừng có nói ra mấy câu ngượng ngùng như thế được không hả?!!

Anh không biết là nói như vậy sẽ khiến cho người nghe cảm thấy khó xử hả?!!

Tôi phải hít sâu mấy hơi mới áp chế được màu đỏ ửng trên mặt. Quay sang nhìn lại thì thấy anh ta cũng đang trong bộ dáng muốn vùi mặt vào đống quần.

Nói thật nếu không phải là do chỉ số IQ của Phương tiên sinh lúc nào cũng ở trong tình trạng “rớt mạng” thì tôi thật sự còn tưởng rằng anh ta chính là cái loại công tử đào hoa của những chốn ăn chơi hỗn loạn nữa kìa.

Tôi ho khan một tiếng, cố ý nói với giọng cứng rắn: “Phương tiên sinh, sau này không được tùy tiện nói ra những lời như vừa rồi nữa.”

“Ồ,” Anh ta ngơ ngác hỏi: “tại sao lại như thế?”

“Bởi vì nói như vậy sẽ rất dễ dọa người ta chạy đi mất.”

“Nhưng cậu cũng có chạy đi đâu.” Anh ta đáp.

Đó là bởi vì tôi đã nhận đồ hối lộ của mẹ anh rồi.

Nếu không thì tôi đã sớm chạy mất tăm mất tích từ tám trăm năm trước rồi!!!

Tôi nhìn đồng hồ, thấy đã gần 10 rưỡi, nếu còn dây dưa thêm nữa thì chắc là sẽ phải đi ăn cơm với anh ta mất, vì thế tôi kiếm cớ nói: “Phương tiên sinh, ngại quá, buổi chiều còn có chút việc nên tôi phải đi trước đây.” Sau đó chẳng thèm đợi anh ta đáp lời tôi lập tức liền ấn chuông gọi phục vụ tới.

Một nhân viên phục vụ mỉm cười bước tới. Tôi nói tôi muốn tính tiền.

Nhân viên phục vụ nói: “Tiên sinh, hóa đơn của anh vị tiên sinh này đã thanh toán xong rồi.” Cô ta chỉ vào Phương tiên sinh.

Mặt tôi ngơ ngác, hết nhìn nhân viên phục vụ rồi lại nhìn về phía Phương tiên sinh: “Thanh toán lúc nào vậy?”

“Ngày hôm qua.”

Tôi không tài nào hiểu nổi về thế giới của những người có chứng ngại về mặt tâm lý.

28. Chương 28

Tuy rằng tôi rất tò mò về chuyện vì sao từ hôm qua đã thanh toán xong rồi, thế nhưng mà vì đã được lĩnh hội qua khả năng hở một tí là ăn nói không biết ngượng ngùng của Phương tiên sinh (đã thể đứng bên cạnh còn là một nhân viên phục vụ với nụ cười xinh đẹp nữa chứ) tôi rất quyết đoán lựa chọn cách ngậm miệng lại.

Nhưng tôi không hỏi đến không có nghĩa là người khác sẽ không nói.

“Hôm qua Phương tiên sinh đã đặt chỗ ở vị trí này, hơn nữa còn chi trả trọn gói chi phí cho cả 2 người với mức phí cao nhất của cửa hàng chúng tôi, cho nên hôm nay anh có gọi cái gì thì cũng đều sẽ được miễn phí hết.” Nhân viên phục vụ mỉm cười nói: “Cho nên tiên sinh, anh thật sự không định ăn cơm xong rồi mới rời đi sao? Bò bít tết và bánh ngọt của cửa hàng chúng rất được đấy nhé.”

Bữa trưa miễn phí có sức cám dỗ rất lớn, cho nên tôi đành phải ngồi lại, nhận lấy menu từ tay nhân viên phục vụ, xem một lúc mới nhớ ra là phải đưa cho Phương tiên sinh chọn trước, dù sao thì cũng là anh ta mời khách.

Tôi đưa menu cho anh ta, nói: “Anh chọn trước đi.”

Phương tiên sinh nói: “Cậu chọn là được rồi, cậu chọn cái gì tôi cũng đều thích hết.”

Tôi cười “ha ha” hai tiếng rồi cầm menu trở về, giả vờ như chưa nghe thấy cái gì cả, sau đó mặt không đỏ hơi thở không loạn nhờ nhân viên phục vụ giới thiệu cho chúng tôi hai món ăn kinh điển của quán.

Lúc đợi cơm tôi nghiêm túc cảnh cáo Phương tiên sinh: “Về sau không được tùy tiện nói ra từ ‘thích’ nữa.”

“Tại sao lại thế?” Phương tiên sinh tò mò hỏi: “Mẹ tôi đã bảo thích gì thì phải nói ra.”

“Nhưng không thể nói ra ở ngay trước mặt người khác như vậy được.”

“À, hóa ra là thế.” Anh ta buồn bã chống cằm, cứ như là đang gặp phải một vấn đề khó nhất trần đời: “Vậy tôi có thể viết vào trong vở được không?”

“...Tùy anh.” Tôi bực mình đáp lời.

Trong lúc ăn cơm tôi và Phương tiên sinh không nói chuyện với nhau.

Tôi trộm liếc nhìn anh ta một cái, tư thế xất bò bít tết cực kỳ đúng tiêu chuẩn, không có một tí gì để mà bắt bẻ cả.

Lúc không nói chuyện trông Phương tiên sinh rất chín chắn. Cử chỉ bên ngoài cũng không có chỗ nào để có thể chê trách được.

Aiz, giá mà đầu óc cũng bình thường nốt thì tốt biết mấy.

Lúc sắp ăn cơm xong ngoài cửa sổ đột nhiên có mưa nhỏ.

Tôi nói với Phương tiên sinh: “Ăn xong anh cứ đi về trước đi, tôi muốn ngồi lại đây thêm một lát nữa.”

“Tại sao?”

“Tôi quên mang ô.” Tôi ảo não nói.

“Vậy, tôi có thể đưa cậu về nhà không?” Phương tiên sinh nhìn tôi với vẻ đầy mong đợi.

“Không cần đâu, tí nữa tôi bắt xe về sau cũng được.” Tôi nói.

“Tôi lái xe tới mà.” Phương tiên sinh nhỏ giọng bổ sung lời: “Mẹ tôi nói sau khi hẹn hò xong thì phải đưa cậu về nhà.”

“...” Tôi bắt đầu cảm thấy bó tay rồi đấy.

Tuy rằng không muốn ngồi lên xe của Phương tiên sinh lắm, nhưng cuối cùng tôi cũng không thể không thừa nhận rằng kỹ thuật lái xe của anh ta rất được, suốt một đường xe đi cực kỳ thuận lợi.

Lúc đi ngang qua một hiệu thuốc Phương tiên sinh đột nhiên dừng lại. Anh ta nói: “Xin đợi một lát, tôi đi mua ít đồ đây.” Sau đó liền đội mũ đeo khẩu trang rồi phi ra ngoài.

Tôi nhìn chiếc ô đang nằm ở ghế phía sau một hồi lâu mà không biết nên có phản ứng như thế nào nữa.

Nếu là người bình thường thì người ta hẳn là đã mang ô đi theo rồi.

Cũng may là hiệu thuốc cách chỗ xe đậu rất gần, Phương tiên sinh chỉ đi có đúng năm phút là đã trở lại ngay rồi. Anh ta chạy rất nhanh, nhưng lại không hề bị thở dốc một chút nào cả, động tác lúc mở cửa xe đóng cửa xe hay lúc đạp ga đều rất lưu loát, dứt khoát.

Nhìn ngẫu vãi. Tôi ho han một tiếng, giả vờ nhìn ra bên ngoài cửa kính.

Xe lại chậm rãi di chuyển, tôi và Phương tiên sinh vẫn chưa nói với nhau câu nào cả. Tôi nhìn chăm chú ra ngoài cửa kính, nhưng thật ra thì khóe mắt vẫn luôn quan sát anh ta.

Phương tiên sinh lái xe cực kỳ nghiêm túc, không hề có lời nói hay động tác nào dư thừa.

Lúc xe đi tới trước khu tập thể tôi suýt nữa thì vẫn chưa thể hồi thần lại được.

Mưa đã tạnh, tôi mở cửa đi xuống xe.

Phương tiên sinh cầm chiếc túi xách cùng chú cá voi nhỏ ở phía sau ghế đưa cho tôi, sau đó lại đưa cho tôi thêm một hộp vỉ thuốc hạt đười ươi (*) để giúp nhuận họng.

(*) (hạt đười ươi hay hạt ươi): có tác dụng làm thông họng, trị viêm họng.

29. Chương 29

Lúc về đến nhà thì thấy bố mẹ tôi đang ăn cơm, tôi chào một tiếng rồi đi vào trong phòng.

Ngồi nghỉ ở trên giường một lúc, sau đó tôi lấy điện thoại ra tìm số điện thoại của bà Khương.

“Alô, xin chào,” Trong điện thoại là tiếng nói vô cùng dịu dàng của bà Khương: “Tiểu tiên sinh đây à?”

“Là cháu đây bác Khương, cháu hi vọng bà có thể giải thích cho cháu một chút,” Tôi nói: “cháu nghĩ là bác sẽ không thể nào không biết rõ được chuyện Phương tiên sinh muốn cháu làm kiểu ‘bạn bè’ gì với anh ấy.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười khẽ, tôi nghe thấy bà Khương nói: “Tôi biết.”

“Vậy đáng lẽ ra bác phải nói rõ ràng với cháu trước chứ!” Tôi có hơi bực mình, có cảm giác như mình bị lừa vậy.

“Thật sự xin lỗi, Tiểu tiên sinh, thứ lỗi cho tôi vì lúc ấy đã không nói rõ chuyện này.” Bà Khương nói: “Tại vì từ nhỏ đến giờ Phương Phương chưa từng có hứng thú với ai bao giờ cả, cho nên khi thằng bé nói nó thích cậu, tôi đã vui đến nỗi không biết nên làm thế nào cho phải, thật sự không còn tâm trí đâu để đi suy xét đến giới tính của cậu nữa.”

“Cho nên đối với tôi mà nói, chỉ cần cậu không phải là người xấu, không làm tổn thương đến thằng bé, thì như vậy là đã đủ rồi.”

“Tiểu tiên sinh, lời giải thích này có thể chấp nhận được chứ?”

Tôi cầm điện thoại, mãi mà không nói câu gì cả. Bà Khương cũng không ngắt máy. Hô hấp của tôi có hơi dồn dập, tôi nghĩ chắc là bà cũng nghe thấy được.

“Bác Khương, bác làm như vậy khiến cho cháu cảm thấy rất rối loạn.” Tôi cầm điện thoại nhìn xuống sàn nhà, ở chỗ đó có một chiếc dép.

“Bởi vì cháu là gay.” Lúc nói đến chữ cuối cùng giọng nói của tôi có hơi run rẩy, nhưng tôi biết lúc này nên thẳng thắn về chuyện này chứ không nên giấu diếm.

Tôi còn tưởng sau khi tôi come out xong bà Khương sẽ nói mấy câu khách khí để bảo tôi cách xa con trai bà ra một chút, nhưng không ngờ bà Khương lại chỉ hỏi đúng một câu: “Thế thì sao? Chuyện này có vấn đề gì à?”

Nhất thời tôi bị bà hỏi đến cứng họng, mãi lúc sau mới nói: “Bác không sợ là cháu sẽ, ừm, làm gì đó với con trai bác à...”

“Tiểu tiên sinh,” Tôi nghe thấy tiếng bà ngậm cười: “Điều tôi nên lo lắng hẳn phải là Phương Phương sẽ làm ra chuyện gì đối với cậu mới đúng.”

Tôi: ...

Bà Khương lương tâm của bà không bị cắn rứt thật đấy à!!!

#VL: Suýt thì quên TT.TT Đạo này trời cứ mưa liên miên ngập lụt suốt thôi. Nghe nói sắp sắp có bão về, mà chịu ảnh hưởng nặng nhất sẽ lại là các bác miền Trung Mong cho đợt này nếu có bão thật thì cũng sẽ đi qua nhanh và để lại ít hệ lụy.

Mọi người cố gắng hết sức cẩn thận khi đi ra đường nhé:< hôm=“” qua=“” mình=“” đi=“” ra=“” đường=“” vừa=“” mưa=“” vừa=“” gió=“” suýt=“” thì=“” bị=“” bay=“” cả=“” người=“” lẫn=“”>

30. Chương 30

Hai ngày sau, tôi có một buổi biểu diễn múa solo tại nhà hát. Lúc lên sân khấu, tôi theo thói quen liếc mắt nhìn xuống cuối góc của hàng ghế cuối cùng một cái, nhất thời ngây ngẩn cả người, chỗ đó trống không, nào có thấy bóng dáng của Phương tiên sinh đâu.

Tôi trầm nghĩ hay là hôm nay anh ta không tới? Hay là đang đi vệ sinh? Hay là đang ngồi ở vị trí khác? Càng nghĩ lại càng mông lung, làm cho tôi không tài nào tập trung nổi vào bài múa, đã thế lại còn nhảy sai mất một bước nhảy nữa chứ.

Sau khi âm nhạc kết thúc, bạn nhảy của tôi đã hỏi tôi rằng hôm nay có phải là tôi cảm thấy không được khỏe hay không, tôi có chút xấu hổ, đành thuận miệng đáp lại một câu “Có hơi hơi.” Nhưng trong lòng thì đã lỗi Phương tiên sinh ra mắng không dưới ba lần.

Lúc đang tẩy trang, nhân viên nhà hát lại mang vào cho tôi một giỏ hoa.

Tôi đơ mắt một giây rồi mới phản ứng lại được, sau đó vội vàng hỏi: “Vị tiên sinh tặng hoa đã đi chưa?”

Nhân viên nhà hát đáp: “Chắc là vẫn chưa đi đâu.”

Tôi nhanh chóng lau sạch mặt, cầm lấy giỏ hoa rồi chạy ra ngoài. Người trong nhà hát vẫn chưa ra về hết, đèn vẫn còn sáng, tôi rất dễ dàng tìm thấy được Phương tiên sinh đang ngồi ở vị trí chính giữa của khán phòng.

Anh ta không còn đội mũ hay đeo khẩu trang, trong tay cũng không còn cầm theo ống nhòm nữa.

Lúc không nhìn thấy anh ta tôi cứ có cảm giác thiếu cái gì đó, đến khi nhìn thấy rồi thì tôi lại chẳng biết nên nói cái gì.

Tôi quơ quơ giỏ hoa trong tay, bảo anh ta rằng: “Về sau anh đừng tặng cho tôi thứ này nữa.”

“Hả?” Phương tiên sinh hơi sững sốt một chút, hỏi: “Cậu không thích à?”

“Không phải, nhưng trong phòng của tôi đã không còn chỗ nào để đặt hoa xuống nữa rồi.” Tôi đáp, trên mặt hơi ửng đỏ.

“Hóa ra là thế...” Anh ta bày ra vẻ mặt có chút buồn rầu: “Vậy tôi làm ít lại nhé?”

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, lắc lắc giỏ hoa trong tay, hỏi: “Anh tự mình làm cái này đấy hả?”

Anh ta gật gật cái đầu, lộ ra vẻ thẹn thùng, giống như một đứa trẻ mà xoắn hai bàn tay to vào nhau.

Tôi chợt nhớ tới mấy vết chai trên tay của anh ta, lồng ngực hơi căng lên, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại nghĩ tới đồng hoa mà tôi đã tặng lại cho người khác.

Tôi hỏi anh ta: “Vậy còn mấy giỏ hoa tươi đợt trước thì sao?”

“Là tôi tự trồng đấy.” Anh ta trả lời.

Tôi nhìn anh ta, không biết nên làm thế nào cho phải.

Rõ ràng chỉ mới quen biết được có ba ngày, thế nhưng tôi lại có cảm giác cứ như tôi đã được người ta thăm mền từ rất nhiều năm rồi vậy.

31. Chương 31

Nói không thấy cảm động là nói dối. Có thể có được một người luôn lặng lẽ thích mình như vậy, ai mà chẳng thấy vui. Nhưng vui là một chuyện, có thể tiếp nhận hay không lại là một chuyện khác.

Trên đời này, có một loại tiếc nuối gọi là gặp đúng người nhưng sai thời điểm.

Nếu lúc trước không chấp nhận điều kiện của bà Khương thì tốt biết mấy, như vậy thì tôi sẽ không còn cảm thấy nhớ mãi không quên đối với Mát-xơ-va nữa, cũng có thể tiếp nhận Phương tiên sinh; nếu Phương tiên sinh là người bình thường thì tốt biết mấy, không còn thâm tình một cách đơn thuần như vậy nữa, như vậy thì tôi cũng sẽ có thể cự tuyệt một cách dứt khoát hơn, không cần phải do dự tiến thoái lưỡng nan như bây giờ nữa.

Tôi hạ quyết tâm, trả lại giỏ hoa cho anh ta, nói: “Về sau đừng có tặng tôi mấy thứ này nữa, có ít hơn nữa tôi cũng không cần.”

Tôi trả lại rất đột ngột, anh ta không chú ý, suýt chút nữa thì đã để giỏ hoa rơi xuống đất, sau khi bắt được giỏ hoa anh ta nhìn tôi với vẻ hoảng hốt.

Tôi không dám nhìn anh ta, chỉ chăm chăm nhìn xuống mũi chân, bảo: “Anh đi đi, tôi còn phải chờ đồng nghiệp để đi ăn cơm nữa.”

Anh ta gật gật đầu, nói: “Được.” Sau đó cầm theo giỏ hoa xoay người bước đi.

Tuy rằng lúc nói chuyện vẫn luôn rất bình tĩnh, nhưng đến khi anh ta quay người lại thì tôi lại bắt đầu cảm thấy hoảng hốt, giống như lo sợ anh ta mà đi rồi thì sẽ không còn đến đây thêm lần nào nữa.

“Phương tiên sinh!” Tôi không nhịn được bèn gọi anh ta lại: “Anh đã ăn cơm chưa?”

“Đã ăn rồi.” Anh ta đáp.

“Vậy anh đi đi.” Tôi có chút ử rữ.

“Ừm.” Dứt lời, anh ta xoay người chuẩn bị đi tiếp.

“Khoan đã!” Tôi lại gọi anh ta lại, hỏi: “Sau này anh vẫn sẽ đến đây chứ?”

“Vẫn sẽ đến.”

“Ngồi ghế trước hay ghế sau?”

“Ghế trước.”

“Không ngồi ghế sau nữa à?”

“Tôi muốn ngồi ở gần cậu hơn một chút.”

Giọng nói của anh ta không lớn lắm, nhưng tôi vẫn nghe được rất rõ ràng.

Đèn trong nhà hát sáng trưng, tôi nhìn thấy được sự mát tự nhiên cùng với vẻ yếu mềm trong đôi mắt xanh thẳm của anh ta.

Nhưng đến cuối cùng tôi vẫn chỉ nói: “Anh đi đi.”

32. Chương 32

Lúc trở lại phòng hóa trang, cô bạn trông thấy tôi thì liền cười tà: “Lạp Sênh, anh chàng vừa mới nói chuyện với cậu là ai thế hả?”

Tôi bị nụ cười của cô bạn làm cho run hết cả da đầu, bèn trả lời qua loa: “Một người bạn thôi.”

“À~ Ra là “bạn” đấy à~” Dứt lời, cô bạn bày ra vẻ mặt như đột nhiên bừng tỉnh, vỗ vỗ bả vai của tôi, nói: “Khá lắm! Cũng có mắt nhìn phết! Bảo sao lúc trước cậu vẫn luôn độc thân, “túyp” này quả đúng là khó tìm thật.”

Tôi giải thích: “Cậu nghĩ đi đâu thế hả, chỉ là bạn bè bình thường thôi mà.”

“Không phải chứ?” Cô bạn nhìn tôi với vẻ mặt khó tin: “Trai đẹp như thế mà cậu cũng nhịn được cơ à?”

“Thế chẳng lẽ tớ phải bỏ nhà vào người ta chắc?” Tôi có chút bất đắc dĩ: “Bây giờ tớ vẫn chưa muốn nghĩ đến chuyện yêu đương.”

“Sao lại thế?” Cô bạn hỏi.

“Tớ có thể sẽ phải tới học ở Mát-xcơ-va.” Tôi do dự một lúc, cuối cùng vẫn nói hết mọi chuyện ra. Cô bạn này là một trong số những người bạn hiếm hoi của tôi, việc này sớm hay muộn rồi thì cũng sẽ phải nói ra cho cô ấy biết.

“Thật á? Vậy thì tốt quá rồi!” Cô bạn quả nhiên vui hẳn lên, nhưng lại hỏi: “Cơ mà thế thì có liên quan gì đến chuyện cậu không thể yêu đương?”

“Yêu xa khó lắm, tớ sợ không kiên trì được nổi.” Tôi nói: “Dẫu sao thì đây cũng là chuyện mà tớ vẫn luôn muốn theo đuổi, để cho người ta phải mất công chờ đợi tớ nhiều năm, như vậy là không công bằng đối với người ta.”

“Ôi giờ ơi Lạp Sênh ơi, có đôi khi tớ thật sự không thể nào hiểu nổi trong đầu cậu rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì nữa, chuyện trước kia của cậu với La Bân cũng thế, rõ ràng là không nhất thiết phải đi đến bước này...Được rồi được rồi, không nhắc tới anh ta nữa.” Cô bạn biết tôi không thích nói đến chuyện trước kia, bèn nhanh chóng ngừng lại, nói: “Tớ vẫn cảm thấy chuyện yêu đương của cậu có vấn đề đấy nhé, vì sao lại lo sợ chuyện đối phương sẽ phải chờ đợi mình cơ chứ? Nếu như người ta thật sự thích cậu, chờ đợi hai-ba năm thì có tính là gì. Chẳng lẽ cậu lại không đáng để cho người ta phải chờ đợi chắc? Huống chi chuyện tình cảm vốn dĩ cũng chẳng phải là chuyện công bằng gì cả, ai thích thì người đó phải chịu thôi! Chả sao cả!”

Tôi bị cô bạn nói đến không biết phải đáp lại như thế nào. Từ nhỏ bố mẹ đã dạy tôi không được đi gây phiền toái cho người khác, không được lợi dụng người khác, người ta tốt với mình bao nhiêu thì mình cũng phải tốt lại với người ta bấy nhiêu. Cho nên tôi vẫn luôn nghĩ chuyện tình cảm cũng là như vậy, nếu đã không thể vì người ta mà hi sinh đi lý tưởng của mình thì mình cũng không được làm lỡ dở người ta.

Chẳng lẽ tôi đã nghĩ sai rồi ư?

33. Chương 33

“Cậu nghĩ thế là quá sai lầm rồi cậu có biết không hả?!” Sau khi biết được ý nghĩ của tôi, cô bạn ngay lập tức thốt lên: “Lạp Sênh, cậu làm ơn có thể đứng ở góc độ của chính mình để suy nghĩ cho bản thân cậu có được không hả, cậu phải tự hỏi bản thân rằng, cậu cũng không phải là đối phương, thế thì làm sao mà cậu biết được rằng liệu đối phương có bị chịu thiệt hay không. Thượng đế mở được cho cậu một cánh cửa thì cũng có thể đóng đi của cậu một cánh cửa. Lạp Sênh, cậu thật đúng là quá phạm cái nhan sắc này của cậu rồi.”

Bị cô bạn nói một lèo như vậy, cuối cùng tôi cũng có chút hoài nghi không biết có phải là Thượng đế đang muốn đẩy tôi về phía Phương tiên sinh hay không nữa.

“Lạp Sênh, tớ không phải là đang muốn đả kích cậu đâu, nhưng nếu mà cậu thật sự vẫn còn có suy nghĩ như vậy, thế thì cậu cứ xác định là sẽ bị FA cả đời này đi.” Cô bạn lại bồi thêm một câu.

Tôi có cảm giác như mình đã thật sự bị đả kích đến thương tích đầy mình rồi đây, “bộp” một tiếng đập trán lên bàn, tôi bi thương nói: “Được rồi, tớ cam đoan sẽ sửa đổi mà.”

“Cam đoan cũng chả có tác dụng cái rắm gì cả! Cậu phải hành động đi thôi!” Nói đến đây, cô bạn lại hí hửng hẳn lên: “Nói mau! Cậu cùng với cái anh chàng đẹp trai kia đã tiến được tới mức độ nào rồi hả? Hôn môi chưa? Lên giường chưa? Kỹ thuật của anh ta có được không? Ôi giờ ơi! Đáng nhẽ ra vừa rồi tớ phải lao ra đó mới phải chứ, nếu thế thì cậu đã có thể giới thiệu cho hai bọn tớ làm quen với nhau luôn rồi, mà tớ cũng có “kiểm hàng” giúp cậu luôn một thể, cậu ít kinh nghiệm như vậy, nhờ đâu lại gặp phải một tên cặn bã thì chết dở. Mà nhờ đâu tên cặn bã đó lại còn thích chơi trò SM nữa thì làm sao, mà nhờ đâu...”

Tôi thấy hai mắt của cô bạn sáng rực cả lên, suýt thì còn chảy cả nước dãi, thế là tôi bèn lặng lẽ nuốt lại cái ý định kể cho cô bạn nghe về tình hình giữa tôi và Phương tiên sinh.

Tôi vẫn là nên đi tìm một người nào đó bình thường hơn một chút để hỏi về chuyện này vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng tôi gọi điện thoại cho bà Khương. Thứ nhất là vì dù sao thì chuyện này cũng có liên quan đến Phương tiên sinh, thứ hai là vì không hiểu sao mà tôi lại cứ có cảm giác là bà Khương rất có am hiểu trong việc xử lý những vấn đề liên quan đến chuyện tình cảm (?)

Aiz, nếu mà vẫn không được nữa thì tôi cũng chỉ còn nước đi tìm tới Cha xứ ở nhà thờ mà thôi.

Tôi hỏi bà Khương: “Nếu cháu thật sự qua lại với Phương tiên sinh, nhưng cuối cùng vẫn sẽ đi Mát-xcơ-va, như vậy thì có phải là sẽ làm tổn thương đến Phương tiên sinh hay không?”

Bà Khương hơi dừng lại một lúc lâu, sau đó mới nói: “Sẽ chứ, thằng bé nhất định là sẽ đau lòng lắm.”

Tôi không hiểu được, bèn hỏi: “Bác biết cháu sẽ làm tổn thương đến anh ấy, vậy sao bác vẫn còn muốn cháu qua lại với anh ấy?”

“Bởi vì đây chính là cuộc sống mà Tiểu tiên sinh.” Bà Khương nói: “Phương Phương đã sắp hai mươi bốn tuổi rồi, tôi muốn để cho thằng bé hiểu được, những thứ mà thằng bé yêu thích sẽ làm cho thằng bé vui vẻ và cũng có thể sẽ làm cho thằng bé đau lòng. Tôi không có cách nào dạy cho thằng bé hiểu được rõ về đạo lý này, chỉ có cậu mới có thể dạy được thằng bé thôi Tiểu tiên sinh ạ.”

Lúc đó, tôi thật sự rất muốn nói với bà rằng: “Bác tàn nhẫn quá đi mất.” Thế nhưng yết hầu lại giống như bị mắc nghẹn thứ gì đó, vô cùng đau đớn, không thể nói ra được lời nào cả.

“Cho nên, nếu như có một ngày nào đó trong tương lai, cậu thật sự làm tổn thương tới thằng bé, tôi cũng vẫn sẽ cảm kích cậu như cũ, bởi vì đây cũng chính là một phần của quá trình trưởng thành.”

“Tôi nghĩ, chắc hẳn là cậu cũng không hi vọng Phương Phương sẽ vĩnh viễn không lớn lên được, có đúng không nào?”

Tôi không đáp lại bà mà ngắt máy luôn.

Trực giác của tôi không sai, bà Khương quả nhiên là rất am hiểu trong việc xử lý những vấn đề liên quan đến chuyện tình cảm. Hay nói thẳng ra, khổn cảnh mà tôi đang gặp phải cũng chính là do bà tạo nên.

Tôi lại nghĩ tới tấm chi phiếu cùng lá thư giới thiệu kia.

Trên đời này quả nhiên là chẳng có bữa cơm trưa nào miễn phí cả.

Chỉ có Phương tiên sinh ngốc nghếch là mới có thể đi thanh toán trước mà thôi.

34. Chương 34

Mình là notebook A của Phương Phương

Xin chào cả nhà, mình là notebook A của Phương Phương đây, hai ngày nay có tiểu thiên sứ đã để lại lời nhắn hỏi mình là vì sao không còn trông thấy mình đâu nữa, nguyên nhân không phải là rất đơn giản sao – đó chính là bởi vì Phương Phương không có đi hẹn hò cùng với Tiểu tiên sinh! Là một quyển notebook

chuyên đi ghi chép lại một cách tỉ mỉ về những buổi hẹn hò, đương nhiên là mình chỉ có thể xuất hiện vào những lúc Phương Phương ngốc nghếch đi hẹn hò rồi! So easy

~Cho nên, khi mà mình xuất hiện thì điều đó có nghĩa là: Phương Phương ngốc nghếch rất cuộc cũng đi hẹn hò lại với Tiểu tiên sinh rồi — các bạn nghĩ rằng mình sẽ nói như vậy với các bạn ư? Lầm to rồi! Là một quyển notebook với thái độ nghiêm cẩn, mình cần phải ghi chép đúng với sự thực, đó là: Mama lại phải ra tay giúp Phương Phương ngốc nghếch hẹn gặp mặt với Tiểu tiên sinh rồi!

Nghe đến đây mà xót hết cả ruột.

Mama hỏi Phương Phương lần này muốn hẹn gặp ở chỗ nào, Phương Phương nói muốn hẹn gặp ở bên cạnh bồn hoa của khu chung cư.

Mama bảo không được, bởi vì Tiểu tiên sinh làm gì có biết đường đi đến chỗ bồn hoa của khu chung cư nhà chúng ta đâu.

Phương Phương lại nói muốn hẹn gặp Tiểu tiên sinh ở nhà, mama bảo không được, Tiểu Tiên vẫn chưa kết hôn cùng với Phương Phương nên không thể dẫn vào nhà được.

Phương Phương hỏi mama liệu rằng có thể kết hôn trước rồi mới đi hẹn hò có được không, mama bảo được đấy con đi hỏi Tiểu Tiên thử xem nếu cậu ấy đồng ý thì có nghĩa là được.

Phương Phương không nói gì nữa.

Có phải mọi người đang nghĩ rằng sự trầm mặc của Phương Phương chính là biểu hiện của sự nhụt chí có đúng không? Không đâu! Bạn ấy đang giữ yên lặng để nghĩ cách cầu hôn với Tiểu tiên sinh đấy! Tin mình đi, với dung lượng não hữu hạn kia của bạn ấy thì chắc chỉ cần mất khoảng một năm rưỡi nữa là bạn ấy sẽ nghĩ ra được thôi.

Cơ mà một năm rưỡi thì lâu quá! Tiểu tiên sinh tốt như thế nhất định sẽ bị người khác lấy đi mất! Phương Phương ngốc nghếch thật đúng là chẳng thể nào làm cho mình bớt lo đi được mà! May mà đội quân notebook của chúng mình vẫn còn có mama – quân sư tình yêu, nếu không thì e là ngay đến cả nguồn cơn của đám notebook bọn mình cũng chỉ có nước bị chó tha đi mất mà thôi!

Mama nói, không phải là con thích biển rộng đấy sao? Hay là dẫn Tiểu tiên sinh tới bờ biển nhé?

Phương Phương bày ra vẻ mặt “con cũng nghĩ như vậy đấy”, sau đó vui vẻ đồng ý.

Nhưng việc lựa chọn địa điểm mới chỉ là bước đầu tiên của buổi hẹn hò mà thôi, tiếp theo đó còn có bước thứ hai, đó chính là diễn tập.

Vì muốn làm giảm bớt cảm giác hồi hộp lo âu cho Phương Phương, mama đã quyết định đưa Phương Phương tới bờ biển trước. Cũng may bây giờ đang là cuối mùa hè, bờ biển không có nhiều người lắm.

Mama đưa Phương Phương đi, còn Phương Phương thì đưa mình đi.

Mama bảo lần trước gặp mặt ngay đến cả nắm tay của Tiểu Tiên cũng chưa thể nắm được, lần này nhất định phải nắm tay được đấy nhé. Phương Phương có lòng tin không nào?

Phương Phương lớn tiếng nói có ạ.

Mama bảo, tốt lắm, coi như bây giờ mẹ chính là Tiểu Tiên đi, Phương Phương có gì muốn nói không nào?

Cậu có muốn chơi cát cùng với tôi không? Phương Phương nói.

Mama bảo tôi không chơi, tôi muốn về nhà cơ.

Phương Phương trầm mặc một lúc, sau đó nói vậy thì để tôi đưa cậu về nhà nhé.

— Xong —

35. Chương 35

Đây là lần đầu tiên tôi hẹn hò với Phương tiên sinh ở bờ biển.

Kỳ thật thì tôi chẳng muốn ra biển một chút nào, bởi vì ra đó thì 8-9 phần là sẽ phải cởi giày ra để đi xuống biển. Vấn đề là vũ công múa ba lê, 10 người thì phải đến 8-9 người đều sẽ có bàn chân rất xấu, mà bàn chân của tôi thì không chỉ có xấu không thôi đâu mà trông còn tàn tạ nữa chứ, cho nên tôi cực kỳ không muốn để lộ bàn chân ra ở trước mặt Phương tiên sinh.

Đã nhận của Phương tiên sinh nhiều hoa như vậy rồi, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thật sự muốn làm một chút gì đó cho buổi hẹn hò. Nghĩ đến chuyện bờ biển ở cách đây khá xa, tới đó chắc cũng phải mất mấy tiếng, buổi trưa chắc là cũng không kịp trở về nhà ăn cơm, thế là tôi bèn quyết định sẽ làm cơm hộp cho Phương tiên sinh.

Nói ra thì xấu hổ, nhưng mấy năm nay tôi vẫn luôn sống cùng với bố mẹ, cho nên tay nghề nấu nướng vẫn chẳng khá lên được một chút nào cả. Làm xong mà ăn không được ngon là cả một vấn đề, tôi chỉ sợ nhờ đâu mình nấu chưa chín tới hoặc dùng sai nguyên liệu, khiến cho Phương tiên sinh đổ bệnh thì khổ. Cho nên, tôi quyết định vẫn là để cho mẹ tôi làm đầu bếp chính, còn tôi sẽ chỉ đứng bên cạnh để phụ giúp mà thôi.

Tôi hỏi: “Mẹ ơi, mẹ có thể tạo hình cho cơm thành một hình mặt người có được không?”

Mẹ tôi đáp: “Đương nhiên là được.”

Tôi nói: “Con muốn mắt có màu xanh lam, tóc thì hơi quăn quăn lên một tí.”

Mẹ tôi liếc mắt nhìn tôi một cái rồi kéo dài giọng ra: “Làm được~”

Tôi đứng bên cạnh giải thích một cách giấu đầu hở đuôi: “Gần đây con rất hâm mộ một ngôi sao điện ảnh, là người nước Nga, đẹp trai lắm mẹ ạ!”

Mẹ tôi nói: “Ồ.”

Tôi không bịa ra được nổi nữa, đành phải nói thật: “Thôi được rồi, thật ra thì đó chính là vị tiên sinh vẫn hay tặng hoa cho con đó.”

Mẹ tôi nói: “Ồ!”

Tôi bảo: “Sau này cũng không chắc chắn là sẽ có thể đến được với nhau.”

Mẹ tôi nói: “Ồ?”

Tôi lập tức đỏ mặt hơi lạnh, nói thẳng ra: “Thôi được rồi, thực ra thì bọn con đã qua lại với nhau rồi.”

Mẹ tôi trầm mặc một lúc, sau đó mở miệng kêu tên tôi: “Tiểu – Lạp – Sênh.”

Xong đời rồi, cứ khi nào mà mẹ tôi kêu ra tên đầy đủ của tôi thì y như rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra. Quả nhiên, chưa được bao lâu thì tôi đã bị trừng phạt, mẹ tôi nói: “Cơm trưa sẽ không có phần của con đâu đấy.”

Tôi đau khổ rên lên một tiếng, sau đó nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng bếp rồi nằm giả chết ở trên ghế sofa.

Đến khi mở hộp cơm của Phương tiên sinh, tôi mới phát hiện ra rằng thì ra mẹ tôi vẫn làm đầy đủ hai phần cơm.

Ôi~, thật đúng là hạnh phúc khi có được một người mẹ “ngạo kiều”.

(*Ngạo kiều: bên ngoài thì lạnh lùng nhưng bên trong thì ấm áp dịu dàng)

36. Chương 36

Chúng tôi hẹn nhau xuất phát vào lúc chín giờ rưỡi, Phương tiên sinh sẽ tới đón tôi.

Còn chưa đến giờ, mẹ tôi đã một tay xách cơm hộp, một tay nắm tay tôi đứng chờ tại đài phun nước ở dưới nhà.

Tôi thấy hơi ngại nên bảo mẹ tôi đi về. Mẹ tôi không chịu, nói: “Mẹ phải xem xem cái cậu họ Phương kia có tướng mạo như thế nào đã, con ngơ ngơ như vậy, nhờ đâu gặp phải tên lừa đảo thì mẹ biết phải tìm ai bây giờ?”

Tôi không còn cách nào khác, đành phải giải thích một chút về tình trạng của Phương tiên sinh cho mẹ tôi biết, nhưng tôi không hề nhắc tới bản hợp đồng giữa tôi và bà Phương.

Mẹ tôi vẫn bán tín bán nghi mà nói: “Không được, mẹ vẫn phải nhìn một cái đã, với con mắt này của con ấy hả, thì có mà sói cũng có thể nhìn thành chó nhà.”

Tôi đang định phản bác lại mẹ tôi thì Phương tiên sinh tới nơi. Trong khu trung cư không thể đỗ xe cho nên anh ấy đi bộ đi vào. Kính râm, áo sơ mi màu rằn ri, quần màu nhạt dài tới mắt cá chân, Phương tiên sinh xuất hiện trong bộ dáng cao gầy thon chắc.

Mọi ánh mắt nội trong phạm vi hai mươi mét trong nháy mắt đều tập trung hết ở trên người Phương tiên sinh. Nhưng anh ấy lại không cảm nhận được điều đó, mà chỉ vừa bước tới chỗ tôi, vừa tháo kính râm ra cười cười với tôi.

Tôi lay lay tay mẹ, bảo: “Đó chính là Phương tiên sinh đấy mẹ.”

Mẹ tôi không nói gì cả.

Phương tiên sinh nhanh chóng bước tới trước mặt tôi, nhỏ giọng gọi tên tôi. Sau đó im lặng liếc nhìn mẹ tôi một cái rồi quay đầu nói với tôi: “Chúng mình đi thôi.”

Ngay lập tức tôi liền cảm nhận được có một sự biến đổi ở trong hơi thở của mẹ tôi, tôi bèn vội vàng gọi anh ấy lại, cố gắng xoay chuyển tình thế: “Phương tiên sinh, xin, xin chờ một chút, đây là mẹ em. Mẹ, vị này là Phương tiên sinh.”

Mẹ tôi chủ động vươn tay ra, nói: “Xin chào, Phương tiên sinh.”

Phương tiên sinh nhìn nhìn, rồi lại nhìn nhìn mẹ tôi, do dự một lúc lâu mới chậm rãi bắt lấy tay mẹ tôi, nói: “Xin chào mẹ ạ.”

“Mẹ cái đầu anh ấy! Gọi là dì!” Tôi có cảm tưởng não của tôi như sắp bùng cháy lên vậy, suýt chút nữa thì tôi đã quên bém mắt chỉ số IQ của Phương tiên sinh không những không ở trong trạng thái online mà anh ấy còn là một người rất không biết xấu hổ nữa.

“Xin chào dì ạ.” Phương tiên sinh ngoan ngoãn sửa miệng, sau đó lấy một viên kẹo từ trong túi áo ra đưa cho mẹ tôi.

Tôi biết chắc chắn là lúc này đây trong lòng mẹ tôi đang nổi gió bão cuộn cuộn.

Lúc tới bờ biển, Phương tiên sinh vẫn còn tiếc nuối vì mẹ tôi đã không chịu nhận kẹo của anh ấy.

Tôi nói: “Trẻ con mới nhận kẹo, người lớn không nhận kẹo đâu.”

“Aiz, người lớn thật đáng thương quá nhỉ.” Nói xong Phương tiên sinh đưa cho tôi một viên kẹo, bảo: “Tiểu Tiểu, chúng mình ăn thôi.”

“...” Để chứng minh tôi không phải là một người “đáng thương”, tôi đành phải ăn viên kẹo đó. Ừmm, vị sữa cũng không tệ lắm.

Ở bờ biển không có nhiều người lắm, chúng tôi thuê một chiếc dù che nắng, sau đó bày ra đồ ăn thức uống rồi mấy thứ linh tinh ở dưới dù.

Lúc đầu tôi còn tưởng rằng Phương tiên sinh sẽ gọi tôi đi bơi, tôi còn đang khổ não muốn tìm đại lý do gì đó để từ chối, đến khi nhìn lại thì đã thấy Phương tiên sinh một tay cầm xẻng nhỏ một tay cầm hộp nhựa, phần khởi hởi tôi rằng có muốn đi bắt cua nhỏ cùng mình không.

Tôi còn chưa kịp suy nghĩ cái gì thì đã đồng ý với anh ấy, bước theo từng dấu chân của Phương tiên sinh đi về phía bãi đá ngầm bên kia.

Tôi nhận thấy từ sau khi tới bờ biển Phương tiên sinh vẫn luôn ở trong trạng thái rất hưng phấn, thế là bèn hỏi anh ấy: “Anh thích biển lắm à?”

Phương tiên sinh gật gật đầu, nói: “Biển đẹp lắm.”

Tôi nhìn trời nhìn biển rồi lại nhìn về phía cuối chân trời, trong lòng cảm thấy đồng cảm vô cùng.

Ban đầu tôi chỉ định ngồi hóng gió ngắm biển ở trên bãi đá ngầm, nhưng trông thấy Phương tiên sinh vui vẻ quá, làm cho lòng hiếu kỳ của tôi bị khơi dậy lên, thế là cuối cùng tôi cũng gia nhập hội bắt cua.

Phương tiên sinh ở phía trước dùng xẻng nhỏ lật đá để tìm cua, tôi thì ở phía sau xách hộp nhựa trông ngóng cua.

Không thể không nói rằng, Phương tiên sinh quả đúng là một tay bắt cua giỏi, người khác thì toàn là bắt từng con một, còn anh ấy thì lại là bắt từng ổ cua một. Tôi đứng ở phía sau anh ấy mà bận rộn đến nỗi suýt thì không kịp trở tay.

Bắt cua xong, Phương tiên sinh cởi giày ra, xắn ống quần lên, rồi lại muốn đi mò cá.

Tôi còn đang do dự không biết là có nên đi hay không thì tiếng hô to của Phương tiên sinh đã truyền tới: “Tiểu Tiểu, ở chỗ này có nhiều cá lắm ý! Em mau tới đây đi.”

Tôi chẳng kịp suy nghĩ gì cả mà liền lập tức xách hộp nhựa chạy về hướng đó.

Đó là một trũng nước nửa khép kín, nước trong veo, một đàn cá nhỏ đang bơi ở bên trong đó. Phương tiên sinh khoanh tay lại, một bên chơi nước một bên sờ cá, cứ như thể mẻ cá này thật sự là do anh ấy bắt được vậy!

Tôi trông thấy mà khó nhịn nổi lòng, bèn cởi giày ra rồi đi xuống đó.

“Ào” một tiếng nước biển đánh lên, tôi suýt chút nữa thì khóc thành tiếng.

Đù! Quên xắn ống quần mất rồi!

37. Chương 37

Dẫu sao thì quần cũng đã bị ướt rồi, tôi quyết định làm tới luôn, dồn toàn tâm toàn ý vào sự nghiệp bắt cá vĩ đại: “Bỏ con cá đó ra đi, để em bắt cho!” Tôi hoàn toàn mở rộng lòng mình (*), quả thật là không có cách nào kiềm nén lại nổi.

(*) Nguyên văn là “ ” (Phóng phi tự ngã): ý 1 là mở rộng lòng mình, ý 2 là truy tìm mộng tưởng.

Tiếc là lý tưởng thì đầy ắp mà hiện thực thì lại quá phũ phàng. Lúc Phương tiên sinh mò được đến con cá thứ năm, tôi vẫn còn chưa thể chạm được vào nổi dù chỉ là một con.

Nói thật, nếu không phải là vì xét đến chuyện Phương tiên sinh vẫn chỉ như một đứa trẻ thì lúc này tôi đã hất đổ hết toàn bộ cá của anh ấy đi rồi...

Bực quá đi mất! Tôi chả muốn chơi nữa. Tôi đang định đi lên bờ thì Phương tiên sinh đột nhiên gọi một tiếng: “Tiểu Tiểu, em qua đây.”

“Để làm gì cơ?” Tôi vừa nói vừa bước qua đó.

“Chìa tay ra.”

Tôi bực mình chìa tay ra, Phương tiên sinh thật cẩn thận đặt một con cá nhỏ có đuôi màu xanh lam vào trong lòng bàn tay của tôi.

“Tiểu Tiểu cũng bắt được một con rồi này!” Phương tiên sinh vui vẻ nói.

Tôi nhin không được mà nở nụ cười, vui vẻ mang theo con cá nhỏ lên bờ.

Phương tiên sinh cũng đi lên bờ, vẩy vẩy chân, nói: “Chúng ta về ăn cơm thôi.”

“Được.” Tôi vừa nói vừa xách chiếc hộp đựng cá cua lên. Phương tiên sinh nhận lấy chiếc hộp, “ào” vài tiếng, đổ toàn bộ cá cua ở trong hộp xuống nước.

Tôi ngơ ngác nhìn anh ấy.

Phương tiên sinh còn bày ra dáng vẻ nghiêm túc mà giải thích cho tôi: “Trưa rồi, cá nhỏ và cua nhỏ cũng phải trở về nhà ăn cơm, lần sau chúng ta sẽ lại đến đây để bắt chúng nó tiếp nhé.”

Tôi bị làm cho tức đến nỗi suýt thì khóc. Tôi chỉ có thể như một đứa con ghẻ mà yên lặng ngồi trên tảng đá nhìn đàn cá bơi qua bơi lại trong nước. Ai ngờ Phương tiên sinh đột nhiên hỏi một câu: “Tiểu Tiểu, sao chân của em lại bị thương vậy?”

Hai má của tôi hơi nóng lên, thoáng nhìn qua hai bàn chân dị dạng của mình, phần chân trước bị cong, ngón chân thì quắp lại, toàn bộ các đốt ngón chân đều có vết chai, ba ngón chân bên phải còn từng bị gãy, để lại vết tích xương bị vỡ.

Phương tiên sinh cứ nhìn chăm chăm vào đó khiến cho tôi không ngẩng đầu lên nổi. Tôi vừa luống cuống đi giày, vừa làm bộ như không để bụng mà nói: “Đâu có đâu, ai múa ba-lê mà chẳng bị vậy.”

Phương tiên sinh ngồi xổm xuống, nhìn chân của tôi, nhỏ giọng hỏi: “Có còn đau không?”

Tôi lắc đầu, nói: “Không đau nữa, cũng quen rồi.”

Phương tiên sinh quay lưng qua, nói: “Tiểu Tiểu, để anh công em về.”

Tôi thấy hơi xấu hổ, bèn cự tuyệt: “Không cần đâu, em tự đi được mà.”

Phương tiên sinh lại nói: “Tiểu Tiểu, để anh công em về.”

Tôi nói: “Không cần đâu, em có thể tự đi được.”

“Tiểu Tiểu, để anh công em về.”

“Không cần đâu.”

“Tiểu Tiểu, để anh công em về.”

“Không cần đâu mà.”

“Tiểu Tiểu...”

“Được rồi được rồi!” Tôi không lay chuyển được Phương tiên sinh, đành phải leo lên lưng của anh ấy.

Phương tiên sinh ôm chắc chân tôi rồi đứng lên. Tôi sợ quá, bèn vội vàng ôm lấy cổ của anh ấy, chỉ sợ chẳng may mà ngã xuống thì chết. Nhưng chẳng bao lâu sau tôi phát hiện ra sự lo lắng của tôi là dư thừa, Phương tiên sinh bước đi cũng giống như khi anh ấy lái xe vậy, vững vàng mà chuyên tâm.

Bờ vai của anh ấy vừa rộng lại vừa ấm áp, thoang thoang mùi mẫn mẫn.

Tôi có cảm giác như nhịp tim của tôi đã lên tới tận 200 mất rồi.

Tuy rằng vẫn luôn tự nói với mình rằng không sao cả, thế nhưng đến khi Phương tiên sinh chở tôi về đến nhà, tôi vẫn không nhin được mà hỏi một câu: “Này, chân của em xấu lắm có đúng không?”

Kỳ thật tôi hỏi như thế cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn nghe anh ấy nói mấy câu dễ nghe mà thôi.

Tôi thấy Phương tiên sinh nhìn chăm chăm vào chân tôi khoảng nửa phút, sau đó thì gật đầu một cách rất nghiêm túc.

Mẹ nó chứ! Cuộc tình này không có cách nào có thể tiếp tục được nữa rồi!

38. Chương 38

Mẹ tôi đang làm cơm tối, trông thấy tôi vừa về đến nhà đã thở phà phà phò, liền hỏi tôi bị làm sao.

Tôi bực đến nổi sưng sía hết cả mặt mày lên, tôi nói: “Anh ấy chê chân con xấu.”

Mẹ tôi bày ra vẻ mặt “mẹ cũng nghĩ như vậy đấy” rồi nói: “Băng vào hai cái chân như hai củ khoai nướng kia của con, nói xấu là còn đang khen con rồi đấy biết chưa hả?”

“...Mẹ, thật ra thì mẹ nhặt được con từ trong đồng rác có phải không?” Tôi tựa người vào ghế sofa, cảm thấy bị tổn thương ghê gớm.

Mẹ tôi bước ra phòng bếp, vừa lau tay vừa nói: “Người ta chỉ là đang nói sự thật thôi mà. Tim con được làm từ thủy tinh đấy hở?”

Tôi không nói lại được mẹ, đành phải tiếp tục nằm giả chết trên ghế sofa.

“Ngồi dậy.” Mẹ tôi vỗ vỗ chân của tôi: “Mẹ có lời muốn nói với con đây.”

“Cái gì thế ạ?” Tôi ngồi thẳng người dậy.

“Con với vị Phương tiên sinh kia là nghiêm túc đấy à?” Mẹ tôi hỏi.

Tôi gật gật đầu, nói: “Con người của Phương tiên sinh tốt lắm mẹ ạ.”

“Con có biết là con đang yêu đương với một đứa trẻ con không hả?” Mẹ tôi hỏi.

Tôi không biết phải giải thích thế nào với mẹ tôi, đành phải nói: “Phương tiên sinh tốt lắm mà mẹ.”

“Hai đứa muốn ở bên nhau thì không phải chỉ cần tốt là đã đủ rồi đâu.” Mẹ tôi nói: “Bây giờ con hãy còn trẻ, con có thể sẽ cảm thấy cậu ấy giống một đứa trẻ thì trông rất đáng yêu, ở bên cạnh cậu ấy rất thoải mái, thế nhưng đến khi con già rồi thì sao nào? Đến khi con sinh bệnh thì sao nào? Con cảm thấy một đứa trẻ sẽ có đủ khả năng để chăm sóc tốt cho con được à? Lúc con phải đối mặt với sự lựa chọn hay lúc con gặp phải khó khăn, liệu cậu ấy có đủ khả năng để gánh vác cùng với con được hay không? Con có dám cam đoan rằng sau mười mấy năm nữa con cũng vẫn sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy được chứ?”

“Tiểu Tiểu, con thích đàn ông mẹ không phản đối, nhưng con lại đi thích một đứa trẻ, mẹ vẫn mong là con có thể suy nghĩ thật kỹ càng.”

Tôi không biết nên nói gì cho phải, do dự một lúc lâu, cuối cùng tôi vẫn quyết định nói ra cho mẹ tôi biết về chuyện hợp đồng của tôi với bà Khương.

Sau khi nghe xong mẹ tôi liền trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: “Bố con sắp về rồi, mẹ đi nấu cơm đã.”

Tôi đi theo mẹ vào trong phòng bếp, nhỏ giọng nói: “Mẹ, con không thể không đi Mát-xơ-va, mẹ vẫn luôn khó chịu về chuyện con luyện tập đến nỗi tàn cả chân mà, nếu không thể múa đẹp được, như vậy thì chẳng phải là chân con đã bị tàn một cách uống phí rồi hay sao?”

Mẹ tôi thở dài, bảo: “Mẹ biết rồi, tùy con vậy. Mẹ của Phương tiên sinh cũng thật là kỳ lạ, ngay đến cả chuyện này mà cũng làm ra được. Ban đầu mẹ còn tưởng là con bị bắt nạt cơ chứ, giờ thì xem ra, người đáng thương nhất hóa ra lại chính là Phương tiên sinh.”

Tôi nghe mà xấu hổ, sợ mẹ tôi lại thuyết giáo tôi một trận, bèn tìm cơ định chạy đi.

“À đúng rồi, con vẫn còn chưa nói cho mẹ biết tên của Phương tiên sinh là gì đâu đấy.” Mẹ tôi nói: “Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ, thế mà cứ luôn miệng gọi là “Phương tiên sinh”, con không cảm thấy gọi như thế là kỳ lắm à?”

Tôi nói: “Mẹ, đó là bởi vì tên của Phương tiên sinh nghe còn kỳ hơn nữa kìa.”

“Kỳ được đến mức nào cơ chứ?” Mẹ tôi hỏi.

“Tên của anh ấy là Phương Phương,” Tôi nói, thuận tiện còn bồi thêm một câu: “Mà đó không phải là biệt danh đâu, là tên thật đấy mẹ ạ.”

Tôi biết chắc là trong lòng mẹ tôi lại đang nổi gió bão lên rồi.

39. Chương 39

Bởi vì từ nhỏ đã không có nhiều bạn, cho nên bình thường toàn là đón sinh nhật cùng với người nhà. Về sau anh tôi ra nước ngoài, chỉ còn lại bố mẹ tôi với tôi. Có điều sinh nhật năm nay thì lại có thêm cả Phương tiên sinh nữa.

Ban đầu tôi cũng không định mời Phương tiên sinh tới, dù sao thì chúng tôi cũng chỉ vừa mới qua lại với nhau được có nửa tháng, dẫn anh ấy về nhà gặp bố mẹ thì hình như có hơi bị nhanh quá. Nhưng có vẻ bố mẹ của tôi rất không yên tâm về chuyện tôi với Phương tiên sinh ở bên nhau, cho nên đã ngầm tỏ ý là muốn gặp mặt Phương tiên sinh. Tôi biết là bố mẹ đang lo lắng cho tôi, cho nên cuối cùng cũng đã đồng ý là sẽ mời Phương tiên sinh tới nhà chúng tôi ăn cơm.

Cơm tối bắt đầu vào lúc bảy giờ, Phương tiên sinh nói sáu rưỡi anh ấy sẽ tới. Bố tôi vừa mới đi làm về là đã đi vào trong phòng tắm rửa luôn, rồi thay một bộ quần áo mới. Mẹ tôi cũng cố ý ăn diện, hiếm khi nào lại thấy mẹ mặc đầm.

Lúc tôi đang ở trong phòng ăn bày bát đĩa thì chuông cửa vang lên.

Mẹ tôi nói: “Đừng bày nữa, ra mở cửa đi.”

Tôi đặt đĩa xuống, đi chiếc dép lê có hình con thỏ màu xám “bình bịch” chạy ra mở cửa.

Phương tiên sinh mặc quần âu cùng áo sơ mi màu trắng, trong tay cầm quà, lông ngóng đứng ở ngoài cửa. Bà Khương từng nói khi ở chỗ lạ Phương tiên sinh thường sẽ dễ bị căng thẳng bất an.

Nhân lúc bố tôi không để ý tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi nhanh chóng ôm anh ấy một cái, anh ấy nói: “Đừng lo lắng, bên trong đều là bố mẹ của em, cũng giống y như bố mẹ của Phương tiên sinh mà thôi.”

“Ừm.” Phương tiên sinh gật gật đầu.

“Nhớ phải gọi là dì chú đấy nhé.” Tôi lại dặn một câu.

Phương tiên sinh nói: “Anh nhớ rồi.”

Tôi mở cửa ra, dẫn Phương tiên sinh đi vào. Mẹ tôi đã bước ra khỏi phòng bếp, đang đứng ở trong phòng khách nhìn chúng tôi cùng với bố của tôi.

“Phương tiên sinh, mẹ em thì anh đã từng được gặp qua rồi, còn đây là bố của em. Bố, vị này chính là Phương tiên sinh.”

Phương tiên sinh đặt quà xuống, vươn tay về phía bố tôi, nói: “Con chào chú ạ.”

Bố tôi nắm chặt tay anh ấy, hơi gật đầu rồi nói: “Chào cậu.”

Phương tiên sinh rút tay về, xoay người chào hỏi mẹ tôi, nói: “Con chào dì ạ.”

Mẹ tôi cười cười: “Xin chào Phương tiên sinh. Ngồi xuống trước đi, cơm sắp xong ngay rồi đây.”

“Vâng ạ.” Nói xong, Phương tiên sinh liền tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

Tôi cầm lấy quà của Phương tiên sinh, cười bảo: “Hay là em bóc quà ra trước nhé.”

“Tiểu Tiểu, em không thể bóc được.” Phương tiên sinh ngăn tôi lại: “Đây là quà để tặng cho dì.”

“Hả?” Tôi ngơ ngác nhìn anh ấy, hỏi: “Sao lại thế?”

“Bởi vì ngày sinh nhật của Tiểu Tiểu cũng chính là ngày mà dì phải chịu khổ, dì đã phải rất vất vả mới đưa được Tiểu Tiểu tới thế giới này, cho nên phần quà này anh muốn dành tặng cho dì.” Phương tiên sinh nói với vẻ nghiêm túc.

Nụ cười của tôi lập tức cứng đờ lại.

Đùa nhau à sinh nhật của bạn trai anh anh lại mang quà tới để tặng cho mẹ của bạn trai anh là thế nào vậy hả???

Bố tôi hãy còn đang đứng sờ sờ ở đây đấy nhé!!!

40. Chương 40

Bữa cơm đó tôi ăn đã trong tình trạng nghẹn tim, sắc mặt của bố tôi cũng không được tốt cho lắm. Chỉ có mẹ tôi là cười đến rạn rở, cứ luôn miệng nói Phương tiên sinh đúng là tri kỷ, còn bảo rằng đã rất nhiều năm rồi mẹ tôi chưa từng được gặp một người nào tri kỷ hơn bố tôi như vậy cả.

Bố tôi và tôi: “....”

Lúc ăn cơm, mẹ tôi lại liên tục gấp thức ăn cho Phương tiên sinh: “Món này ngon này Phương tiên sinh nếm thử một chút đi”, “Món kia ngon kia Phương tiên sinh ăn thử xem sao”, mẹ gấp hết cho Phương tiên sinh toàn bộ những món ngon mà ban đầu mẹ vốn dĩ đã định làm cho tôi.

Phương tiên sinh ngốc ngếch ăn đến thỏa mãn, mẹ tôi cho gì anh ấy liền ăn cái đấy, vừa ăn vừa nhỏ giọng nói cảm ơn, khiến cho mẹ tôi cười mãi không thôi.

Tôi hung hăng gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong bát của bố tôi, sau đó nói: “Bố, hôm nay là ngày sinh nhật của con, bố cũng đã vất vả rồi, bố ăn miếng gà đi!” Nói xong tôi chợt cảm thấy tủi thân vô cùng, cứ như tôi đến với thế giới này để dâng hiến vậy.

Tôi cúi đầu ăn cơm, cảm giác nước mắt sắp rơi đến nơi rồi.

Sinh nhật cái con khỉ.

Tôi sẽ không bao giờ tổ chức sinh nhật nữa đâu.

Cơm nước xong xuôi, mẹ tôi lại chỉ huy tôi đi gọt hoa quả cho Phương tiên sinh.

Tôi nói: “Anh ấy đã ăn cơm tối nhiều lắm rồi, lại ăn thêm hoa quả nữa thì làm sao mà chịu được nổi hả mẹ?”

Phương tiên sinh xoa xoa bụng, nói: “Bây giờ có hơi bị no quá rồi.”

Mẹ tôi vội vàng đi tìm thuốc tiêu hóa cho Phương tiên sinh. Tôi đi qua sờ sờ bụng của anh ấy, quả nhiên là bụng phình lên. Tôi nói: “Anh bị ngốn đấy à, không ăn được nữa thì thôi đi chứ.”

Phương tiên sinh hơi tủi thân, nói: “Anh không biết nữa, mẹ anh bảo ai cho cái gì thì phải nói cảm ơn, anh đã nói cảm ơn rất nhiều lần rồi, thế mà dì vẫn cứ gấp thức ăn cho anh.”

Tôi dở khóc dở cười, mất một lúc lâu mới nhận ra được rằng chàng ngốc này không biết cách để từ chối người khác.

Bởi vì không cẩn thận đã làm cho Phương tiên sinh bị ăn no quá, mẹ tôi cảm thấy ngại vô cùng, bèn trốn vào trong phòng, bố tôi phải dỗ một hồi lâu mới chịu đi ra.

Tôi thấy Phương tiên sinh cứ thường xuyên nhìn xem đồng hồ, nghĩ là anh ấy còn có việc bận, cho nên tôi liền nói với bố mẹ tôi rằng: “Trong nhà Phương tiên sinh còn có việc, có thể phải đi về trước bố mẹ ạ.”

Lần này mẹ tôi cũng không dám giữ lại nữa, chỉ đành cười bảo: “Lần sau Phương tiên sinh lại tới chơi nhé.”

Phương tiên sinh gật gật đầu, nói: “Vâng ạ. Cháu chào chú cháu chào dì ạ.”

Tôi tiễn Phương tiên sinh xuống dưới nhà, lúc đi ra khỏi cửa thang máy Phương tiên sinh đột nhiên nói một câu: “Tiểu Tiểu, em nhắm mắt lại đi.”

“Để làm gì?” Tôi vừa hỏi vừa nhắm mắt lại, khóe miệng không nhịn được mà hơi cong lên.

Biết ngay mà, làm sao mà Phương tiên sinh có thể quên được chuyện mua quà cho tôi cơ chứ! Nghĩ đến những giỏ hoa xinh đẹp mà anh ấy đã tặng cho tôi, trong lòng tôi lại càng thêm mong chờ đối với món quà lần này.

Phương tiên sinh dắt tay tôi, nói: “Tiểu Tiểu, bước chậm về phía trước đi.”

Tôi nhắm chặt mắt lại, nghe lời anh ấy bước chậm về phía trước. Không biết là đã đi được bao lâu, Phương tiên sinh lại nói một câu: “Phía dưới có bậc thang, em cẩn thận một chút.”

Tôi nói: “Vẫn chưa tới à?”

“Sắp rồi.”

Tôi có cảm giác mình đang bước đi trên đá cuội, đầu mũi thoang thoang mùi hoa, chỗ này chính là bồn hoa của khu chung cư đây mà.

“Tới rồi.” Phương tiên sinh nói.

Tôi mở mắt ra, một pho tượng bằng đá cẩm thạch trắng noãn đập vào mắt tôi. Pho tượng hình người có chiếc cổ ngẩng cao, hai cánh tay xò ra tạo thành một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, một mũi chân chìa xuống mặt đất, mũi chân còn lại nâng lên cao, tựa như một con thiên nga quý phái mà tao nhã đang nhẹ nhàng khiêu vũ dưới ánh trăng.

Dưới pho tượng là một bệ đài hình tròn, ở mặt trên có khắc một câu:

Tiểu Tiểu, chào mừng em đến với thế giới này.

41. Chương 41

Xin chào cả nhà, mình là notebook A của Phương Phương, mình trở lại để nói một chút về tình hình thực tế của buổi gặp mặt vào tối ngày hôm qua của Phương Phương đây.

Trải qua sự dạy dỗ kiên trì bền bỉ của quân sư mama, Phương Phương rốt cuộc cũng đã cứu vãn được hình tượng ngốc nghếch của mình trong lần gặp mặt đầu tiên với mẹ Tiểu bằng một món quà nhỏ xinh xắn đầy tri kỷ, thành công chiếm được thiện cảm của mẹ Tiểu, quả đúng là không thể nào nhanh trí hơn được nữa mà! Tặng một like nè!

Ngoài ra, không thể không nhắc tới một chuyện đó chính là vào ngày hôm qua, cũng chính là ngày mười tám tháng mười năm hai không mười bảy trước công nguyên chuyện tình cảm của Phương Phương và Tiểu tiên sinh đã có một bước đột phá lớn – Tiểu tiên sinh rốt cuộc cũng đã cưỡng hôn Phương Phương!!!

Tiểu tiên sinh quả đúng là MAX đỉnh!!!

Chúng ta hãy đốt đèn lên vì Tiểu tiên sinh nào!!!

Đáng tiếc là Phương Phương ngốc nghếch chẳng biết nắm lấy cơ hội gì cả, để cho Tiểu tiên sinh mới hôn được một cái là đã bỏ chạy đi luôn mất rồi, còn mình thì đứng ngốc ở đó một mình, quả đúng là chẳng biết sốt ruột gì cả! Ấy dà, đáng nhẽ ra là một “công” thì phải xông lên cưỡng hôn lại Tiểu tiên sinh mới phải chứ Phương Phương ngốc nghếch thật đúng là biết cách làm tan nát trái tim của chúng mình mà!

Năm phút trôi qua.

Mười phút trôi qua.

Một tiếng trôi qua.

Hai tiếng rười trôi qua.

Mình trông thấy Tiểu tiên sinh mặc bộ đồ ngủ hình con thỏ “bình bịch” chạy lại, thỏ hồng học hỏi Phương Phương sao vẫn còn đứng đây.

Phương Phương tủi thân vô cùng, nói anh vẫn còn chưa nói được câu chúc mừng sinh nhật với em mà em đã bỏ chạy mất rồi.

Tiểu tiên sinh đỏ bừng mặt lên, bảo Phương Phương nhanh nói đi rồi còn về.

Thế nhưng Phương Phương nói xong rồi mà vẫn chẳng chịu nhúc nhích gì cả.

Tiểu tiên sinh cuống lên, bảo anh đi về đi chứ.

Phương Phương bày vẻ mặt như sắp khóc, nói hình như chân của anh bị chuột rút mất rồi.

Tiểu tiên sinh phát hoảng, vội vàng ngồi xổm xuống sờ nhẹ lên chân Phương Phương, hỏi làm sao mà lại bị chuột rút.

Phương Phương nhìn chăm chăm vào Tiểu tiên sinh một lúc lâu, nói trông em đáng yêu quá đi mất, cứ như chú thỏ nhỏ ấy.

Tiểu tiên sinh không nói gì, sau đó lại chạy đi như một chú thỏ.

Một tiếng sau, quân sư mama xuất hiện, kéo Phương Phương lên xe rồi đi về nhà.

— Xong —

À đúng rồi, nhân tiện thông báo luôn là quân đoàn notebook của chúng mình lại vừa mới bắt giữ thêm được một đồng chí notebook mới nữa, ở mặt trước có ghi một câu thể này: Sinh ra làm người phải chăng là để gặp gỡ được em?

Hình như mình đã nhìn thấy được thắng lợi ở ngay trước mắt rồi, còn mọi người thì sao?

42. Chương 42

Tuy rằng pho tượng mà Phương tiên sinh tặng trông rất đẹp và tôi thì cũng rất thích, nhưng nhà của tôi căn bản không có chỗ nào để đặt vào cả, trả lại cho Phương tiên sinh thì tôi lại thấy tiếc, cuối cùng đành phải thương lượng với nhân viên quản lý tài sản của khu chung cư, đổi bồn hoa bằng đồng của khu chung cư thành pho tượng bằng đá cẩm thạch của tôi...

Mẹ tôi an ủi tôi rằng: “Cũng hết cách rồi, ai bảo nhà của chúng ta nhỏ quá không có chỗ để đặt vào. Có điều pho tượng này đẹp như vậy, con đặt vào trong nhà thì phí phạm quá, lấy ra để cho những người khác ngắm cùng cũng được mà.”

Chỉ là cứ mỗi lần ra khỏi cửa đều nhìn thấy pho tượng của chính mình thật sự rất ngại.

Càng ngại hơn nữa đó là vào thời khắc ấy tôi lại còn cưỡng hôn anh ấy nữa chứ!!!

Tôi nằm lẩn qua lẩn lại trên giường, không biết lúc gặp lại anh ấy thì nên nói cái gì mới tốt đây. Sau đó tôi lại nghĩ, não của Phương tiên sinh không giống với người bình thường, có lẽ anh ấy cũng chẳng có cảm xúc gì đối với những chuyện mà người bình thường hay cảm thấy ngại ngùng đâu. Nghĩ vậy tôi lại an tâm trở lại.

Sau đó vào lần gặp mặt tiếp theo của chúng tôi câu đầu tiên mà Phương tiên sinh nói đó chính là: “Anh có thể hôn em một tí được không?”

“Không được!” Tôi còn chẳng thêm suy nghĩ mà cự tuyệt ngay lập tức.

“Vì sao?” Phương tiên sinh nói: “Mẹ anh bảo là em hôn anh xong rồi thì anh phải hôn lại em mà.”

Mặt của tôi hơi nóng lên, sau đó tôi đã nói ra một câu mà đã đẩy tôi vào tình thế tự chôn mình xuống hố: “Nếu anh còn nói như vậy nữa, từ nay về sau em sẽ không hôn anh nữa đâu.”

Sau đó Phương tiên sinh liền coi đó là thật.

Đây chính là cái gọi là “tự đập đá vào chân mình” đây.

Bởi vì vào ngày sinh nhật của tôi ấn tượng của mẹ tôi đối với Phương tiên sinh rất tốt, cho nên vào lễ Giáng sinh mẹ tôi lại tiếp tục mời Phương tiên sinh tới nhà chúng tôi dùng cơm tối.

Đối với những gia đình tín giáo như gia đình của chúng tôi mà nói thì lễ Giáng sinh chính là một ngày có ý nghĩa trọng đại, vào ngày này chúng tôi sẽ thường quây quần bên cạnh người thân và bạn bè của mình. Lúc mẹ tôi đưa ra lời mời này tôi liền biết ngay là trong lòng của mẹ đã chấp nhận Phương tiên sinh rồi.

Tôi đã bảo rồi mà, Phương tiên sinh là một người rất tốt, mẹ lại còn không tin, bây giờ thì bị mất mặt rồi nhé.

Bố tôi thì lúc nào cũng nghe theo mẹ tôi, mẹ tôi nói được là bố tôi cũng sẽ được nốt.

Vào sáng sớm của lễ Giáng sinh, một nhà ba người chúng tôi đi ra nhà thờ để làm lễ Misa. Trời còn chưa sáng, đèn đuốc trong nhà thờ đã sáng rực cả lên, giáo đồ từ khắp nơi đổ dồn về đây, mọi người chào hỏi nhau rồi nói mấy lời chúc phúc với nhau.

Làm xong nghi lễ, nhận xong tiệc thánh, tôi đang chuẩn bị về nhà cùng với bố mẹ tôi thì một nhân viên công tác trong nhà thờ đột nhiên gọi tôi lại, nói rằng khoảng hai giờ chiều nhà thờ sẽ có một buổi văn nghệ, hi vọng tôi có thể lên sân khấu biểu diễn một đoạn.

Tôi nhận lời, đến buổi trưa sau khi cơm nước xong xuôi tôi liền qua đó để giúp đỡ. Người tới cũng nhiều, có rất nhiều trẻ con đội mũ màu đỏ chạy lăng xăng, một lát sau thì chạy tới trước mặt ông già Noel để nhận kẹo, sau đó thì lại đi nhặt lá cây thông Noel để chơi. Một đám trẻ con không cẩn thận chạy “vụt” qua người tôi.

Ầm ỉ nhưng cũng rất đáng yêu.

Phương tiên sinh tuy không ồn ào như thế, nhưng trông cũng rất đáng yêu.

Hội diễn kết thúc, lúc về đến nhà thì đã là sáu giờ tối. Toàn bộ phòng khách đều đã được trang trí mới lại, ngọn đèn sáng choang mà ấm áp. Trên vách tường treo một chiếc vòng Giáng sinh, bàn ăn được trải khăn màu trắng, còn có nến và hai bộ đồ ăn.

Trong lòng của tôi chợt dâng lên một dự cảm không hay. Điện thoại “ding ding” một tiếng, là mẹ tôi gửi tin nhắn tới.

“Tiểu Tiểu, mẹ với bố con đã đặt bàn ăn ở nhà hàng rồi, còn nhà mình sẽ là để dành cho con với Phương tiên sinh, mẹ đã chuẩn bị thịt bò rượu vang đỏ và bánh Noel xong hết rồi, mẹ để ở trong phòng bếp ấy, con lấy ra là được. Bố mẹ chỉ có thể giúp được con tới đây thôi, Tiểu Tiểu, Noel vui vẻ nhé!”

Tôi dở khóc dở cười, gọi điện thoại gọi mẹ tôi trở về thì mẹ lại tắt máy, gọi cho bố tôi thì bố tôi lại không nhận máy.

“Ding ding” một tiếng nữa, bố tôi lại gửi tin nhắn đến cho tôi: “Đã đặt khách sạn rồi nhé, đêm nay bố với mẹ con không về nhà đâu. Noel vui vẻ, con trai!”

Tôi: “...”

Bán con trai đi như vậy lương tâm của bố mẹ không cảm thấy xót xa hả trời?

Đến sáu rưỡi chuông cửa vang lên. Tôi mở cửa, Phương tiên sinh mặc áo gió, đeo khăn quàng cổ, trong tay cầm một món quà. Bởi vì trước đó đã tới đây một lần, cho nên lần này Phương tiên sinh đã thoải mái hơn một chút, vừa nhìn thấy tôi liền nở nụ cười, nói: “Tiểu Tiểu, Noel vui vẻ.”

“Vào đi.” Tôi nhận lấy quà từ tay của anh ấy, mặt hơi đỏ lên, nhỏ giọng bảo: “Bố mẹ em ra ngoài rồi, đêm nay chỉ có hai chúng ta mà thôi.”

“Ừm.” Phương tiên sinh đáp lại một tiếng, thay giày ra, sau đó liền ngoan ngoan ngồi xuống ghế sofa chờ cơm.

Tôi nói: “Trong nhà có mở máy sưởi, anh cởi khăn quàng cổ ra đi.”

“Được.” Phương tiên sinh đáp lại, cởi khăn quàng cổ ra gấp gọn rồi đặt sang một bên, sau đó lại tiếp tục ngoan ngoãn ngồi chờ.

Bên ngoài thì tôi ở trong phòng bếp ra ra vào vào lấy đồ này đồ kia, nhưng kỳ thật thì khóe mắt của tôi vẫn luôn quan sát anh ấy, tim đập “thình thịch”, tiếng tim đập lớn đến kinh người.

Anh ấy ngồi yên ở chỗ đó, trông cứ như một bức tranh phong cảnh vậy.

Tôi vỗ vỗ mặt, cố gắng làm mặt mình hạ nhiệt xuống. Tự nhủ với bản thân nhất định phải dè dặt lại, tuyệt đối không thể lại làm ra cái trò cường hôn đáng xấu hổ kia nữa.

Lúc ăn cơm chúng tôi không hề nói chuyện với nhau, chỉ thỉnh thoảng mới ngẫu nhiên trao đổi ánh mắt, có điều như vậy cũng đã là đủ lắm rồi.

Ban đầu, tôi còn tưởng là bộ dáng của Phương tiên sinh lúc không nói chuyện trông rất mê người, sau đó tôi mới phát hiện ra điểm mê người thật sự hóa ra lại chính là biểu cảm hết sức chuyên chú của anh ấy.

Khi anh ấy nhìn bạn, bạn sẽ có cảm giác như bạn chính là duy nhất của anh ấy.

Tôi cảm giác được nhịp tim của tôi lại bắt đầu không được bình thường, bèn nhanh chóng cầm ly rượu trên bàn uống một ngụm. Lúc vô ý ngẩng đầu lên, tôi lại phát hiện ra ở chiếc đèn trên bàn có treo một vòng cây tầm gửi.

Tôi có cảm giác mặt của tôi như sắp bị thiêu cháy.

“Phương tiên sinh.” Tôi gọi anh ấy một tiếng rồi đứng lên đi tới bên người anh ấy.

Anh ấy nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn tôi, vừa định mở miệng nói chuyện thì tôi đã run rẩy che mắt anh ấy lại, sau đó cúi đầu xuống hôn lên môi anh ấy.

Không ai biết được rằng, mỗi lần hôn môi anh ấy, tôi đều có cảm giác như mình đang hôn môi một thiên sứ lạc đường.

43. Chương 43

Phương Phương đến từ những Vì Sao

“Phương Phương” chính là tên nữ danh đầu tiên của Phương Phương, tên thật của Phương Phương là Phương Dật Hải. Nhưng cái tên “Phương Dật Hải” này đã vĩnh viễn bị biến mất từ năm Phương Phương lên mười hai tuổi.

Đó là một buổi sáng mùa thu, tôi chuẩn bị dẫn thằng bé tới bệnh viện để điều trị như thường lệ, lúc ra khỏi cửa Phương Phương đột nhiên hỏi tôi một câu: “Mẹ, vì sao chúng ta lại phải đến bệnh viện?”

Tôi bị câu hỏi đột ngột của thằng bé làm cho đứng hình, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. Suy nghĩ một lúc, tôi đành nói: “Đó là bởi vì bác sĩ rất yêu quý Phương Phương, cho nên mới muốn gặp con.”

Phương Phương nói: “Nhưng con không muốn.” Sau đó, mặc cho tôi có khuyên nhủ hay dỗ dành như thế nào, thằng bé cũng nhất quyết không chịu bước ra khỏi cửa.

Ban đầu tôi cứ nghĩ là hôm đó chỉ là tâm tình của thằng bé đột nhiên không được tốt cho nên mới không muốn ra khỏi nhà, tôi cũng không để ý lắm. Thời điểm đó, chứng tự kỷ của thằng bé trải qua nhiều năm điều trị đã có chuyển biến rất tốt, bác sĩ nói là chỉ cần kiên trì thêm mấy năm nữa, thì có lẽ là Phương Phương sẽ có thể giống được như những người bình thường khác.

Đây là một kỳ tích. Lần đầu tiên khi nghe được tin ấy tôi đã ôm chầm lấy Phương Phương rồi khóc òa lên, cảm thấy thời gian hơn mười năm kiên trì rốt cuộc cũng có được sự hồi báo.

Nhưng mà không biết vì sao, thời điểm ấy Phương Phương lại bắt đầu kháng cự tiếp nhận điều trị, bác sĩ bảo trường hợp như của Phương Phương là vô cùng hiếm gặp.

“Nhân cách của cậu ấy đã phát triển ở mức độ trưởng thành, đã ý thức được rằng chúng ta đang tiến hành sự can thiệp vào ý thức vốn có của cậu ấy, nếu chúng ta can thiệp được thành công thì “cậu ấy” sẽ biến mất, cho nên cậu ấy đang tự ám thị cho bản thân mình làm ra sự kháng cự ở trong tiềm thức.”

“Cô Khương, nếu như chúng ta tiếp tục tiến hành phương án trị liệu ban đầu, thì rất có thể sẽ làm cho nhân cách hiện giờ của Phương Dật Hải biến mất, cậu ấy sẽ vĩnh viễn khép mình lại, trở thành một đứa trẻ ngốc nghếch.”

Bác sĩ bảo tôi về nhà suy nghĩ cho kỹ càng, thế nhưng tôi còn có thể suy nghĩ được gì nữa đây? Hoặc là giữ nguyên tình trạng trước mắt, hoặc là để cho thằng bé biến thành ngốc nghếch, ngoại trừ hai điều đó ra thì tôi còn có thể chọn lựa cái gì khác nữa đây? Thế nhưng trong lòng tôi vẫn khó tránh khỏi cảm giác không cam lòng, cuối cùng đến một ngày, tôi thử hỏi thằng bé: “Phương Phương, con có biết là con đang bị bệnh không?”

Thằng bé đang khắc tượng gỗ, nghe thế liền ngừng lại, bắt đầu kiểm tra thân thể của mình.

Tôi nói: “Không phải thân thể, mà là ở nơi này.” Tôi chỉ chỉ vào đầu.

Thằng bé sờ sờ đầu, rồi lại lắc đầu.

Tôi bèn nói thẳng ra: “Phương Phương, con bị bệnh rồi, phải đi khám bác sĩ thôi.”

Thằng bé nói: “Phương Phương không có bệnh.”

Tôi nói: “Có, Phương Phương có bệnh.”

Thằng bé bỏ tượng gỗ trong tay xuống, nói: “Phương Phương không có bệnh, Phương Dật Hải mới là người có bệnh.”

Tôi nói: “Con là Phương Phương, mà Phương Dật Hải cũng chính là con.”

Thằng bé quay lưng về phía tôi, nói: “Con là Phương Phương, không phải là Phương Dật Hải.”

Tôi nhẫn nại giải thích cho thằng bé: “Phương Phương chỉ là nhũ danh của con mà thôi, Phương Dật Hải mới chính là tên mà bố mẹ đã đặt cho con.”

Nhưng thằng bé vẫn nói: “Con là Phương Phương, không phải là Phương Dật Hải.”

“Mẹ đã bảo rồi cơ mà, Phương Phương chỉ là tên nhũ danh của con mà thôi, Phương Dật Hải mới là tên mà bố mẹ đã đặt cho con!” Lúc nói ra mấy câu sau tôi gần như là đã gào lên, nhưng đến khi gào xong thì tôi lại cảm thấy hối hận ngay lập tức.

Tôi không nên như vậy đối với thằng bé.

Chỉ là tôi không cam lòng mà thôi.

Thằng bé không nói gì cả. Con cái nhà khác khi tức giận thì sẽ ném đồ này đồ kia, thế nhưng thằng bé thì vĩnh viễn sẽ không làm như thế.

Thằng bé chỉ biết nằm im trên mặt đất, tựa như một con cá voi bị mắc cạn ở trên bờ.

“Phương Phương, con ngồi dậy đi.” Tôi lay lay chân thằng bé.

“Mẹ không thích Phương Phương,” Thằng bé quay người qua một bên rồi nhỏ giọng nức nở: “mẹ chỉ thích Phương Dật Hải thôi.”

Lại nữa rồi, mãi cũng không thể nào nói chuyện khớp được với nhau.

“Thế vì sao mà con lại không thể làm Phương Dật Hải được nào?” Tôi hỏi thằng bé.

“Bởi vì người thích mẹ là Phương Phương, chứ không phải là Phương Dật Hải.” Thằng bé vừa khóc vừa nói.

Tôi không hỏi được nữa, ngoại trừ ôm thằng bé ra thì tôi không biết là mình còn có thể làm được điều gì khác nữa.

44. Chương 44

Thời điểm chú ý được đến chứng tự kỷ của Phương Phương là vào lúc thằng bé lên hai. Vào khoảng thời gian đó, công ty của bố Phương Phương đang ở trong giai đoạn phát lên, công việc cực kỳ bận rộn, tôi cũng không thể không tới công ty để giúp anh ấy được. Chúng tôi kết hôn muộn, người già trong nhà đều đã qua đời hết cả rồi, chỉ có thể mời bảo mẫu tới để trông nom thằng bé.

Đợi đến khi mọi chuyện đi vào quỹ đạo thì Phương Phương cũng đã gần được một tuổi rưỡi, chỉ có điều thằng bé vẫn không chịu mở miệng nói chuyện như trước. Tôi cảm thấy có chút sốt ruột, bởi vì theo lý mà nói thì một tuổi rưỡi là độ tuổi biết nói muộn nhất của trẻ con. Tôi nghĩ hay là đưa Phương Phương đi khám bác sĩ xem sao. Bảo mẫu nói với tôi là không cần, bởi vì đúng là có những đứa trẻ phải đến rất muộn biết nói, đợi thêm mấy tháng nữa có lẽ Phương Phương sẽ gọi được tiếng “mẹ” thôi. Cô ấy là một người rất giàu kinh nghiệm, mà khoảng thời gian ấy tôi cũng đang bận rộn với một vụ án tử, cần phải đi công tác, cho nên cũng không đem chuyện này đặt vào trong lòng.

Thế nhưng đến khi Phương Phương được hai tuổi rồi mà vẫn không thấy thằng bé mở miệng ra nói chuyện, thậm chí thằng bé còn không cả khóc nháo, im lặng đến mức không giống như những đứa trẻ khác một chút nào. Đến lúc đó tôi mới ý thức được điểm bất thường, không dám trì hoãn thêm nữa, tôi ngay lập tức đưa thằng bé đến bệnh viện để kiểm tra. Sau khi nhận được kết quả kiểm tra tôi ngây ngẩn cả người.

Bác sĩ nói có thể là Phương Phương đã bị mắc chứng tự kỷ.

Tôi không thể tin được, bèn hỏi bác sĩ tại sao lại như thế.

Bác sĩ nói: “Cô Khương, bệnh này không có nguyên nhân gì cả, trước mắt y học còn chưa thể xác định được nguyên nhân của căn bệnh, thậm chí còn không thể chữa khỏi hẳn loại bệnh này. Điều duy nhất mà trước mắt chúng tôi có thể làm đó chính là giúp đỡ cô thích ứng được với con trai của cô, và giúp cho con trai của cô thích ứng được với cuộc sống này.”

Tôi không nhìn được mà khóc òa lên, bố của Phương Phương sau khi biết được tin cũng khóc, còn tự nói rằng mình không phải là một người bố tốt, cảm thấy thật sự có lỗi với con trai và tôi.

Tôi nói: “Đây không phải là lỗi của ai cả, bệnh của Phương Phương là bệnh bẩm sinh, không liên quan gì đến môi trường xung quanh hết.” Nói xong không nhìn được nước mắt lại rơi xuống. Cũng từ lúc ấy, tôi nghỉ việc, toàn tâm toàn ý ở nhà chăm sóc cho con trai của tôi.

Thời gian đầu khi ở nhà cùng với Phương Phương, tôi vẫn luôn không nhìn được buồn bã mà khóc. Những người mẹ khác thì chỉ hận không thể làm cho con cái của mình im lặng một chút đừng có âm ỉ nữa, mà Phương Phương nhà chúng tôi thì im lặng tựa như một con búp bê vải đặt ở trên bàn, nếu không phải là vì thỉnh thoảng thằng bé cũng có thể bước một-hai bước, hoạt động một chút, chớp chớp đôi mắt, thì có lẽ là tôi thật sự sẽ bị suy sụp mất.

Bác sĩ nói rằng cảm nhận của Phương Phương đối với thế giới bên ngoài là vô cùng chậm chạp, cần phải không ngừng kích lệ thằng bé, phải để cho thằng bé cảm thụ những lực tác động từ thế giới bên ngoài. Sức lực của tôi yếu hơn, chỉ có thể ôm Phương Phương, vỗ nhẹ vuốt nhẹ lên lưng của thằng bé, nắm tay rồi xoa bóp chân cho thằng bé. Sức lực của bố Phương Phương lớn hơn, chỉ cần có thời gian là sẽ ôm Phương Phương như một cái túi nhỏ, ném lên không trung rồi tiếp lấy, hoặc không thì sẽ đặt Phương Phương nằm trong một chiếc khăn lớn, sau đó túm lấy hai đầu khăn rồi đung đưa.

Lúc làm xong những chuyện ấy tôi cùng bố Phương Phương luôn không nhịn được mà cảm thấy buồn cười, cười xong rồi thì lại cảm thấy muốn khóc.

45. Chương 45

Trước lúc Phương Phương được năm tuổi, hằng ngày ngoài việc phải tới bệnh viện để trị liệu ra thì thời gian còn lại chỉ toàn là dùng để chơi đủ các loại trò chơi.

Nơi mà chúng tôi thường hay dành nhiều thời gian vào nhất đó chính là ở trên giường. Tôi sẽ cuộn người Phương Phương vào chăn, lăn thằng bé từ bên này qua bên kia, vừa lăn vừa nói: “Mẹ đang lăn Phương Phương này, Phương Phương tròn vo, ha ha ha.” Thỉnh thoảng cũng sẽ chơi cả trò “đại chiến gối” nữa, Phương Phương sẽ làm cái gối, còn tôi thì sẽ ôm thằng bé lên rồi ném vào trong chăn, hoặc là đặt thằng bé ngồi ở trên giường, sau đó tôi sẽ đập nhẹ gối vào đầu thằng bé, vừa đập vừa nói: “Phương Phương bị gối đánh trúng đầu rồi, nhanh chạy trốn đi thôi~”

Bố của Phương Phương lần đầu tiên trông thấy tôi chơi đùa cùng với Phương Phương như thế, vẻ mặt lúc ấy quả thật là một lời khó có thể diễn tả được hết. Sau đó tôi bảo với anh ấy đây là cách mà bác sĩ đã chỉ cho, không sao cả, dần dà anh ấy cũng bắt đầu học theo. Anh ấy thường đặt mấy món đồ chơi ra thật xa chỗ của Phương Phương, sau đó vỗ vỗ lên đầu của thằng bé rồi nói: “Phương Phương, ra nhặt về đi nào.” Ban đầu Phương Phương cũng không để ý tới anh ấy, lâu dần Phương Phương thỉnh thoảng cũng sẽ làm theo lời anh ấy nói, anh ấy vui lắm. Có lúc Phương Phương đang chơi vui vẻ, anh ấy sẽ lấy đồ của thằng bé rồi ném đi, sau đó nói: “Ồ, đồ chơi đâu mất rồi? À, ở chỗ kia kia, Phương Phương đi lấy trở về đi nào~”

Sau đó Phương Phương sẽ chạy những bước nhỏ đi ra lấy đồ chơi.

Thật đúng là quá trốn quá mức mà.

Tuy rằng bác sĩ không tin, thế nhưng tôi thật sự đã từng trông thấy Phương Phương tự làm trò với chính mình. Thằng bé đưa hai bàn tay múp míp của mình đặt vào dưới nách rồi quẹt tay thật nhanh, sau đó nhếch môi cười rạng rỡ. Tôi xem mà dở khóc dở cười, nhưng cuối cùng vẫn khen ngợi thằng bé: “Phương Phương giỏi quá! Làm lại lần nữa đi nào.”

Aiz, trông vừa ngốc vừa buồn cười lại vừa xót xa.

Năm Phương Phương lên sáu, tôi và bố của Phương Phương do bất cẩn mà lại có thêm một đứa nữa. Lúc tới bệnh viện để làm kiểm tra, bố của Phương Phương đã hỏi tôi là có muốn giữ lại đứa nhỏ hay không, tôi suy nghĩ một lúc lâu rồi bảo cứ đợi một thời gian nữa để xem thế nào đã.

Thời điểm ấy tôi đã chuyên tâm ở nhà chăm sóc Phương Phương được gần bốn năm rồi, nhưng Phương Phương vẫn cứ không kêu ra tiếng gọi “mẹ” như cũ, lúc tôi ôm hôn thằng bé, thằng bé cũng không hề có phản ứng lại. Nói không đau lòng là nói dối. Cho nên, lúc biết được tin là tôi có thể sẽ lại có thêm một đứa nữa, tôi đã bị động tâm.

Bởi vì phải ngồi chờ ở bệnh viện hơi lâu, đến khi về đến nhà thì trời đã gần tối rồi. Thời điểm này vốn dĩ là lúc tôi với Phương Phương đang ngồi chơi cùng với nhau. Lúc mở cửa ra, tôi trông thấy cảnh Phương Phương đang đi hết từ phòng này tới phòng khác, từ phòng bếp đi ra phòng khách rồi lại đi ra ngoài ban

công, tất cả những nơi tôi thường hay có mặt thằng bé đều chậm rãi tìm một lượt. Thằng bé ôm quả bóng, không phát ra âm thanh gì, thế nhưng lại gương mặt lại mang theo biểu tình như bị vứt bỏ, lệ rơi đầy mặt.

Tôi bước tới ôm chặt lấy thằng bé, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Tôi khờ quá đi mất, sao lại có thể nghĩ rằng thằng bé không thương mình cơ chứ.

46. Chương 46

Bác sĩ nói trẻ em tự kỷ về cơ bản sẽ chia làm hai loại, loại một là công năng thấp, loại hai là công năng cao. Loại công năng cao là những trẻ em tự kỷ có chỉ số IQ xêm xêm với người bình thường, bởi vậy chỉ cần chăm sóc tốt thì vẫn có khả năng tự gánh vác lấy cuộc đời của mình, sau này khi lớn lên về cơ bản thì sẽ giống như những người bình thường khác. Rất may Phương Phương thuộc loại công năng cao, hơn nữa mấy năm nay tôi vẫn luôn kiên trì tự tay chăm sóc và dạy dỗ cho Phương Phương, tôi tin là chỉ cần tôi không từ bỏ thì một ngày nào đó có lẽ Phương Phương cũng sẽ hòa nhập được vào xã hội này giống như những người bình thường khác, rồi cũng sẽ có được một công việc vừa ý và một gia đình hạnh phúc.

Tôi vẫn luôn lấy đó làm mục tiêu để nỗ lực.

Tôi biết Phương Phương cũng đang rất cố gắng. Giống y như những gì bác sĩ đã nói vậy, trẻ em tự kỷ thường rất thông minh, có điều bạn phải thỏa mãn được những nhu cầu với cường độ khác nhau của chúng, để cho trí thông minh của chúng được phát huy.

Ngay từ khi còn rất nhỏ Phương Phương đã bộc lộ thiên phú phi phạm về nghệ thuật. Có một khoảng thời gian thằng bé cực kỳ mê mẩn với chiếc bồn hoa và việc nhặt đá ở dưới nhà, nhặt đá xong rồi thì sẽ xếp chồng những hòn đá lại với nhau. Lúc ấy tôi cũng không để ý lắm, chỉ nghĩ là thằng bé đang chơi linh tinh mà thôi. Đến khi dọn dẹp quét tước thì mới phát hiện ra những hòn đá nhỏ mà thằng bé nhặt được đã được xếp thành một thành trì bé nhỏ. Chẳng hề có xi-măng gì cả, chỉ là tảng đá này tựa vào tảng đá kia, thế mà thằng bé lại có thể xếp chồng lên thành một tòa kiến trúc cao nửa mét.

Cũng từ lúc ấy, tôi mới dần hiểu ra được rằng có lẽ chứng tự kỷ cũng không phải hoàn toàn chỉ là khuyết điểm trong cuộc đời của Phương Phương, mà đồng thời nó cũng là một món quà mà ông trời đã ban tặng cho thằng bé. Có một câu châm ngôn như thế này: “Ông trời đóng đi cửa bạn một cánh cửa thì nhất định sẽ mở ra cho bạn một cánh cửa khác.”

Năm Phương Phương mười tuổi, năng lực học tập và chỉ số IQ của Phương Phương cũng đã gần bằng với những đứa trẻ cùng tuổi khác, sau khi bàn bạc với nhau xong, tôi và bố của Phương Phương quyết định sẽ để thằng bé tới học tại một ngôi trường bình thường trong thành phố G một khoảng thời gian, hi vọng thằng bé có thể tiếp xúc với các bạn bè cùng lứa nhiều hơn một chút, mà nếu có thể quen biết được thêm với một số người bạn thì sẽ càng tốt hơn nữa.

Chỉ là hiện thực luôn khác xa so với những mộng tưởng. Một mặt, Phương Phương chẳng hề có một tí hứng thú gì đối với nội dung bài giảng của thầy giáo, thậm chí còn chẳng muốn tham gia thi cử; mặt khác, có không ít đứa nhỏ vẫn luôn ngăm bắt nạt Phương Phương. Tôi tin là những đứa trẻ đó cũng không hề có ác ý gì cả, thế nhưng đối với một người mẹ như tôi mà nói thì hành vi trêu cợt của chúng không khỏi quá mức tàn nhẫn.

Sau cùng, sau khi Phương Phương bị một bạn học dùng bút máy chọc vào mông mà chảy máu, tôi đã quyết định sẽ mời một thầy dạy võ tới dạy võ cho Phương Phương.

Là một người mẹ, tôi không thể nào dạy cho Phương Phương là hãy đi trả thù những đứa trẻ khác, nhưng chỉ ít tôi muốn để cho thằng bé có được năng lực tự bảo vệ bản thân.

47. Chương 47

Năm Phương Phương mười sáu tuổi, thoát nhìn trông giống như một đứa bé lớn hay ngại ngùng. Tuy rằng đã không còn “một chữ tựa nghìn vàng” giống như trước đây, thế nhưng vẫn không thích mở miệng nói chuyện như trước. Bình thường, ngoài tôi và bố của thằng bé ra thì thằng bé không muốn nói chuyện với bất kỳ ai khác cả. Thằng bé đã biết đọc sách viết chữ, ngoài tiếng mẹ đẻ ra thì còn học cả tiếng Anh và tiếng Nga nữa; đối với việc nhà, chỉ cần gọi thằng bé ra hỗ trợ thì thằng bé nhất định sẽ ngoan ngoãn ngừng việc mình đang làm để ra giúp.

Thằng bé thậm chí đã học được cách chăm sóc cho người khác. Có một lần tôi bị cảm, bố của Phương Phương không có ở nhà, không cần tôi nhắc nhở, thằng bé đã tự động đi đun nước để tôi uống thuốc, còn dặn tôi không được trộm nghịch nước nữa.

Tôi nằm trên giường, hỏi thằng bé tại sao lại biết nói như thế. Thằng bé nói lần trước thằng bé bị ho khan chảy nước mũi tôi cũng đã nói như vậy, cho nên thằng bé nhớ liền ghi nhớ vào trong đầu.

Tôi cảm thấy rất mừng, lại hỏi tiếp: “Thế nếu như mẹ uống thuốc rồi mà vẫn còn bị ho khan chảy nước mũi thì sao? Lúc đấy thì phải làm sao bây giờ?”

Thằng bé suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy con sẽ đưa mẹ đi viện.”

“Thế đường tới bệnh viện đi như thế nào nhỉ?” Tôi lại hỏi.

Thằng bé không trả lời được. Từ khi thằng bé cự tuyệt điều trị vào năm mười hai tuổi thì tôi đã không còn dẫn thằng bé tới bệnh viện nữa, chỉ thỉnh thoảng mời y sĩ tới để làm kiểm tra theo định kỳ cho Phương Phương mà thôi. Mà phạm vi hoạt động bình thường của thằng bé thì lại ít đến đáng thương, ngoài trong nhà ra thì cũng chỉ có loanh quanh ở xung quanh khu chung cư mà thôi, có lúc tôi và bố của thằng bé cũng dẫn thằng bé tới nơi bờ biển ít người hoặc là đi ra vùng ngoại thành, còn đâu thì thằng bé sẽ không chịu đi ra ngoài một mình, cho nên cũng không biết đường đi tới bệnh viện là như thế nào.

Tôi nhận ra đây là một cơ hội tốt để cổ vũ thằng bé đi ra ngoài nhiều hơn một chút, bèn nói: “Hay là bây giờ mẹ đưa con ra ngoài nhé, để con biết đường đi tới bệnh viện, nhớ mà bệnh của mẹ có không đỡ thì con cũng có thể đưa mẹ đi bệnh viện.”

Thằng bé nghĩ nghĩ rồi gật gật cái đầu.

Trong lòng tôi vừa vui sướng lại vừa cảm động. Bác sĩ nói Phương Phương sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi đối với những nơi mà mình không quen thuộc, trừ khi là thằng bé tự nguyện muốn đi thì tốt nhất là không nên cưỡng ép thằng bé tới những chỗ xa lạ, nếu không sẽ càng làm tăng thêm cảm giác sợ hãi và bất an cho thằng bé, nghiêm trọng hơn thì còn có thể khiến cho thằng bé có hành vi đả thương người khác hoặc tự đả thương mình. Bởi vậy, đã qua rất nhiều năm, tuy biết rằng cứ giữ Phương Phương ở nhà như vậy là không tốt, thế nhưng tôi với bố của Phương Phương cũng không dám ép thằng bé phải hòa nhập với xã hội này.

Thằng bé tựa như một con búp bê thủy tinh vậy, chỉ cần xảy ra chuyện gì đó ở trong nhà thôi là tôi đã lo lắng lắm rồi, làm sao mà còn dám để cho thằng bé tự do đi ra ngoài được cơ chứ?

Hiện giờ thằng bé lại vì tôi mà lần đầu tiên chủ động đồng ý đi tới bệnh viện, tôi mừng đến choáng váng, suýt chút nữa thì nằm ngã xuống giường. Nhiều năm trôi qua, tôi càng ngày càng cảm thấy không phải là tôi đang chăm sóc cho Phương Phương, mà là thằng bé đang làm bạn với tôi thì đúng hơn. Thằng bé tựa như một chiếc áo bông nhỏ tri kỷ (*) của tôi, trong lúc bạn còn đang chưa kịp hồi thần lại thì thằng bé đã làm cho cả thể xác lẫn tinh thần của bạn trở nên ấm áp rồi.

(*) Xem lại chú thích chương 5.

Cũng may là bệnh cảm của tôi cũng không có gì nghiêm trọng lắm, vẫn có thể lái xe đưa thằng bé đi ra ngoài được. Dọc đường đi tôi cố ý lái xe thật chậm, vừa lái vừa giới thiệu thông tin về các cửa hàng ở bên ven đường cho thằng bé nghe. Tôi nói một tràng, phát hiện ra vẻ mặt thằng bé vẫn chẳng có một chút gì thay đổi cả, tay thì nắm chặt lấy dây an toàn, tôi liền biết ngay nhất định là thằng bé đang cảm thấy không ổn, bèn thở dài nói: “Phương Phương, hay là chúng ta về nhà trước nhé?”

Thằng bé lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không được, Phương Phương muốn dẫn mẹ tới bệnh viện.” Thằng bé đang bị căng thẳng cho nên giọng nói chẳng những bị run mà còn cực kỳ nhỏ.

Tôi nghĩ nghĩ rồi quẹo xe vào một con phố yên tĩnh hơn một chút. Tôi chỉ vào cây ngọc lan cao lớn sum suê, nói: “Phương Phương, con có biết đây là cây gì không?”

Thằng bé nhìn qua rồi nói: “Là cây ngọc lan ạ.”

“Trông cao quá nhỏ.” Tôi nói: “Con xem thử xem chúng nó đã nở hoa chưa?”

Thằng bé chẳng hề nghĩ ngợi gì mà lập tức đáp lại luôn: “Nở hoa rồi ạ, con ngửi thấy được mùi của hoa ngọc lan.” Ngừng một chút rồi lại nói: “Thơm lắm ạ.”

Tôi hỏi: “Không phải là con thích hoa ngọc lan đấy à? Hay là tác phẩm tiếp theo con vẽ cây hoa ngọc lan của con phố này nhé, có được không?”

Thằng bé hơi do dự, đẩy cửa kính xe xuống, lộ đầu ra nhìn xung quanh. Ánh mặt trời lọt chiếu qua cây tạo ra ra những vệt sáng loang lổ trên người thằng bé, thằng bé quay người lại, dùng cặp mắt trong sáng long lanh tựa như bầu trời để nhìn tôi, nói: “Mẹ, chúng ta tới bệnh viện trước đi.”

“Đợi bao giờ mẹ hết bệnh rồi, mẹ lại đưa con tới đây để sờ những cái cây này nhé.”

(*) Hoa ngọc lan:

48. Chương 48

Từ lúc đó, tôi đã nắm được cách để thúc đẩy Phương Phương đi tiếp nhận thế giới bên ngoài, đó chính là để cho Phương Phương cầm trong tay những thứ mà thằng bé để ý tới, sau đó sẽ mở rộng chủ đề nói chuyện, rồi để cho thằng bé hành động.

Tỷ như: “Phương Phương, hình như lúc đi ra ngoài bố quên mang theo ô thì phải, con có thể đi xuống dưới nhà để đón bố được không?”

“Phương Phương, cây hoa cúc ở trong công viên nở hoa rồi đấy, con có thể đi chụp mấy bức ảnh giúp mẹ được không?”

“Phương Phương, nghe nói núi La Phù trông đẹp lắm, con có muốn đi xem không, con mà vẽ được cảnh đó thì nhất định là sẽ đẹp lắm đấy!”

“....”

Cứ như vậy, thông qua những lời thỉnh cầu và đề nghị, Phương Phương đã dần dần càng lúc càng không còn sợ khi phải đi ra ngoài nữa, tuy rằng thằng bé vẫn không thích tới những chỗ có nhiều người, hay lúc đi trên đường có người chào hỏi thằng bé thì thằng bé cũng sẽ bày ra vẻ mặt không chút biến sắc, khiến cho người khác cảm thấy cực kỳ xấu hổ, rồi nghĩ rằng thằng bé là một người cực kỳ kiêu căng. Kỳ thật thì không phải là như vậy, thằng bé chỉ là căng thẳng quá, căn bản là không biết phải mở miệng đáp lại lời của người khác như thế nào cả.

Mỗi một năm qua đi Phương Phương lại càng thêm lớn, thừa hưởng ngũ quan anh tuấn của bố thằng bé, nhưng màu mắt thì lại được thừa hưởng từ tôi, tóc hơi xoăn một chút, nếu như chỉ nhìn vào mắt của thằng bé thôi thì bạn nhất định sẽ không thể tin nổi rằng thằng bé đã mười tám tuổi rồi, bởi vì mắt của thằng bé trông rất tĩnh lặng, trong suốt tựa như nước ở trong hồ vậy, không hề mang theo một chút vẩn đục nào cả.

Mười mấy năm trôi qua, nhờ có niềm tin toàn tâm toàn ý, thằng bé gần như là đã trưởng thành theo đúng như kỳ vọng của tôi và bố của thằng bé. Ôn hòa, hướng nội, cử chỉ có chừng mực, nho nhã lễ độ.

Thằng bé biết vẽ tranh, biết điêu khắc, biết thiết kế, biết làm đủ các loại công việc thủ công. Tôi đã cố ý dành ra một phòng để làm phòng làm việc cho thằng bé, để thằng bé có thể thoải mái làm những chuyện mà mình thích, làm ra được thành phẩm vừa lòng thì sẽ giữ lại, cái nào không hài lòng thì sẽ bán đi. Có một năm thằng bé tự dừng nổi hứng, tiêu tốn mất nửa năm để thay mới lại toàn bộ đồ dùng trong nhà, tất cả đều đổi thành các chế phẩm thủ công bằng gỗ do chính tay thằng bé làm. Thằng bé không thích những sản phẩm khoa học công nghệ, ngoại trừ những lúc cần phải thiết kế hoặc là trả lời mail ra thì thằng bé thường sẽ không làm việc ở trước máy tính. Thậm chí ngay khi cả smart phone đã dần trở nên phổ biến hơn, thằng bé cũng không muốn dùng.

Tôi hỏi thằng bé vì sao lại như thế, thằng bé suy nghĩ rất lâu, rồi nói có một số thứ ở trên đó khiến cho thằng bé cảm thấy cực kỳ không thoải mái, không thể tập trung tinh lực được. Phương Phương là một người đối với chuyện gì cũng sẽ hết sức chuyên chú, rất ghét những thứ làm cho mình dễ bị phân tâm.

Có điều, tuy rằng Phương Phương đã có thể sử dụng hai bàn tay của mình để tự nuôi sống bản thân, đã có thể tự lo được cho cuộc sống của chính mình, thế nhưng tôi vẫn cứ cảm thấy không thể yên lòng được về thằng bé, bởi vì thằng bé chưa học được cách để yêu một người, hay tạo lập mối quan hệ tình cảm với người không phải là người thân của mình.

Tôi đã thử đưa thằng bé đi gặp gỡ con cái của bạn bè mình, nhưng vô dụng, đối với mấy đứa trẻ đó Phương Phương đều coi như không nhìn thấy. Đám con trai ở độ tuổi này, đứa nào cũng đều rất kiêu căng, không thể chịu nổi dù chỉ là một chút khinh thường, đương nhiên cũng sẽ không thêm để ý tới thằng bé. Kết bạn trên internet cũng không được, bởi vì Phương Phương không thích dùng internet một tí nào cả.

Nỗi lo âu của tôi càng ngày lại càng tăng, đặc biệt là sau khi tôi và bố của Phương Phương đã qua năm mươi, mà Phương Phương thì vẫn không thể nào hòa nhập được với xã hội này như trước, tôi lo sợ rằng thằng bé sẽ phải sống một mình như thế cả đời, như vậy thì sẽ rất cô đơn tịch mịch.

Nói thật, tôi đang bắt đầu cảm thấy hối hận vì lúc trước đã không giữ lại đứa nhỏ kia, lúc ấy tôi chỉ sợ là sau khi sinh con ra thì sẽ làm giảm bớt tình yêu của tôi đối với Phương Phương, nhưng lại không hề nghĩ tới chuyện có lẽ có thêm một đứa em trai hay một đứa em gái thì sẽ giúp cho Phương Phương có thêm được một người bạn kề bên, kể ra như vậy thì sẽ ấm cúng hơn nhiều.

Tôi nói ý nghĩ này ra với bố của Phương Phương, hỏi anh ấy là có muốn thêm một đứa nữa không. Bố của Phương Phương trấn an tôi, nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, thuyền đến đâu cầu tát sẽ thẳng, đã hơn năm mươi tuổi rồi mà còn nói đến chuyện này, anh thấy em còn trẻ con hơn cả Phương Phương ấy. Anh thấy gần đây có một đoàn múa ba-lê ở Nga có tới thành phố G để biểu diễn, còn có cả vở “Hồ Thiên Nga” nữa, anh đã bảo người đặt vé rồi, đến lúc đó anh với em cùng nhau đi xem để thư giãn nhé.”

Tôi vui mừng đồng ý. Ai ngờ gần đến ngày biểu diễn thì công ty của bố Phương Phương đột nhiên lại nhận được một đơn đặt hàng lớn, ngày nào cũng phải tăng ca đến hơn mười hai giờ đêm mới về tới nhà. Bố của Phương Phương xin lỗi vì không thể tới xem biểu diễn cùng với tôi. Tôi cảm thấy rất tức giận đối với hành vi lật lọng này của anh ấy, nhưng nhìn thấy cảnh ngày nào anh ấy cũng mệt lử vì phải tăng ca, cho nên cũng chỉ có thể hào phóng mà tha lỗi cho anh ấy. Vé biểu diễn cũng đã mua rồi, cho nên tôi bèn hỏi thử Phương Phương là có thể đi xem biểu diễn cùng với tôi được không.

“Bố phải đi làm tăng ca rồi, mà mẹ đi xem biểu diễn một mình thì tội nghiệp lắm.” Tôi cố ý bày ra vẻ mặt đáng thương trước mặt thằng bé.

Phương Phương cũng bày ra vẻ mặt khó xử, do dự một lúc, thằng bé hỏi tôi là có thể đội mũ đeo khẩu trang vào được hay không.

“Như vậy thì bọn họ sẽ không thể nhìn thấy con được.” Phương Phương nói.

Tôi cảm thấy rất buồn cười đối với hành vi tự lừa mình dối mình (*) này của thằng bé, nhưng thằng bé có thể đi tới nhà hát – một nơi tụ tập cực kỳ nhiều người cùng với tôi đã là chuyện không hề dễ dàng gì rồi, cho nên tôi cũng không để ý đến chuyện thằng bé sẽ ăn mặc như thế nào cả.

Về sau ngẫm lại thì có lẽ tất cả những chuyện này đều là do ý trời cả.

(*) Nguyên văn là (bịt tai trộm chuông): Câu này gắn liền với một điển tích, một tên trộm vào nhà người khác để ăn trộm một chiếc chuông lớn, hắn đã nảy ra ý tưởng là đập vỡ chiếc chuông thành các mảnh nhỏ để mang đi cho dễ. Lúc hắn đập vào búa vào chuông thì đã tạo ra âm thanh rất lớn. Sợ bị người khác nghe thấy được âm thanh này, hắn đã bịt hai tai lại, sau đó lại tiếp tục dùng đập chuông, vì hắn nghĩ rằng chỉ cần hắn bịt tai lại thì những người khác cũng sẽ không nghe thấy tiếng gì cả. Kết cục là: vì tiếng động quá lớn cho nên tên trộm đã bị phát hiện và bị bắt lại.

=> “Bịt tai trộm chuông” có thể hiểu là tự mình làm ra hành động để lừa dối mình.

(*) Núi La Phù: Thuộc tỉnh Quảng Đông – Trung Quốc. Đây là một trong Thập đại danh sơn của Trung Hoa.

49. Chương 49

Vở “Hồ Thiên Nga” ban đầu vốn là do Pearl of the Volga của nước Nga cùng đoàn Opera của Cộng hòa Mari El và viện vũ kịch ballet kết hợp biểu diễn, nhưng có một vũ công múa ba-lê nam đột nhiên lại bị thương ở chân, cuối cùng phải đổi thành một vũ công múa ba-lê người Trung Quốc lên sân khấu thay cho cậu ta, người ấy chính là Tiểu Lạp Sênh.

Lúc xem biểu diễn tôi cũng không có ngờ được rằng là Phương Phương lại có thể nảy sinh cảm giác mê luyến không thể kiềm chế nổi đối với Tiểu Lạp Sênh. Mãi cho đến một hôm, Phương Phương đi ra ngoài cùng với bố của thằng bé, tôi ở nhà dọn dẹp nhà cửa, trong lúc vô tình tôi đã nhìn thấy được bức tranh thằng bé đặt ở dưới tủ, lúc ấy tôi mới biết được rằng vào lúc tôi không hay biết gì trong lòng của Phương Phương đã xuất hiện thêm một người nữa.

Ban đầu tôi còn tưởng rằng đó chỉ là do Phương Phương nổi hứng lên mà thôi, dù sao thì Tiểu Lạp Sênh có vẻ ngoài trông cũng rất đẹp, múa cũng xuất sắc nữa, chắc là Phương Phương cũng chỉ coi cậu ấy như một người mẫu để vẽ tranh mà thôi. Nhưng mà sau đó không lâu, một hành động của Phương đã đập đi tan ảo tưởng của tôi – thằng bé lại dám một mình trốn đi tới nhà hát để xem Tiểu Lạp Sênh biểu diễn!

Từ lúc đó tôi mới ý thức được về tính nghiêm trọng của vấn đề.

Nói thật, ngay từ đầu tôi đã rất phản đối việc Phương Phương thích một cậu con trai. Một mặt là do xã hội này vẫn còn rất hà khắc đối với tình yêu đồng tính, mặt khác là tôi cũng như tất cả những bậc cha mẹ khác của Trung Quốc đều muốn có được một đứa cháu đích tôn. Song, Phương Phương dường như vẫn chưa hề ý thức được về tình cảm của mình đối với Tiểu Lạp Sênh, thằng bé chỉ lén lút chạy tới xem Tiểu Lạp Sênh biểu diễn, sau đó vẽ đủ các loại tư thế khi ở trên sân khấu của Tiểu Lạp Sênh, rồi đặt ở trong phòng của mình.

Trong lòng tôi đương nhiên là nảy sinh cảm giác ghen tị, ghen tị vì Tiểu Lạp Sênh chỉ có mỗi mấy buổi biểu diễn mà đã có thể câu được Phương Phương đi mất rồi, đã thế lại còn là vô tình nữa chứ, làm cho tôi đến ngay cả một lý do để phục thù cậu ta cũng không có. May mà Phương Phương cũng chỉ là tính tình mê mê, tuy rằng chạy tới đó để xem Tiểu Lạp Sênh biểu diễn, thế nhưng cũng chỉ dám ngồi ở một chỗ cách thật xa, lại càng đừng nói đến chuyện đi tới bắt chuyện với người ta.

Tôi trộm đi theo Phương Phương tới nhà hát mấy lần, thấy thằng bé ngồi một mình lẻ loi ở hàng ghế cuối cùng, đội mũ đeo khẩu trang, cầm ống nhòm để nhìn lên sân khấu, giống như một tên biến thái ngốc nghếch, trong lòng tôi vừa thấy xót xa lại vừa thấy buồn cười. Nhưng Phương Phương không nói gì, cho nên tôi cũng chỉ có thể làm bộ như không biết gì cả.

Tôi vẫn còn muốn có thêm một “tiểu Phương Phương” nữa cơ mà, không thể cứ thế khinh địch mà chịu khuất phục như vậy được.

Có một buổi tối lúc sắp đi ngủ, bố của Phương Phương đột nhiên hỏi tôi có phải là Phương Phương đã thích ai đó rồi hay không. Tôi hơi thót tim một chút, hỏi anh ấy vì sao lại hỏi như thế. Bố của Phương Phương bảo là anh ấy trông thấy Phương Phương trồng hoa ở dưới nhà.

“Nói là muốn tặng cho một người tên là Tiểu Lạp Sinh.” Bố của Phương Phương lại hỏi: “Đó là con của nhà họ Tiểu đấy à? Sao anh lại chẳng có ấn tượng gì thế nhỉ?”

“Đó không phải là con của nhà họ Tiểu đâu.” Tôi tức giận nói: “Là một vũ công múa ba-lê đấy.” Dứt lời, tôi liền kể cho bố của Phương Phương biết chuyện không hiểu vì sao mà Phương Phương lại đi thích Tiểu Lạp Sinh, cuối cùng bực mình bảo: “Tự đứng lúc trước anh lại tăng ca làm gì không biết nữa?! Anh mà đi cùng với em thì đã không có chuyện như này xảy ra với Phương Phương rồi.”

Bố của Phương Phương thở dài, nói: “Aiz, việc này đúng là nên trách anh thật. Hay là chúng ta đi hỏi y sĩ của Phương Phương thử xem, xem cậu ta nói gì về chuyện này.”

Tôi nói: “Em hỏi từ lâu rồi. Bác sĩ bảo trước tiên đừng có kích động đến thằng bé, cứ để cho thằng bé tiếp tục, rồi dần dần cũng sẽ bị phai nhạt mà thôi.” Tôi với bố của Phương Phương nhìn nhau một cái, trong lòng của cả hai đều cảm thấy không chắc chắn về chuyện này lắm, chỉ e là Phương Phương sẽ không dễ dàng chịu từ bỏ như vậy đâu.

50. Chương 50

Sự lo lắng của tôi và bố của Phương Phương là không hề sai, tình cảm mà Phương Phương dành cho Tiểu Lạp Sinh căn bản là không thể nào phai nhạt được, cứ cách một đoạn thời gian là thằng bé sẽ lại tới xem Tiểu Lạp Sinh biểu diễn, còn mang theo cả một bó hoa tươi to đùng do chính mình trồng nữa.

Tuy rằng tới Ngày của Mẹ Phương Phương cũng sẽ tặng hoa cho tôi, thế nhưng sau khi lên so sánh, tôi phát hiện ra hoa của hai người căn bản là không thể nào so sánh với nhau được. Hoa của tôi thì chỉ có một loại, đó là hoa cẩm chướng, còn của Tiểu Lạp Sinh thì lại là của cả một vườn hoa.

Aiz, Phương Phương của tôi, thế là Phương Phương đáng yêu của tôi đã bị cái cậu họ Tiểu kia bắt đi mất rồi.

Tôi ghen ngào, rốt cuộc thì cũng đã hiểu được cái gì gọi là “có vợ quên mẹ”. Tôi thầm nghĩ nếu Phương Phương mà dám dẫn Tiểu Lạp Sinh tới trước mặt tôi thì tôi kiểu gì cũng sẽ ra oai phủ đầu với cậu ta cho mà xem.

Nhưng một năm, rồi lại thêm một năm nữa, tôi vẫn chưa thấy Phương Phương dẫn Tiểu Lạp Sinh tới trước mặt tôi gì cả. Tôi có hơi nghi hoặc, thế là lại lên đi theo Phương Phương tới nhà hát một lần nữa, bấy giờ mới phát hiện ra hóa ra là thằng bé đang chơi trò “người qua đường”, ngay cả để lộ mặt cũng chưa dám. Tuy rằng Tiểu Lạp Sinh đã nhận hoa của thằng bé trong suốt hai năm, thế nhưng chỉ e ngay cả thằng bé là ai cậu ta cũng không biết được rõ.

Trong lòng tôi vừa cảm thấy vui mừng lại vừa cảm thấy khó chịu. Vui mừng là vì Tiểu Lạp Sinh vẫn còn chưa biết được Phương Phương là ai, thế nhưng đồng thời cũng lại thấy khó chịu vì Tiểu Lạp Sinh vẫn còn chưa biết Phương là ai.

Sau đó có một hôm, không biết vì sao mà Phương Phương đột nhiên lại đem toàn bộ hoa trồng được ở dưới nhà đưa cho thợ trồng hoa của khu chung cư, sau đó chạy đi mua nào là ruy-băng lụa, nào là giấy kẻ, nào là sợi tổng hợp, nào là thủy tinh, vân vân mây mây...để làm hoa giả.

Phương Phương nói: “Tiểu Tiểu không thích hoa tươi, cho nên con muốn làm hoa giả cho cậu ấy.”

Tôi dở khóc dở cười, thật muốn nói cho thằng bé biết, con trai người ta nói không thích kỳ thật chính là đang muốn ám chỉ rằng con đừng có tặng hoa cho người ta nữa chứ không phải đang bảo con là hãy chuyển

sang tặng hoa giả đi đâu. Nhưng khi trông thấy bộ dáng vui vẻ của thằng bé tôi cuối cùng vẫn không đành lòng nói ra những lời đó.

Biết đâu đấy lại thật sự có thể làm cho Tiểu Lạp Sinh chú ý tới thì sao? (Hoặc là khiến cho cậu ta cảm thấy đồng cảm?) Không chừng Phương Phương thật sự có thể tạo dựng được mối quan hệ với cậu ta thì sao.

Thế nhưng, sự thật đã chứng minh: là tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Phương Phương lại tặng hoa giả cho Tiểu Lạp Sinh suốt hơn hai năm, thế nhưng mà vẫn cứ chẳng dám bắt chuyện với người ta dù chỉ là một câu.

Đến nước này thì tôi với bố của Phương Phương đã không thể nào bình tĩnh nổi nữa, nhẫn nhịn suốt mấy năm nay, tôi và bố của Phương Phương cũng đã kìm nén cái vấn đề giới tính của Tiểu Lạp Sinh từ lâu lắm rồi. Là con trai thì đã làm sao nào, chỉ cần Phương Phương có thể hạnh phúc là được rồi.

Bố của Phương Phương nói với Phương Phương: “Con trai, chỉ tặng hoa không thế này thì không ổn đâu, con phải chủ động tới trước mặt cậu ấy, như vậy thì cậu ấy mới có thể biết được con chứ.”

Phương Phương ngượng ngùng cúi đầu xuống, nói: “Nhưng con không dám đâu.”

Bất kể là tôi cùng với bố của Phương Phương có kích lệ đến mức nào thì Phương Phương cũng vẫn chỉ một mực lắc đầu. Sau cùng bị chúng tôi dồn ép nhiều quá, thế là thằng bé giở trò nằm xuống đất giả chết.

Tôi có chút bực mình, bèn bảo: “Con cứ nhất gan như vậy đi, mẹ thấy cứ thế này thì Tiểu Lạp Sinh cũng sẽ không thích con đâu.” Vừa dứt lời, bố của Phương Phương liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi lập tức liền ý thức được vừa rồi tôi đã nói hơi bị nặng lời quá rồi.

Quả nhiên sau đó, mặc kệ cho tôi và bố của Phương Phương có khuyên nhủ đến như thế nào đi chăng nữa thì Phương Phương cũng nhất quyết không chịu đứng dậy, mà một mực nằm cuộn người quay lưng về phía chúng tôi.

Tôi với bố của Phương Phương liếc mắt nhìn nhau một cái, cả hai đều cảm thấy bó tay. Suýt thì quên mất, con trai của chúng tôi có khuynh hướng tự kỷ, căn bản là không thể nào dùng những tiêu chuẩn của người bình thường để áp dụng lên thằng bé được.

Tôi nghĩ nghĩ, sau đó nằm bò xuống nói vào bên tai của Phương Phương: “Phương Phương, nếu bây giờ con chịu đứng dậy thì cuối tuần sau mẹ sẽ đưa con đi gặp Tiểu Lạp Sinh.”

“Thật không?” Thằng bé ngoái đầu lại nhìn tôi, hai con mắt mở to: “Con có thể làm bạn với cậu ấy chứ?”

“Đương nhiên là được rồi.” Tôi nói, trong lòng bắt đầu tính toán xem nên nói như thế nào để có thể thuyết phục được Tiểu Lạp Sinh đi gặp Phương Phương.

“Thế con có thể mời cậu ấy tới ở nhà của mình không?” Phương Phương phấn khởi nói: “Cậu ấy có thể ngủ trên giường của con, con ngủ ở dưới sàn nhà cũng được.”

Tôi với bố của Phương Phương lại liếc mắt nhìn nhau một cái, cả hai đều cảm thấy thương cảm cho đối phương.

Có vẻ như chỉ đóng gói Tiểu Lạp Sinh rồi đặt lên trên giường thôi là vẫn chưa đủ.

Mình là notebook theo-dõi-tình-hình a của Phương Phương

Phương Phương ngốc nghếch thật sự là đã khiến cho trái tim của bố mẹ tan nát mất rồi.

(*) Giấy kếp:

51. Chương 51

Trong thời gian Phương Phương để ý tới Tiểu Lạp Sinh, kỳ thật tôi cũng đã ủy thác cho “Văn phòng XX” đi điều tra về bối cảnh gia đình của Tiểu Lạp Sinh, biết được đại khái một số chuyện trong gia đình cậu ấy và còn có cả một chút tình cảnh riêng của cậu ấy nữa.

Không thể không nói, Tiểu Lạp Sinh quả là một người rất được. Về ngoài ưa nhìn, biết khiêu vũ là một chuyện, quan trọng hơn cả chính là tính cách kiên cường sống có trách nhiệm của cậu ấy, cậu ấy còn vô cùng hiếu thuận với bố mẹ của mình nữa.

Nói thật nếu không xét đến vấn đề giới tính của cậu ấy thì Phương Phương có thể thích được một người như vậy làm cho tôi cảm thấy rất vui mừng. Điều này chứng tỏ Phương Phương nhà chúng tôi rất có mắt nhìn, giống y như tôi vậy.

Phải nói đây chính là duyên phận, mẹ của tôi vốn cũng là một vũ công múa ba-lê nổi tiếng người Nga, sau khi giải ngũ đã từng tới dạy múa ba-lê tại nhà hát lớn ở Mát-xcơ-va, bởi vậy tôi với các giáo sư ở trong học viện vẫn còn giữ liên lạc với nhau. Khi nhắc đến chuyện Tiểu Lạp Sinh thôi học vào lúc trước, họ đều cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Cho nên, lúc tôi đưa ra đề nghị là liệu có thể viết thư giới thiệu cho Tiểu Lạp Sinh để cậu ấy có thể quay lại học tiếp có được hay không, sau khi cân nhắc họ cuối cùng cũng đã đồng ý.

Có một vị giáo sư rất thích Tiểu Lạp Sinh còn dặn dò riêng với tôi rằng, nếu có thể thì nên để cho Tiểu Lạp Sinh nhanh chóng qua đây, bởi vì tuổi đời của diễn viên múa ba-lê rất ngắn, đặc biệt là với vũ công nam, có vô số người đã phải xuất ngũ trước năm ba mươi tuổi. Tiểu Lạp Sinh đã bỏ lỡ mất thời kỳ phát triển tốt nhất, không thể tiếp tục trì hoãn thêm được nữa.

Tôi nghe xong mà trong lòng cảm thấy bồn chồn, tuy rằng chính tôi là người đã chủ động đưa ra đề nghị muốn giúp đỡ để cho Tiểu Lạp Sinh có thể xuất ngoại tiếp tục học tập, thế nhưng mà nếu như cậu ấy thật sự đi rồi thì chẳng phải là Phương Phương nhà tôi sẽ buồn lắm sao? Khả năng thích ứng của Phương Phương rất kém, ngay đến mấy chỗ gần nhà thôi mà thằng bé cũng phải chuẩn bị tâm lý mất hơn nửa năm rồi mới dám đi tới đó, bao nhiêu năm như vậy rồi mà đến ngay cả thành phố G cũng chưa dám tới, chứ đừng nói là ra nước ngoài.

Nếu Tiểu Lạp Sinh mà đi thật thì chắc là Phương Phương sẽ đau lòng cho đến tận khi nào cậu ấy trở về mới thôi mất.

Tôi chia sẻ nỗi băn khoăn này với bố của Phương Phương.

Bố của Phương Phương bảo: “Ôi vợ ơi em đừng có suy nghĩ nhiều như thế để mà làm gì. Nếu thật sự có như vậy thì đối với Phương Phương mà nói cũng chưa chắc đã là chuyện không tốt. Con trai mà, phải trải qua một chút thất bại chứ, nếu không thì làm sao mà lớn lên được đây? Em chiều Phương Phương quá, như vậy là không tốt đâu.”

Lúc mới nghe xong tôi có hơi tức giận, nhưng sau khi nghĩ lại thì lại cảm thấy bố Phương Phương nói rất có lý. Chuyện tình cảm mà, dù cho kết cục có ra sao, chỉ cần toàn tâm toàn ý thì kiểu gì cũng sẽ có thu hoạch mà thôi.

Mình là notebook A của Phương Phương

Mama bảo, từ ngày hôm nay trở đi chúng mình phải tìm ra đủ mọi cách và cố gắng hết sức và để giúp Phương Phương theo đuổi được Tiểu tiên sinh 0v0

52. Chương 52

Nói thật, là một người yêu thích ba-lê, trong lòng tôi cảm thấy cực kỳ tán thưởng Tiểu Lạp Sênh, bởi vậy tuy rằng tư tâm của tôi hi vọng cậu ấy có thể ở bên cạnh Phương Phương lâu hơn một chút, thế nhưng cuối cùng tôi vẫn chỉ đưa ra kỳ hạn nửa năm.

Có điều, sau nửa năm chung sống cùng quan sát, tôi càng ngày càng cảm thấy trên đời này không có một ai có thể hợp được với Phương Phương như Tiểu Lạp Sênh. Cậu ấy là một người nhìn qua thì cảm thấy kiên cường vô cùng, thế nhưng kỳ thật thì nội tâm của cậu ấy lại mềm mại hơn bất kỳ ai khác.

Sau buổi đầu tiên gặp mặt với Phương Phương, cậu ấy đã gọi điện thẳng tới cho tôi để come out, bảo với tôi rằng cậu ấy là đồng tính luyến ái, hỏi tôi có sợ là cậu ấy sẽ làm gì đó với Phương Phương hay không. Lúc nghe xong câu này tôi đã nở nụ cười ngay tức khắc, thầm nghĩ, sao lại có người thẳng thắn thế không biết, tôi không nhịn được bèn đùa cậu ấy một câu:

“Điều tôi nên lo lắng hẳn phải là Phương Phương sẽ làm ra chuyện gì đối với cậu mới đúng.”

Sau đó cậu ấy đã ngắt điện thoại ngay lập tức, tôi ngồi trên ghế cười một trận, bỗng có chút hiểu ra vì sao mà Phương Phương lại nhất kiến chung tình với Lạp Sênh như vậy.

Để Phương Phương có thể suôn sẻ khi ở bên Lạp Sênh, mỗi lần hẹn hò là tôi lại như đang phải xử lý một vụ án, tôi đã phải suy xét rất nhiều về địa điểm gặp mặt cũng như các biện pháp để ứng phó với các tình huống đột ngột có thể xảy ra, tôi rất sợ những chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát sẽ xảy đến với Phương Phương, nếu trước đó không nói rõ cho thẳng bé biết chỗ đó là chỗ nào, sẽ có những chuyện gì diễn ra ở đó, những biện pháp để xử lý là gì thì rất có thể thẳng bé sẽ lựa chọn cách che chắn mình lại, thậm chí là trực tiếp nằm giả chết ở trên đường.

Rất may là trong những buổi gặp mặt ít ỏi của Phương Phương cùng với Lạp Sênh thì đều không có chuyện gì nghiêm trọng quá xảy ra cả, cho nên Lạp Sênh vẫn chưa phát giác ra được về “kỹ năng” giả chết này của Phương Phương. Đương nhiên, không thể không thừa nhận rằng có Lạp Sênh ở bên cạnh cũng đã là liều thuốc an thần tốt nhất cho cảm xúc của Phương Phương rồi. Khi yêu, con người ta thường sẽ luôn cố duy trì hình tượng hoàn mỹ ở trước mặt người mình thích.

Thời gian nửa năm nói dài thì cũng không dài mà nói ngắn thì cũng chẳng ngắn. Đương lúc tôi đang chuẩn bị “cách để an ủi Phương Phương khi phải xa cách Tiểu Tiểu” thì Lạp Sênh đột nhiên gọi điện thoại tới cho tôi, hẹn tôi tới quán cà phê mà lần đầu tiên gặp mặt nhau.

Tuy rằng trong lòng cũng đã có một chút dự đoán trước, thế nhưng khi nhìn thấy cậu ấy lấy ra lá thư giới thiệu cùng với tấm chi phiếu, tôi vẫn bị làm cho cảm động.

“Bác Khương, cháu rất cảm ơn vì sự giúp đỡ của bác,” Cậu ấy đẩy hai thứ ấy tới trước mặt tôi, nói: “nhưng cháu rất xin lỗi, cháu đã quyết định không đi nữa.”

“Vì sao vậy?” Tôi cố ý hỏi cậu ấy: “Đây là một cơ hội tốt cơ mà.”

“Công việc hiện giờ của cháu đang rất tốt, với lại cũng đã ký hợp đồng rồi mà đột nhiên lại đi thế này thì có hơi không được ổn cho lắm. Hơn nữa anh cháu cũng đang ở nước ngoài, mà bố mẹ cháu đều đã có tuổi rồi, cháu muốn ở lại chăm sóc cho bố mẹ của cháu, còn điều nữa là...” Cậu ấy bắt đầu nói cho tôi đủ các loại lý do.

“Ồ,” Tôi kéo dài giọng, hỏi: “còn điều gì nữa?”

“Còn điều nữa là...Cháu thích Phương tiên sinh.” Cậu ấy cúi đầu, không dám nhìn vào mắt của tôi, nói: “Cháu không muốn coi anh ấy như một vụ giao dịch.”

Có lẽ đây mới chính là trọng điểm. Tôi cố nhịn cười, nói: “Cũng đâu có tính là giao dịch đâu, cháu có thể coi như đó món quà gặp mặt của mẹ bạn trai cháu dành tặng cho cháu mà.”

“Không cần quà gặp mặt đâu bác Khương...” Cậu ấy lấp ba lấp báp giải thích cho tôi: “Phương tiên sinh tốt lắm, có Phương tiên sinh là đủ rồi ạ.”

“Không sao đâu mà.” Tôi cố tình trêu cậu ấy: “Phương Phương ngốc như thế, nhất định là sẽ không phát hiện ra đâu.”

“Bác Khương, không phải như vậy,” Cậu ấy lắc đầu, nói với tôi: “Phương Phương không phải ngốc đâu ạ, anh ấy chỉ là không có suy nghĩ phức tạp như của chúng ta mà thôi.”

Tôi vốn định nói thêm gì đó, thế nhưng cổ họng lại như bị nghẹn lại, không thể nói ra thêm được lời nào nữa.

Khi ấy tôi mới biết được rằng, hóa ra ở trên đời này, có người còn đối xử dịu dàng với Phương Phương hơn cả tôi nữa.

53. Chương 53

Chuyện Phương Phương cầu hôn tôi với bố của Phương Phương cũng đã dự liệu được trước, lúc bất tự của thằng bé và Lạp Sênh còn chưa có xem xong thì thằng bé đã luôn miệng nhắc đi nhắc lại là muốn mang Lạp Sênh lên giường của mình rồi. Điều khiến chúng tôi không ngờ được tới đó chính là – Lạp Sênh thể mà lại đồng ý!!!

Tôi hẹn gặp riêng với Lạp Sênh, hỏi xem cậu ấy có phải là đang nói đùa với Phương Phương hay không.

Cậu ấy bị tôi hỏi đến đỏ bừng hết cả mặt lên, nhưng rồi cuối cùng cậu ấy vẫn kiên định nói với tôi rằng cậu ấy nghiêm túc, cậu ấy nguyện ý kết hôn với Phương Phương.

Tôi nhắc nhở cậu ấy: “Đây chính là chuyện cả đời, cháu thật sự không định suy nghĩ lại à? Có lẽ qua một thời gian nữa cháu sẽ thấy hối hận đấy.”

“Cháu sẽ không hối hận đâu bác Khương.” Cậu ấy nói: “Cháu không có cách nào để khước từ được Phương tiên sinh cả.”

Có thể nghe được cậu ấy nói như vậy trong lòng tôi cảm thấy rất mừng, nhưng tôi vẫn muốn cho cậu ấy thấy rõ lập trường của mình: “Lạp Sênh, bác hi vọng những lời sau đây của bác sẽ không khiến cho cháu cảm thấy bị xúc phạm.” Tôi nhìn chăm chú vào mắt của cậu ấy, nói: “Lúc cháu còn chưa biết chuyện gì thì Phương Phương đã thích cháu từ rất lâu rồi, bác cam đoan là thằng bé sẽ không bao giờ thay lòng đổi dạ đâu. Cho nên nếu như cháu kết hôn cùng với Phương Phương, bất kể là trong tương lai có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, chỉ cần bác và bố của thằng bé vẫn còn sống thì tuyệt đối các bác sẽ không bao giờ đồng ý để cho cháu ly hôn với thằng bé đâu.”

“Sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu bác Khương,” Cậu ấy nhìn tôi, trên mặt mang theo ý cười đầy ngượng ngùng: “Đạo Thiên Chúa của bọn cháu không cho phép ly hôn đâu ạ.”

“Cháu đã thề trên danh nghĩa của Chúa, trừ phi Phương tiên sinh chủ động đưa ra lời đề nghị, nếu không thì cháu tuyệt đối sẽ không rời bỏ anh ấy đâu ạ.”

Tôi nhìn vào trong đôi mắt của cậu ấy, nơi đó có một luồng sáng trong veo tinh khiết, không tìm thấy được dù chỉ là một chút do dự. Trong tình huống này, ngoại trừ việc chúc phúc cùng cảm ơn ra thì tôi còn có thể nói được gì nữa đây?

Tuy rằng chuyện kết hôn đồng tính ở trên thế giới đã bắt đầu được thi hành với quy mô mở rộng, thế nhưng ở bên này Đại Lục thì vẫn luôn ngoan cố chống cự lại. Tôi, bố của Phương Phương cùng với bố mẹ của Lạp Sênh đã thương lượng qua, cảm thấy không cần thiết phải xuất ngoại để đi nhận cái tờ giấy chứng nhận kia, mà chỉ cần cử hành hôn lễ ngay tại nhà thờ là cũng đã được rồi.

Từ sau khi cầu hôn thành công, nụ cười trên gương mặt của Phương Phương không hề có dấu hiệu biến mất. Tôi ngờ rằng cơ mặt của thằng bé đã bị cương cứng hết cả rồi. Có một lần thằng bé mở cửa không cẩn thận nên đã để ngón tay bị kẹp ở chỗ khe cửa, thế mà thằng bé vẫn có thể mỉm cười bảo với tôi rằng: “Mẹ, hình như tay của con bị kẹp đến sưng cả lên rồi.”

Tôi dở khóc dở cười, vừa chạy đi lấy cao Vân Nam cho thằng bé vừa mắng: “Mẹ thấy thứ bị kẹp sưng lên không phải là ngón tay của con đâu, mà là đầu óc của ấy.”

Hôn lễ được chuẩn bị nhanh chóng, cuối cùng vào buổi tối trước ngày kết hôn, tôi với bố của Phương Phương rất cuộc cũng nghĩ tới được một chuyện vô cùng nghiêm trọng hơn nữa còn là chuyện không thể nào bỏ qua được, đó chính là – Phương Phương có biết phải làm gì trong buổi tối ngày kết hôn không?

“Sẽ ngủ trên giường cùng với Tiểu Tiểu.” Phương Phương cười tủm tỉm: “Không cần phải ngủ ở dưới sàn nhà.”

“...”

Tôi nghiêm trọng vỗ vỗ bố của Phương Phương: “Anh xem rồi nghĩ cách đi, chuyện này thì em không giúp được gì rồi.”

Mặt của bố Phương Phương như bị táo bón: “...Để anh thử một lần xem sao.”

“À đúng rồi, không được cho thằng bé xem phim “con ếch” đâu đấy!” Tôi dặn dò: “Chẳng may Phương Phương học phải điều xấu gì thì thảm.”

Bố của Phương Phương khó xử, nói: “Vợ ơi, em đang làm khó anh đấy à? Không cho xem cái đấy thì học thể nào được?”

“Em kệ xác anh. Nếu anh mà dám để cho Phương Phương xem cái thứ đó thì từ nay về sau anh xác định ngủ dưới sàn nhà đi.” Tôi tức tối nói: “Trong nhà sách có bán sách dạy về sinh lý đấy, anh không thể dùng sách đấy để dạy được à?”

“Được rồi, nghe lời em hết.” Cuối cùng bố của Phương Phương cũng bị khuất phục.

Sau đó sự thật chứng minh, chuyện giường chiếu...khụ khụ, có vẻ như chỉ xem mỗi sách không thôi là chưa đủ.

54. Chương 54

Lấy nhau được ba ngày, Phương Phương gọi điện thoại khóc lóc kể lể với tôi, bảo là thằng bé đã “làm đau” vợ của mình.

Tôi nghe mà nóng hết cả mặt, phải mất một lúc lâu mới cất tiếng an ủi: “Phương Phương, chuyện này không thể sốt ruột được đâu, cứ luyện thêm mấy lần nữa là sẽ được thôi.”

“Còn nữa, mấy loại chuyện như thế này về sau không được kể cho mẹ biết nữa, kể cả là bố của con cũng không thể kể, chỉ được kể với Lạp Sinh thôi, biết chưa?”

“Nhưng em ấy không thèm để ý tới con nữa, em ấy đi làm mất rồi.”

“Không có việc gì hết, buổi tối mà Lạp Sinh vẫn không để ý tới con thì con cứ gọi điện thoại cho mẹ, mẹ sẽ giúp con xin lỗi.” Tôi nói.

Buổi tối, Phương Phương không gọi điện thoại tới cho tôi, tôi liền biết ngay là thằng bé đã làm hòa với Lạp Sinh rồi. Tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cái mặt già này cuối cùng cũng đã có thể giữ gìn được rồi, nếu không thì tôi thật sự cũng chẳng biết phải nói chuyện này với Lạp Sinh như thế nào nữa.

Cứ thế nửa năm trôi qua, một lần Phương Phương về thăm nhà, tôi hỏi thằng bé dạo này thằng bé cùng với Lạp Sinh như thế nào rồi. Thằng bé nói tốt lắm. Tôi làm bộ lơ đãng hỏi một câu: “Thế buổi tối con có còn “làm đau” vợ của con nữa hay không?”

Phương Phương nhú mày, bày ra vẻ mặt như sắp khóc: “Vợ con không cho con “đi vào”.”

“Tại sao lại như thế?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Con không biết,” Phương Phương vừa nói vừa chạm hai đầu ngón trỏ vào với nhau: “Chắc chắn là tại vì lần đầu tiên con đã làm cho em ấy đau quá, đều là do con không tốt.”

Trong lòng tôi thì lại nghĩ hẳn là không phải như vậy, nếu không thì làm sao mà tới ngày thứ ba Lạp Sênh đã đi làm được rồi. Chẳng lẽ là bởi vì “chuyện kia”? Tôi nghĩ nghĩ, có hơi lo lắng, cho nên đã quyết định hẹn gặp mặt riêng với Lạp Sênh.

Tôi không dám hỏi thằng Lạp Sênh về “chuyện kia”, vì lo sợ thằng bé sẽ biết chuyện tôi đã điều tra thằng bé, chỉ dám cẩn thận hỏi rằng có phải là lúc ở trên giường Phương Phương đã quá thô lỗ hay không.

“Không đâu mẹ, Phương Phương rất dịu dàng,” Mặt thằng bé hơi đỏ lên: “nguyên nhân là do con ạ.”

“Là do vấn đề về thân thể à?” Tôi hỏi.

Thằng bé lắc đầu, nói: “Là do đợt trước đã xảy ra một chút chuyện không hay, cho nên con có hơi bị ám ảnh tâm lý.”

“Là chuyện gì thế? Có nghiêm trọng không?” Tôi lo lắng hỏi: “Con có muốn đi khám bác sĩ tâm lý không?”

“Con đã khám rồi ạ, bác sĩ bảo cứ cách hai tuần thì con phải đến làm trị liệu.” Lạp Sênh vừa nói, vừa chậm rãi khuấy đồ uống trong tay: “Bây giờ con đã khá hơn nhiều rồi ạ.”

Tôi gật đầu, do dự một lúc mới nói: “Lạp Sênh, lần sau nếu đi khám thì cứ bảo với mẹ một tiếng, mẹ sẽ đi cùng với con.”

“Không cần đâu mẹ, con tự đi là được rồi.” Thằng bé nhìn tôi, nở nụ cười trấn an, lộ ra hai bên má lúm đồng tiền: “Không phải là chuyện lớn gì đâu ạ, bác sĩ cũng nói là con hồi phục rất tốt.”

Tôi nhìn thằng bé mà đau lòng không thôi, tôi khẳng khái muốn đi làm tâm lý trị liệu cùng với thằng bé, thằng bé không lay chuyển được tôi, đành phải đồng ý.

Chuyện tôi đi cùng Lạp Sênh tới bệnh viện có thể qua được mắt của Phương Phương, thế nhưng lại không qua được mắt của bố Phương Phương. Không còn cách nào khác, tôi chỉ đành nói ngắn gọn về chuyện của Lạp Sênh ra cho anh ấy biết.

Bố của Phương Phương nghe xong thì nhíu mày lại, bảo là loại chuyện này tuy rằng không thể cấu thành nên tội cưỡng gian, thế nhưng vẫn có thể tố cáo cái tên kia với tội danh dâm loạn vị thành niên hoặc tội danh xâm phạm người khác, sao lại có thể để cho cái loại người như thế nhởn nhơ ở ngoài vòng pháp luật được.

Tôi thở dài, bảo: “Lạp Sênh không dám kể chuyện này ra với bố mẹ của mình, với cả sau đó chẳng phải là gia đình thằng bé cũng gặp phải chuyện không may đấy sao? Cái thằng La Bân kia đã đưa cho gia đình thằng bé một khoản tiền, cũng coi như là có lương tâm.”

“Em không thể tính như vậy được, hai chuyện này khác nhau hoàn toàn, không phải cứ có tiền là có thể giải quyết được tất cả mọi chuyện đâu. Em xem bây giờ Lạp Sênh vẫn còn bị ám ảnh tâm lý về chuyện này kia kia, nhất định là lúc ấy đã phải chịu thương tổn rất lớn. Thương tổn này có thể dùng tiền để chữa khỏi sao?” Bố của Phương Phương nói một cách nghiêm túc.

“Anh nói cũng đúng.” Tôi vỗ vỗ bả vai bố của Phương Phương, nói: “Chủ yếu là do tình huống có một chút phức tạp, năm ấy kỳ thực Lạp Sênh cũng có thích cái thằng La Bân kia, cho nên cuối cùng mới không dám nói ra chuyện này. Dù sao thì cũng đúng như lời anh nói đấy, đây chính là phạm tội.”

“Aiz, sao mắt nhìn người của Lạp Sênh lại kém thế không biết, không hiểu sao lại có thể đi nhìn trộm được cái loại người như vậy.”

“Em nói này, anh cũng đừng có trách móc Lạp Sênh nữa, nếu mắt nhìn của thằng bé mà tốt hơn một chút thì sớm đã chẳng có chuyện gì với Phương Phương rồi.”

Bố của Phương Phương bị tôi làm cho không nói ra được câu nào nữa, chỉ có thể nhìn tôi với vẻ buồn bực. Tôi buồn cười bóp mặt anh ấy: “Được rồi ông già, đừng có suy nghĩ nhiều nữa, dù sao đây cũng là chuyện riêng của Lạp Sênh, chúng ta cũng đừng có xía vào nữa.”

“Được rồi.” Bố của Phương Phương suy nghĩ một lúc, lại hỏi: “Việc này bọn em vẫn chưa nói ra cho Phương Phương biết có đúng không?”

“Có dám nói cho thằng bé biết đâu, anh cũng đâu phải là không biết cái cấu tạo não của Phương Phương, chỉ cần một câu nói thôi là não của thằng bé cũng có thể suy diễn ra được thành một vở kịch rồi, nếu như nói cho thằng bé biết chuyện Lạp Sênh từng bị thằng La Bàn kia cưỡng bức thì không chừng thằng bé sẽ làm ra chuyện gì ngốc nghếch mất.” Tôi nói.

“Cũng đúng, vậy trước mắt cứ giấu thằng bé chuyện này đi vậy. Thế nhưng anh cảm thấy nếu có được thời cơ thích hợp thì vẫn cứ nên nói ra chuyện này cho Phương Phương biết.”

“Để nói sau đi.” Tôi thờ ơ đáp lại một câu. Nghĩ thầm, bác sĩ cũng đã bảo là Lạp Sênh đang hồi phục rất tốt, qua hai-ba tháng nữa chắc là sẽ không còn có vấn đề gì nữa, cần gì phải nói ra cho Phương Phương biết để rồi thằng bé lại phải đau lòng một trận?

Sau này, tôi đã vô số lần phải hối hận vì quyết định khinh suất vào lúc đó của mình.

Lời tác giả:

Góc nhìn của mama rốt cuộc cũng đã xong rồi! Vui muốn khóc!!!

Thuận tiện nói một chút về chuyện đạo Thiên Chúa có cho phép hôn nhân đồng tính hay không – vào năm thứ 14 Giáo Hoàng đã từng phát biểu một bản tuyên bố, trong bản tuyên bố cũng đã miễn cưỡng chấp nhận về hôn nhân đồng tính (đương nhiên trước mắt thì vẫn chưa được chấp nhận một cách rộng rãi, thế nhưng dù sao đây cũng là một xu thế) cho nên lâu chủ mới có thể viết ra như vậy, *thùng thùng*, các thiên thần nhỏ, giải thích như vậy là đã được rồi chứ Về mặt nghiêm túc ?

55. Chương 55

Thứ ba, ngày 15 tháng 7 năm 2019. trời mưa.

Sáng hôm trước trên đường về nhà tôi lại bị vợ của tôi cưỡng hôn, tuy rằng chỉ có đúng ba giây thế nhưng mà tôi vẫn cảm thấy rất vui.

Hình như tôi lại quên mất điều gì đó rồi thì phải?

À đúng rồi, tôi yêu vợ của tôi.

Sáng nay lúc rời giường dự báo thời tiết báo là trời sẽ có mưa. Tôi gọi điện thoại cho vợ của tôi, hỏi em ấy xem là đã mang ô đi chưa, nếu chưa thì bao giờ tan làm tôi có thể tới đón em ấy.

Điện thoại đổ chuông một phút, không ai nghe máy.

Tôi cất điện thoại đi, đi tới chỗ để ô để xem xem ô có bị thiếu hay không, liếc mắt một cái thì thấy ngay đúng là bị thiếu một chiếc ô cơ mà tôi làm bộ như chưa phát hiện ra điều này vẫn quyết định năm giờ chiều đi tới đón vợ tôi tan làm.

Trời thì mưa đường thì trơn vợ của tôi lại là người mới học lái xe nhờ đâu ở trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ không được tốt cho lắm.

Sau khi hạ quyết tâm xong tôi liền lập tức đi vào trong phòng làm việc, lấy hộp đồ nghề của tôi ra, bắt đầu nhiệm vụ của ngày hôm nay – làm ván vò quần áo.

Trước kia lúc ở nhà, bố tôi làm cho mẹ tôi giặt, mẹ tôi bắt bố tôi ngồi quỳ trên ván vò quần áo. Chỉ cần bố tôi ngồi quỳ trên ván vò quần áo là mẹ tôi sẽ hết giận cho nên tôi nghĩ nhà của chúng tôi hẳn là cũng nên có một tấm ván như vậy lần sau nếu tôi còn làm cho vợ tôi giặt nữa thì tôi có thể nói rằng anh với em đừng giận nhau nữa anh ngồi quỳ trên ván vò quần áo cho em xem có được không?

Bố tôi bảo nam tử hán phải biết dũng cảm cứu quốc tận tụy để giữ gìn hòa bình cho gia đình đừng nói là ván vò quần áo mà cho dù có phải ngồi quỳ trên bàn phím để giặt quần áo thì đến lúc cần quỳ cũng vẫn phải quỳ.

Tôi cảm thấy lời bố tôi nói rất có đạo lý.

Tôi phải cố gắng học tập bố tôi mới được.

Sau khi làm xong khuôn mẫu của tấm ván vò quần áo tôi liền thử đặt nó xuống dưới đất rồi ngồi quỳ lên quỳ chưa được bao lâu thì hai đầu gối đã cảm thấy hơi bị đau cơ mà không sao cả vì hòa bình của gia đình một chút đau ấy tôi vẫn có thể chịu đựng được.

Lúc tôi bắt đầu bắt tay vào đánh sập cho tấm ván thì điện thoại của tôi kêu lên, là vợ tôi gọi đến.

Phương Phương, có chuyện gì vậy?

Chiều nay anh muốn tới đón em.

Không cần đâu, em tự lái xe về là được rồi.

Nhưng mà trời mưa đường rất trơn.

Em lái chậm một chút là được mà, anh đừng đến đấy nhé, hôm nay em tan làm sớm chắc khoảng hơn ba giờ chiều là em sẽ có mặt ở nhà.

Ồ, được rồi. Thế em đi cẩn thận vào nhé.

Vâng, anh ở nhà nhớ đóng cửa sổ vào đấy nhé.

Ừm.

Bye bye.

Bye bye.

Tôi tắt điện thoại, ngơ người trong chốc lát rồi lại tiếp tục đánh sập cho tấm ván.

Tới giữa trưa, ngoài cửa sổ đã bắt đầu xuất hiện những hạt mưa nhỏ tí tách, mưa nhỏ dần biến thành mưa lớn, gió cũng nổi lên, cây cối hoa cỏ ở dưới nhà bị gió thổi cho nghiêng ngả.

Tôi nhìn đồng hồ một chút, bây giờ là một rưỡi. Tôi nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Trận mưa này vừa to vừa mạnh, cho dù cần gạt ở phía trước xe có ra sức gạt nước thì xe vẫn cứ ở trong tình trạng nửa bước cũng khó đi như cũ. Lộ trình vốn dĩ chỉ cần mất có hai mươi phút đồng hồ là tới nơi giờ lại biến thành năm mươi phút.

Tôi đỗ xe ở dưới phòng làm việc, lấy ô cùng áo khoác đi xuống xe. Từ xe đến cửa chỉ mất khoảng độ năm mươi mét thế mà tôi gần như là bị ướt hơn phân nửa.

Cô gái ở quầy lễ tân nhìn tôi với ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Phương tiên sinh, sao anh lại tới đây?

Tôi tới đón vợ tôi.

Nhưng mà Phương tiên sinh, cô ấy nghi hoặc nói, hôm nay thầy Tiểu có đi làm đâu.

Tôi sững sốt một lúc rồi mới phản ứng lại được ý của cô ấy là gì, đang định lời điện thoại ra gọi điện hỏi xem vợ tôi đang ở đâu thì lại phát hiện ra điện thoại của tôi đã bị ngấm nước.

Tôi quay người định rời đi. Cô gái ở quầy lễ tân gọi tôi lại: Phương tiên sinh, ngoài trời mưa lớn lắm hay là anh ngồi lại một lúc rồi hãy đi!

Tôi lắc đầu, cầm ô cùng áo khoác chạy ra ngoài. Quần áo ướt đẫm, gió lạnh quạt vào người khiến cho tôi có chút lạnh, tôi hắt xì hơi một cái.

Tôi cảm thấy nhất định là vợ của tôi đang nhớ tôi đây mà.

Yêu vợ của anh.

(*) /cuōyībǎn/: Ván vò quần áo

56. Chương 56

Thứ tư ngày 16 tháng 7 năm 2019, trời âm u.

Lúc tôi tỉnh dậy thì trời đã nhá nhem tối.

Mí mắt của tôi có chút nặng nề, thế nhưng đầu óc thì đã thanh tỉnh. Tôi nằm ở trên giường chậm rãi nhớ lại chuyện đã xảy ra vào ngày hôm qua.

Hôm qua lúc về nhà tôi đã lái xe rất nhanh, vừa vào tới gara liền vội vàng lấy ra chìa khóa nhà, nước mưa rỏ xuống từ sảnh tới phòng khách, tôi tìm điện thoại dự phòng gọi cho vợ tôi điện thoại vừa thông thì lại nghe được nhân viên ở đó nói là em ấy đã tắt máy.

Mưa vẫn đang rơi.

Tôi gọi tới số của “Văn phòng XX”.

Tôi nói tôi muốn biết vợ của tôi hiện giờ đang ở đâu.

Một tiếng sau bọn họ gửi tới cho tôi một định vị, đó là một bệnh viện trong thành phố G. Sau đó còn để lại một dòng tin: Phương tiên sinh, xin anh không cần phải lo lắng, Tiểu tiên sinh không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả, chỉ là đang đi trị liệu theo định kỳ mà thôi.

Tôi cảm thấy hơi choáng váng, lại gọi tới hỏi tiếp.

Trị liệu theo định kỳ cái gì cơ?

Không rõ lắm, Phương tiên sinh, chúng tôi chỉ biết là Tiểu tiên sinh tới phòng khám tâm lý trị liệu. Nhưng mà có cả bà Khương cũng đi cùng nữa, hẳn là không có vấn đề gì lớn đâu.

Tôi cúp máy, cảm thấy chóng mặt vô cùng, mặt tôi hơi nóng lên, trước mắt đều là những hình bóng chồng lên nhau.

Mưa vẫn còn đang rơi.

Tôi tự thông báo cho chính mình rằng không có việc gì cả em ấy đang ở cùng chỗ với mẹ của tôi sau đó thì liền hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại thì thấy mình đang nằm ở trên giường, trên người mặc bộ quần áo ngủ, trong miệng vẫn còn lưu lại vị đắng đắng ghét của thuốc đông y.

Tôi xuống giường đi dép lê bước ra ngoài, trông thấy vợ của tôi đang ở trong phòng bếp nấu đồ.

Anh tỉnh rồi đấy à? Cảm thấy thế nào rồi? Em ấy chạy như bay đến rồi áp tay lên trán của tôi, hỏi tôi có còn cảm thấy không thoải mái nữa hay không.

Tôi lắc đầu, sờ sờ bụng nói dối quá.

Vào trong phòng ăn chờ thêm một chút nữa là có thể ăn được rồi, vợ tôi nói, em đang nấu cháo.

Tôi ngồi ở trước bàn ăn, tiếp tục ngăn người nhìn vợ tôi. Tôi đang nghĩ hay là trước khi ăn cơm sẽ hỏi em ấy về chuyện em ấy tới bệnh viện. Sau lại nghĩ em ấy đã phải chăm sóc cho tôi cả ngày rồi hẳn là cũng chưa được ăn bữa nào tử tế cả thôi thì cứ đợi ăn cơm cho xong đã.

Hai chúng tôi ngồi đối diện với nhau cùng ăn cháo, cháo trắng nấu cùng với rau cải xanh và đậu hũ. Bởi vì có cho thêm cả tôm bóc vỏ, cho nên trong mùi hương thơm ngát còn mang theo cả một chút hương vị tươi sống, ăn rất ngon.

Đây là cháo vợ tôi nấu cho tôi.

Trước kia tôi cứ tưởng là em ấy không biết nấu cơm, hóa ra em ấy còn nấu ngon hơn cả tôi nữa.

Tôi lại nghĩ tới chuyện bệnh viện, nghĩ tới chuyện em ấy thả để cho mẹ tôi đi cùng với mình tới bệnh viện chứ cũng không muốn đi cùng với tôi, đột nhiên tôi cảm thấy bản thân mình thật vô dụng.

Một chút cũng không xứng với em ấy.

Làm sao bây giờ, tôi không dám nói yêu vợ của tôi nữa rồi.

57. Chương 57

Thứ năm, ngày 17 tháng 7 năm 2019. trời quang.

Đêm qua sau khi ăn xong cháo tôi lại quay trở lại giường nằm. Mẹ tôi nói lúc đang bị bệnh thì không được chạy loạn phải nghỉ ngơi cho thật tốt như vậy thì mới có thể mau khỏe lại được.

Tôi đã vô dụng lắm rồi không thể lại gây ra thêm phiền toái cho vợ của tôi nữa.

Cơ mà tại vì ban ngày ngủ nhiều quá nên bây giờ không thể ngủ thêm được nữa, nhắm mắt lại rồi mà ý thức vẫn còn rất tỉnh táo, lúc vợ tôi tắt đèn lên giường tôi lập tức liền cảm nhận được.

Phương Phương.

Tôi nghe thấy tiếng em ấy gọi nhưng tôi vẫn giả vờ như không nghe thấy gì bởi vì tôi sợ em ấy sẽ biết là tôi vẫn còn chưa ngủ.

Anh đã ngủ chưa? Em ấy lại nhẹ nhàng hỏi một câu.

Tôi vẫn nhắm mắt không nhúc nhích như cũ.

Ngủ ngon.

Có thứ gì đó mềm mềm chạm vào môi tôi. Cho dù không mở mắt ra nhưng tôi vẫn biết được đó là cái gì, đó chính là món quà vào buổi tối là nụ hôn chúc phúc ngọt ngào cho giấc ngủ.

Sau đó tôi lập tức liền ngủ say.

Lúc tỉnh dậy tôi cảm thấy tinh thần sảng khoái vô cùng.

Tôi xuống giường tập thể dục sau đó nói với vợ của tôi là em đi làm đi anh đã khỏe hơn nhiều rồi đã có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân rồi không có vấn đề gì đâu.

Vợ tôi nhìn tôi từ trên xuống dưới, nói vậy được, để em đi nấu cho anh chút canh để anh uống vào buổi trưa nhé sau đó thì liền đi vào trong phòng bếp rửa xương sườn.

Tôi cũng đi vào cùng đem những lời ngày hôm qua muốn nói mà vẫn chưa nói ra được nói ra.

Vợ ơi em thật đúng là đảm đang.

Động tác lấy nôi của vợ tôi ngừng lại một chút, em ấy quay người lại nhìn tôi bằng nửa con mắt rồi bảo tôi đi rửa mặt ngay-lập-tức.

Lúc tôi rửa mặt xong rồi bước ra từ phòng vệ sinh thì vợ tôi đã đi mất rồi. Trên bàn bày sẵn bữa sáng đã được nấu xong, phía trên còn có hơi nóng bốc lên, ở bên dưới bát có kẹp một tờ giấy.

To Phương Phương:

Nhớ phải uống thuốc, ăn nhiều canh một chút, đừng có nghịch nước, muốn ăn gì thì cứ nhắn tin cho em buổi tối tan làm em sẽ mua về cho.

Tôi đọc đi đọc lại tờ giấy, khỏe miệng suýt thì kéo ra tận phía sau đầu.

Ăn cơm uống thuốc xong, tôi nằm trên ghế sofa không có việc gì làm lại bắt đầu nhớ đến vợ của tôi.

Nhớ được một lúc thì bắt đầu cảm thấy ngứa tay, ngứa tay rồi thì lại bắt đầu muốn quét dọn vệ sinh. Thế là tôi bèn đứng dậy đi vào thay quần áo bảo hộ rồi bắt đầu lau rửa toàn bộ đồ dùng trong nhà.

Lúc lau đến tủ giày, tôi trông thấy ở trong kệ hở giữa ngăn tủ với tường có một cái túi da trâu khổ A4. Cảm thấy hơi tò mò nên tôi đã kéo ngăn tủ ra một chút, đang định thò tay vào để lấy cái túi thì tập tài liệu ở bên trong túi lại rơi ra.

Tôi mở hần tủ giày ra, lại xoay người nhặt tập tài liệu lên.

Đó là một hồ sơ bệnh án, ngay dòng đầu tiên ghi tên vợ của tôi, thời gian là vào ngày 14 tháng 7 năm 2019. Tôi tò mò nhìn xuống phía dưới. Nét chữ của bác sĩ vẫn giống gà bới như cũ, cũng may là tôi đã được tiếp xúc với kiểu chữ này từ nhỏ cho đến lớn cho nên đại khái tôi vẫn có thể nhìn ra được mấy chữ này có nghĩa là gì.

Sau đó tôi sững sờ hết cả người, đầu óc chỉ trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

Không biết là đã trôi qua bao lâu, tôi lấy điện thoại ra gọi tới “Văn phòng XX”.

Tôi nói tôi muốn ngay-lập-tức biết được vào năm mười bảy tuổi rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với vợ tôi.

Đầu bên kia im lặng một lúc rồi nói cho tôi biết với yêu cầu này của tôi thì cần phải trả gấp đôi thù lao. Tôi tìm tài khoản của đối phương rồi lập tức chuyển tiền cho bên đó.

Tiền sinh, tư liệu đã được gửi vào trong hòm thư của anh, xin mời kiểm tra và xác nhận.

Anh ta còn chưa nói hết lời tôi đã rút điện thoại lên ghế sofa rồi ấn nút khởi động máy tính lên. Chín giây khởi động máy dài như cả một năm đối với tôi, cả người như bị đặt ở trên lò nung có cảm giác nóng lòng bất an vô cùng.

Màn hình máy tính sáng lên, góc bên phải màn hình hiện lên một thông báo có mail mới gửi tới cần tôi kiểm tra và xác nhận.

Tôi kích vào.

Mười phút sau tôi đập vỡ máy tính, lấy chìa khóa xe rồi xông ra ngoài.

Lý trí của tôi bị thiêu đốt gần như là đã không còn lại cái gì nữa, thứ còn sót lại chỉ có bản năng.

Bản năng nói rằng, phải đánh chết tên La Bản kia.

58. Chương 58

Lúc em gái ở quầy lễ tân nói cho tôi biết rằng hôm thứ ba Phương tiên sinh có tới tìm tôi tôi đã ngây hết cả người ra. Sao lại thế? Chẳng lẽ Phương tiên sinh không phải là bởi vì chạy ra ngoài chơi mưa cho nên mới bị phát sốt mà là bởi vì bị dính mưa do chạy tới trung tâm đào tạo để tìm tôi cho nên mới bị phát sốt?

Không hiểu sao tôi lại có cảm giác hơi hoảng sợ, lấy điện thoại ra gọi cho Phương tiên sinh, điện thoại báo là đối phương đang bận. Tôi ngắt máy rồi bắt đầu soạn tin nhắn, viết viết xóa xóa rồi cuối cùng vẫn quyết định là sẽ về nhà để nói chuyện rõ ràng với Phương tiên sinh.

Về đến nhà thì phát hiện ra cửa không khóa, vừa đẩy cửa bước vào, trái tim của tôi gần như phát lạnh. Hồ sơ bệnh án của tôi đang nằm ở trên bàn.

“Phương Phương!” Tôi gọi một câu, trong phòng khách trống rỗng.

Tôi đẩy cửa phòng làm việc của Phương tiên sinh ra, lúc trông thấy màn hình máy tính bị đập vỡ tôi ngây dại hết cả người. Tôi vừa lấy điện thoại ra gọi cho Phương tiên sinh vừa chạy ra ngoài cửa, không ai nghe máy, tôi lại gọi cho mẹ Phương.

“Mẹ! Hôm nay Phương Phương có gọi điện tới cho mẹ không?”

“Không có, làm sao vậy? Có chuyện gì hả con?”

“Mẹ,” Lòng tôi loạn như ma: “hình như Phương Phương đã biết chuyện của con rồi, trong nhà bữa bọn hết cả lên, con lo là anh ấy đã chạy đi tìm La Bản mất rồi.”

“Lạp Sênh! Con đừng có cuống, con có biết bây giờ La Bản đang ở đâu không?”

“Chắc là đang ở nhà của anh ta.”

“Được, gửi địa chỉ cho mẹ, mẹ lập tức sẽ đuổi tới đó.”

Tôi cúp máy lên xe quay tay lái, thầm cầu nguyện cho Phương tiên sinh sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lúc trông thấy xe của Phương tiên sinh đang đậu ở dưới cửa chung cư của La Bản tôi có đã cảm giác như mình đang phải đối mặt với ngày phán xử cuối cùng vậy.

Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi gì vừa xuống xe đã lập tức chạy vọt lên trên cầu thang, chạy một mạch tới tận tầng thứ chín, hai đùi nhũn hết cả lại, vừa bước ra khỏi cửa cầu thang hai chân đã mềm oặt mà khụy xuống, cổ họng gần như cạn sạch nước, trước mắt biến thành màu đen, không còn một chút sức lực nào nữa.

Cửa thang máy mở ra, mẹ Phương hùng hổ bước ra ngoài, lúc trông thấy tôi đang khụy gối ở trước cửa thì liền vội vàng chạy tới đỡ tôi đứng dậy, đỡ khóc đỡ cười nói: “Lạp Sênh, con đang làm cái gì thế hả?”

Nếu là lúc bình thường thì không chừng tôi đã khóc lên rồi, thế nhưng lúc này đây tôi không còn nói ra được lời nào nữa mà chỉ có thể nhanh chóng kéo tay mẹ Phương chạy tới phòng 901. Còn chưa đi được tới cửa thì đã nghe thấy tiếng cãi nhau ở bên trong. Vừa bước vào cửa thì đã trông thấy cảnh tượng hỗn độn ở trong phòng, Phương Phương thì đang bị ba người đàn ông ghì chặt xuống mặt đất.

“Phương Phương!” Tôi với mẹ Phương đồng thời kêu lên, tôi chạy qua, đẩy người đàn ông đang đè ở trên người Phương Phương ra, hét lên: “Các người buông anh ấy ra! Các người đang vạ tay anh ấy đấy!”

“Không được! Cậu không trông thấy là thằng này nó đang phát điên lên đấy à? Gặp người đánh người.” Người đàn ông đeo khuyên tai đen lên tiếng.

Phương tiên sinh trông rất hung hăng, vừa đứng lên đã liều mạng giãy dụa, tôi đang muốn kéo anh ấy ra, trong lúc không cẩn thận thì lại bị anh ấy “bốp” một cú vào mặt.

Bầu không khí ngưng lại chỉ trong nháy mắt. Tôi ôm mặt ngơ ngác nhìn Phương tiên sinh, không nhận được nước mắt liền rơi xuống.

Đau vãi nổi!

Nhưng cũng may rốt cuộc thì Phương tiên sinh cũng đã yên lặng, anh ấy nhìn tôi với vẻ lúng túng.

Tôi không để ý đến anh ấy nữa mà quét mắt nhìn xem những người đã bị đánh cho bầm dập mặt mũi ở quanh bốn phía, lúc khóe mắt nhìn đến La Bản máu me đầy mặt đang nằm trên mặt đất, tim tôi suýt chút nữa thì ngừng đập, tôi nhắc chân lên định đi qua đó.

“Vợ ơi...” Phương tiên sinh ngăn tôi lại, suy sụp mà khóc: “Em đừng qua đó.”

Thấy anh ấy khóc mà tim tôi nát tan, tôi vừa ôm anh ấy vừa mắng: “Anh khóc cái rắm ấy, anh nhìn xem anh đã đánh người ta ra thành cái dạng gì rồi? Đánh chết người là phải ngồi tù đấy anh có biết không hả?! Anh đang mong cả em với anh đều phải đi ngồi tù đấy hả?” Lúc nói đến câu sau tôi không nhận được nữa mà khóc gào lên, có cảm giác như bầu trời đã sụp đổ, tôi vừa khóc vừa đánh anh ấy: “Anh bị ngốc đấy à, anh không thể đừng có kích động như thế được à? Bây giờ bị bắt vào tù là vừa lòng anh rồi chứ gì...”

“Lạp Sênh, Lạp Sênh, đừng khóc nữa, La Bản tỉnh lại rồi.” Phương Phương kéo kéo ống tay áo của tôi.

Tôi nhin khóc liếc mắt nhìn qua, trông thấy đúng thật là đã có hai người nâng La Bân lên ngồi dựa vào ghế sofa, bây giờ tôi mới ngừng khóc, tôi đẩy Phương tiên sinh ra, chỉ vào vách tường nói: “Khóc cái gì nữa! Ra đứng chỗ kia tự kiểm điểm lại đi!”

“...Ừm.”

Phương tiên sinh nghẹn ngào đáp lại một tiếng, lúc sắp đi được tới vách tường bên kia, trông thấy tôi bước về phía La Bân thì lại vội vàng quay trở lại giữ chặt lấy tay của tôi, nước mắt nói: “Em đừng qua đó mà.” Tôi bảo không được, em phải qua đó nhìn anh ta đã. Tôi gỡ tay Phương tiên sinh ra đang định bước đi tiếp thì cẳng chân lại bị ôm lấy. Cuối cùng tôi với Phương tiên sinh cứ giằng co như vậy suốt mười phút cho tới tận khi nhân viên cứu hộ nâng La Bân đưa đi tôi cũng chưa kịp liếc nhìn anh ta lấy một cái.

“Lạp Sênh, con đưa Phương Phương về nhà trước đi, mẹ đi theo là được rồi, chắc là cũng không có chuyện gì nghiêm trọng lắm đâu.” Dứt lời mẹ Phương leo lên xe cứu thương rồi đi mất.

Những người khác ở trong phòng cũng tản đi hết, Phương tiên sinh thì vẫn ngồi ôm chân tôi khóc.

Nói thật nếu bây giờ ở đây ở một cái hố thì chắc là tôi sẽ không nhìn được mà đem chôn sống Phương tiên sinh mất.

Chúng tôi là những người qua đường Giáp, Ất, Bính làm-việc-nghĩa đã bị đánh

Giáp: Mẹ nó chứ, biết thế không lại gần cho rồi, để cho hai tên cầu nam nam không biết xấu hổ này đều vào ngồi tù hết đi.

Ất: Đã đánh người rồi mà lại còn diễn trò ân ái, thật đúng là không biết xấu hổ.

Bính: Bọn này kiêu gì rồi cũng sẽ bị đi đời sớm thôi.

59. Chương 59

Lúc về đến nhà Phương tiên sinh vẫn còn đang lau nước mắt.

Anh ấy khóc đến nỗi tôi không còn có thể cấu kính được cái gì nữa, ngược lại còn phải vừa ôm bên má đã bị anh ấy không cẩn thận mà đánh đến sưng cả lên vừa an ủi anh ấy. Đến khi vào được tới cửa thì lại nhận ra bên trong nhà vẫn còn đang trong tình trạng bừa bộn, tủ giày vẫn còn đang để mở, dụng cụ quét dọn vẫn còn đang nằm trên mặt đất, máy tính bị đập vỡ ở trong phòng vẫn còn chưa có thu dọn.

Tôi thở dài, nói với Phương tiên sinh: “Anh đứng ở bên ngoài khóc thêm một lúc nữa đi, đợi em dọn dẹp xong thì hãy vào.”

“Đừng mà,” Phương tiên sinh giữ chặt tay tôi, khóc nghẹn ngào: “Để anh, để anh dọn cho.” Sau đó thì liền “hức hức” vừa đi vào thu dọn vừa khóc tiếp.

Tôi cũng đành chịu thua, đang định đi lấy cao Vân Nam để thoa lên má thì điện thoại đổ chuông, là bố Phương gọi tới. Bố hỏi tôi: “Lạp Sênh, Phương Phương thế nào rồi?”

Tôi liếc mắt nhìn Phương tiên sinh một cái, có chút đau đầu mà đáp: “Vẫn còn đang khóc ạ, khuyên thế nào cũng không được.”

“Vậy là được rồi, bố đang đưa y sĩ của Phương Phương tới, khoảng 10 phút nữa là sẽ có mặt.” Bố Phương nói.

“Vâng ạ, con với Phương Phương sẽ ở nhà đợi mọi người.”

Tôi cúp máy, thoa đều một chút cao Vân Nam lên má, chợt thấy phòng yên ắng, tôi cảm thấy có điểm kỳ lạ nên gọi một tiếng “Phương Phương”.

Phương tiên sinh không đáp lại lời tôi.

Tôi hơi hoảng, bèn chạy vào trong phòng làm việc của anh ấy, vừa trông thấy đã sợ tới mức suýt nữa thì lên cơn nhồi máu cơ tim: Phương tiên sinh đang nằm ngửa người trên mặt đất. Nếu không phải là vì nhìn thấy được anh ấy vẫn còn đang chảy nước mắt thì không chừng tôi thật sự đã bị dọa cho sợ đến phát khóc rồi.

“Anh làm cái gì đấy hả?” Tôi ngồi xổm xuống bên cạnh anh ấy hỏi: “Cảm thấy không khỏe ở đâu à?”

Phương tiên sinh hơi chớp mắt một chút, nước mắt giàn dụa tuôn trào ra, lông mi dài ướt sũng, trông cứ như là cánh bướm bị mưa làm cho ướt nhem vậy.

“Phương Phương đau lòng (*).” Anh ấy chỉ vào vị trí trái tim.

Tôi quỳnh lên, nghĩ là anh ấy đang bị thương ở chỗ đó, liền vội vàng cởi nút áo sơ-mi của anh ấy ra để kiểm tra, nhẹ nhàng ấn lên ngực của anh ấy, hỏi: “Là chỗ này hả?”

(*) /xīnténg/: Đau lòng. Trong đó “ ” có nghĩa đen là “(trái) tim”. Ở đây Tiểu Tiểu đã hiểu nhầm là Phương Phương đang bị đau tim.

“Ừh...” Phương tiên sinh gật gật đầu.

Tôi nghĩ là anh ấy bị nội thương, bèn giữ chặt tay anh ấy nói: “Anh mau đứng dậy đi, để em đưa anh tới bệnh viện.”

“Phương Phương không cần tới bệnh viện,” Phương tiên sinh trở mình nằm nghiêng người, tiếp tục khóc: “Tim của Phương Phương đau lắm.”

“Bị đau tim thì anh phải đứng dậy để đi tới bệnh viện chứ!” Tôi lay lay người anh ấy, không dám dùng sức, chỉ có thể giục anh ấy: “Mau đứng dậy nào! Để em đưa anh tới bệnh viện để làm kiểm tra.” Thế nhưng dù cho tôi có nói thế nào khuyên thế nào thì Phương tiên sinh cũng vẫn nhất quyết nằm im ở trên mặt đất.

Tôi bị anh ấy làm cho tức đến nổi suýt thì phát khóc. Cũng may đúng lúc này chuông cửa vang lên, bố Phương cùng bác sĩ rất cuộc cũng đã tới. Tôi lại mừng đến nổi suýt thì phát khóc, tôi vội vàng nói với họ: “Phương Phương nói là anh ấy đang bị đau tim nhưng mà anh ấy lại cứ nằm nguyên trên mặt đất chứ nhất quyết cũng không chịu đứng dậy mọi người xem có cách gì không?”

“Không sao đâu Lạp Sênh, con đừng có sốt ruột, để bác sĩ kiểm tra cho Phương Phương trước đã,” Bố Phương nói: “Chúng ta ra ngoài chờ đi.”

“Bác sĩ, Phương Phương chắc là không có việc gì đâu nhỉ?” Lúc sắp ra ngoài tôi lo lắng hỏi một câu.

“Không sao đâu, cậu ấy lại phát bệnh cũ “giả chết” ấy mà, đánh cho mấy phát là sẽ ổn ngay thôi.” Bác sĩ cười tủm tỉm.

Tôi tròn tròn mắt lên nhìn ông ấy, thầm nghĩ người này thật đúng là bác sĩ đấy à?

“Ha ha, đùa cậu thôi, cậu tin là thật đấy hả?” Bác sĩ đẩy tôi đi ra, nói: “Đi ra ngoài phòng đi, một tiếng sau hãy vào.” Nói xong liền đóng cửa lại.

“Không sao đâu Lạp Sênh, Tản tiên sinh đã chăm sóc cho Phương Phương được rất nhiều năm rồi, ông ấy có kinh nghiệm mà.” Bố Phương nói: “Con qua đây, bố có chuyện muốn nói với con.”

Tôi cảm thấy an tâm hơn một chút, đi ra ngồi xuống ghế sofa, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của bố Phương, trong lòng lại cảm thấy căng thẳng.

“Lạp Sênh, hiện giờ chúng ta đã là người một nhà rồi, chính vì đã là người một nhà cho nên có một số chuyện bố phải thẳng thắn với con, mong con sẽ không để bụng.”

Tôi gật gật nói: “Bố cứ nói đi, con không ngại đâu ạ.”

Bố Phương đứng dậy, thành khẩn nói: “Đầu tiên, bố muốn thay mặt mẹ của Phương Phương và Phương Phương gửi đến con lời xin lỗi, hai người họ chưa có sự đồng ý của con mà đã tự ý tìm tới Văn phòng để điều tra chuyện riêng của con, không cần biết là xuất phát từ nguyên nhân quan trọng gì, dù sao thì đây cũng chính là hành vi sai trái, cho nên bố xin trình trọng gửi tới con lời xin lỗi.” Nói xong, bố Phương cúi gập người xuống trước mặt tôi.

Tôi đứng dậy, tay chân luống cuống mời bố Phương ngồi xuống, cuống quýt nói: “Bố đừng như vậy, đây cũng không phải là chuyện gì to tát cả. Có điều chuyện mẹ Phương ủy thác cho Văn phòng điều tra con thì con có thể hiểu được, thế nhưng mà bố nói là Phương Phương cũng tìm người để điều tra con là sao ạ?”

“Là thế này, có thể là do trong lúc mẹ của Phương Phương tìm tới Văn phòng XX đã bị Phương Phương vô tình phát hiện ra, cho nên thằng bé mới học theo, cũng ủy thác cho Văn phòng kia đi điều tra con.”

Tôi không nói gì cả, chỉ trầm nghĩ, thật đúng là phong cách của Phương tiên sinh.

“Nói đi nói lại thì đây cũng vẫn là lỗi của mẹ Phương Phương.” Bố Phương thở dài, nói: “Năm đó Phương Phương vừa gặp con đã mê mẩn, mẹ thằng bé lo lắng, cho nên mới tìm người đi điều tra bối cảnh của con.”

“Nói đến đây cũng là do bố có chỗ không đúng.” Bố Phương ngượng ngùng sờ sờ mũi, nói: “Bởi vì Văn phòng kia là do một người bạn của bố mở, lúc mẹ của Phương Phương điều tra con bố cũng đã ngầm đồng ý, cho nên bố cũng có một phần trách nhiệm, thật sự xin lỗi con.”

Tôi ngắt lời bố Phương, nói: “Bố không cần phải xin lỗi đâu ạ, việc này nếu đổi lại là con thì không chừng con cũng sẽ làm như vậy mà thôi. Dù sao thì Phương Phương cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ.”

“Không đâu Lạp Sênh, Phương Phương đã không còn là một đứa trẻ nữa rồi.” Bố Phương lắc đầu: “Nếu hôm nay Phương Phương không cẩn thận mà đánh chết La Bân, thì kể cả bố có là bố của thằng bé thì bố cũng tuyệt đối không thể nào tha thứ được cho thằng bé, đương nhiên là bố cũng sẽ không thể nào tha thứ được cho chính mình. “Dưỡng bất giáo, phụ chi quá” (*), cổ nhân nói cấm có sai.”

(*) (Dưỡng bất giáo, phụ chi quá): Nuôi con mà không dạy dỗ là lỗi của cha.

Tôi nghe xong mà trong lòng chấn động, cảm thấy rất kính nể sự nghiêm nghị của bố Phương.

“Tuy rằng bố là bố của Phương Phương, thế nhưng trong suốt quá trình Phương Phương trưởng thành, phần lớn thời gian thằng bé đều là ở chung với mẹ của mình, cho nên khó tránh khỏi sẽ cưng chiều hơn một chút. Có đôi lúc phương pháp giáo dục Phương Phương cũng chưa được đúng cách cho lắm. Lấy ví dụ như lần này mẹ của Phương Phương đưa con tới bệnh viện làm trị liệu, bố cảm thấy giấu Phương Phương như vậy là không đúng, tuy rằng Phương Phương có hay suy nghĩ lung tung, thế nhưng chỉ cần mọi người giải thích cẩn thận cho thằng bé nghe, thì bố tin là thằng bé cũng sẽ có thể thấu hiểu được thôi.”

Tôi bị bố Phương nói cho phát ngại, bèn cúi đầu nói: “Bố, con xin lỗi ạ, con đúng thật là đã có thiếu sót trong chuyện này.”

“Lạp Sênh, con không cần phải xin lỗi, chuyện này con với mẹ của Phương Phương lo lắng như vậy cũng là điều hợp tình hợp lý, thế nhưng mà Lạp Sênh này, bố phải nhắc nhở con, trong mắt mẹ của Phương Phương thì Phương Phương là một đứa trẻ mãi cũng sẽ không bao giờ lớn lên được, thế nhưng con thì không thể như vậy được, con không thể coi Phương Phương là một đứa trẻ được.”

“Bởi vì con chính là một nửa của Phương Phương cơ mà, Lạp Sênh, trong chuyện tình cảm địa vị của hai người phải ngang hàng với nhau, con không thể tự ý đưa ra quyết định thay cho Phương Phương giống như mẹ của thằng bé được, điều đó đối với thằng bé là không công bằng, bởi vì thằng bé đã không còn là một đứa trẻ nữa, con không biết được là để có thể ở bên cạnh con thằng bé đã phải cố gắng nhiều đến thế nào đâu, thằng bé thật sự là đã dồn hết toàn tâm toàn ý chăm sóc cho con, chứ không phải là muốn trở thành gánh nặng của con đâu.”

“Cho nên Lạp Sênh, đừng coi Phương Phương là một đứa trẻ nữa, đừng có chuyện gì cũng đều giấu hết ở trong lòng. Ý nghĩa của hôn nhân nằm ở sự tin nhiệm cùng giúp đỡ lẫn nhau, ỷ lại và giấu diếm chỉ tổ tạo ra thương tổn cho đối phương mà thôi. Lúc trước con đã lựa chọn Phương Phương cơ mà, thế thì con phải tin tưởng vào con mắt của mình chứ, con cũng cần phải tin tưởng vào Phương Phương nữa, thằng bé không phải là một gánh nặng, mà là một người chân chính có thể làm bạn với con trong suốt cuộc đời này.”

Tôi nhin không được che mặt lại, nước mắt chảy qua kẽ tay.

“Lạp Sênh, chuyện mà bố muốn nói chính là chuyện này, trước giờ con vẫn luôn là một đứa trẻ thông minh luôn quan tâm săn sóc cho mọi người, bố tin là con sẽ suy nghĩ được thấu đáo chuyện này.”

Tôi ngồi trên ghế sofa, nước mắt làm thế nào cũng không ngừng lại được, cảm giác áy náy khổ sở ùn ùn kéo đến bao phủ lên tôi. Tôi đã hiểu ra được lúc nằm trên mặt đất Phương Phương rất cuộc là đã có tâm tình như thế nào rồi.

60. Chương 60

Bác sĩ Tần nói là hôm nay Phương tiên sinh đã phải chịu kích động quá lớn, nếu như vẫn còn nhớ rõ về chuyện ngày hôm nay thì nhất định là sẽ không thể nào ngừng khóc được, thế nên ông ấy đã dứt khoát làm thôi miên cho Phương tiên sinh, để anh ấy quên đi hết toàn bộ mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay, biến nó thành một giấc mơ.

Tôi khiếp sợ nhìn ông ấy, còn có kiểu này nữa sao???

Bố Phương nói: “Không có việc gì cả, chuyện này cũng rất bình thường thôi, đợi đến khi Phương Phương tỉnh lại là ổn rồi. Lão Tần, chúng ta đi thôi.”

Bác sĩ Tần thở phì phò: “Lão Phương ông chẳng có lòng gì cả tôi phải bỏ bệnh viện để tới đây khám giúp cho con trai của ông bây giờ con trai của ông đã ổn rồi mà ngay đến cả một chén nước ông cũng không cho tôi uống đã thế lại còn bảo tôi phải đi ngay ông có còn là anh em của tôi nữa không đây hả ông có còn có lương tâm không đây hả?”

Tôi đứng hình, thì ra cái tật xấu không ngắt không nghỉ khi nói chuyện này của Phương tiên sinh là học từ ông ấy mà ra đây hử?

“Nào có nào có, tối nay tôi sẽ mời ông một bữa lớn mà! Đi thôi nào!” Bố Phương nói.

“Thế còn tạm được.” Bác sĩ Tần cười tủm tỉm, thuận tiện đưa cho tôi một tấm danh thiếp: “Đây là cách thức liên hệ với tôi, Phương Phương mà có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi.”

Tôi nhận lấy tấm danh thiếp, thành tâm thành ý nói: “Cháu cảm ơn bác sĩ ạ.”

Bố Phương khoát tay nói: “Lạp Sênh, đừng tiễn nữa, mệt cả ngày rồi đi ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi đi. Chuyện của La Bàn con không cần phải lo đâu, bố với mẹ của Phương Phương sẽ đứng ra giải quyết.”

Tôi gật gật đầu, đóng cửa đi vào nhà xem Phương tiên sinh. Anh ấy đang ngủ rất say, vẻ mặt yên bình. Tôi bước tới cúi lưng xuống nhẹ nhàng trao cho anh ấy một nụ hôn chúc ngủ ngon. Giống như mỗi lần anh ấy hôn lúc tôi ngủ mà hôn trộm tôi vậy.

Phương tiên sinh ngủ thẳng tới tận sáng ngày hôm sau mới tỉnh dậy. Tôi ngủ không được sâu giấc cho lắm, anh ấy chỉ vừa mới động là tôi đã lập tức tỉnh dậy luôn.

Anh ấy ngơ ngác nhìn tôi, đột nhiên trợn tròn hai mắt rồi hỏi tôi: “Vợ ơi, mặt của em bị làm sao vậy?”

Tôi sờ sờ hai má, vẫn còn thấy hơi đau: “Tối qua lúc về nhà em không để ý nên đã bị va vào cửa.”

Phương tiên sinh áp lại gần rồi nhẹ nhàng chạm lên má của tôi, đau lòng nói: “Là cửa ở phòng nào vậy? Hôm nay anh sẽ đổi thành cánh cửa khác.”

“Aiz, là do em bất cẩn thôi, cửa không có vấn đề gì cả.” Tôi xuống giường, hỏi anh ấy: “Anh đã đói bụng chưa? Em làm mì cho anh ăn nhé(*).”

Ấy dà, mấy lời này nghe vào tai sao lại có vẻ đen tối thế nhỉ?

(*) Nguyên văn là “ ”, nghĩa đen của “ ” là “ở phía dưới”, nghĩa đen của câu này là “Em ăn ở bên dưới cho anh” (a.k.a “em bl*wjob cho anh” AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA tôi đang viết chú thích cái mẹ gì thế này =]]]]]]). Thực ra câu này nó cũng rất là trong sáng thôi, chẳng qua là con dân mạng bên TQ nó lái ra thành nghĩa như vậy ấy =]]]]

Tôi còn chưa kịp suy nghĩ được thêm gì thì bụng của Phương tiên sinh đã kêu “òng ọc”, anh ấy ngơ ngác xoa xoa bụng, nói: “Trong này đang bị trống rỗng nè~”

Tôi buồn cười, mẳm nghĩ, từ qua đến giờ anh đã ăn được hạt cơm nào đâu không trống rỗng mới là lạ ấy.

“Được rồi, để em đi nấu mì cho anh, anh rửa mặt xong là có thể ăn được rồi.” Tôi nói.

“Ừm.” Phương tiên sinh ngoan ngoan đáp lại một câu rồi đi vào trong phòng vệ sinh.

Hôm qua làm cho anh canh xương hầm mà anh ấy cũng chưa uống, hôm nay vừa khéo có thể dùng món đó để sắc thuốc.

Nói thật suốt hơn nửa ngày hôm qua tôi cứ thấp tha thấp thỏm mãi cho nên cũng chưa ăn được bữa nào ra hồn cả, tôi cũng đang rất đói bụng, thế nên lúc ăn mì tôi đã không cẩn thận mà tạo ra tiếng hút “xồn xột”.

Phương tiên sinh ngơ ngác nhìn tôi một cái, sau đó cúi đầu cũng bắt đầu hút “xồn xột” theo.

Bữa ăn mì liên tục diễn ra trong tiếng hút “xồn xột”, cuối cùng cả hai chúng tôi đều phì cười.

Mây đen của ngày hôm qua rốt cuộc cũng bị tiêu tan hết rồi.

Thứ 4 ngày 18 tháng 7 năm 2019, trời quang.

Sáng nay lúc ăn cơm rửa bát xong thì đồng hồ cũng đã chỉ đến tám rưỡi, thế nhưng vợ của tôi vẫn chậm rì rì nằm trên ghế sofa xem tạp chí.

Tôi hỏi em ấy sao hôm nay lại không đi làm, em ấy nói là hai ngày tới sẽ không đi làm mà sẽ ở nhà với tôi.

Tôi vừa mừng vừa sợ, nhịn không được lại cười khà khà, tôi đem tấm ván vò quần áo quý báu mà tôi đã làm vào ngày hôm qua ra đưa cho em ấy.

Vợ tôi hỏi có phải máy giặt của nhà mình bị hỏng hay không. Tôi nói không phải tấm ván vò quần áo này là dùng để quỳ đấy về sau nếu như anh còn làm cho em tức giận nữa thì em có thể lấy nó ra rồi bắt anh ngồi quỳ lên đó.

Vợ tôi hỏi có phải là tôi bị ngốc hay không.

Tôi oan ức nói anh không có ngốc lúc ở nhà hề bỏ mà chọc giận mẹ thì mẹ sẽ bắt bố ngồi quỳ trên tấm ván vò quần áo sau khi bố quỳ xong thì mẹ sẽ hết giận anh cảm thấy cách này rất hay cho nên chúng ta cũng có thể thử xem sao.

Vợ tôi không nói gì, cầm lấy tấm ván rồi lật qua lật lại.

Tôi kiêu hãnh mà uốn ngực ra chuẩn bị nghênh đón những lời khen ngợi của em ấy thế nhưng vợ tôi chẳng những không khen tôi mà trái lại còn hỏi tôi một câu dọa cho tôi tí thì khóc.

Em ấy hỏi em muốn vào căn phòng nhỏ tối đen (*) anh có muốn vào cùng với em không?

(*) “Căn phòng nhỏ tối đen” đã được nhắc tới trong chương 12.

Ban đầu tôi đã định nói là không muốn vì bên trong đó tối đen như mực vậy mà tôi thì lại rất sợ bóng tối thế nhưng khi trông thấy được ánh mắt đầy mong chờ của em ấy thì tôi đã gật đầu.

Sau đó vợ tôi lấy chìa khóa mở cánh cửa của căn phòng nhỏ tối đen ra.

Ánh sáng từ bên trong rọi chiếu ra bên ngoài.

Tôi chậm rãi đẩy cửa ra, ký ức ngọt ngào mà ấm áp chợt ùa về.

Đây đều là những lãng hoa mà năm đó tôi đã bện cho vợ tôi, những bông hoa giả, những bức tranh tôi đã vẽ, pho tượng mà tôi đã khắc, đủ các thứ đồ nho nhỏ mà tôi đã làm đều nằm hết ở trong căn phòng này.

Tôi ngơ ngác đứng ở cửa, mãi cho đến khi vợ của tôi ôm lấy tôi thì tôi mới sực tỉnh, hai tay theo bản năng ôm lấy tay em ấy.

Em xin lỗi vì đã không nói cho anh biết căn phòng này từ trước đến giờ không phải là căn phòng tối.

Tôi lắc đầu, muốn nói không sao cả hôm nay anh đã biết là được rồi thế nhưng tôi lại chẳng thể nói ra được một lời nào cả tràn ngập trong đầu chỉ có ý nghĩ muốn hôn môi em ấy.

Thế nhưng tôi còn chưa kịp hành động gì thì vợ tôi đã nâng mặt tôi lên rồi hôn lên mặt của tôi.

Cảm giác quần quýt giao đầy ngọt ngào, lúc tách ra còn có cả sợi bọt. Chúng tôi chăm chú nhìn đối phương, đều thấy được hình ảnh của mình ở trong mắt của nhau.

Thời gian yên tĩnh mà tươi đẹp. Đầu ngón tay của em ấy chậm rãi vuốt qua mí mắt của tôi, em ấy nói: Anh có biết không? Kỳ thật mỗi khi chúng ta hôn nhau điều khiến cho em cảm thấy mê muội nhất không phải là cảm giác quần quýt giao triền, mà chính là cái cách anh nhìn chăm chú vào đôi mắt của em...

Nó làm cho em có cảm giác giống như em đã có được cả đại dương ở trong tay.

Em yêu anh, Phương tiên sinh.– Hoàn chính văn –

61. Chương 61: Phiên Ngoại 1

Tuy rằng bác sĩ Tần đã làm thôi miên cho Phương tiên sinh, để cho anh ấy quên đi chuyện anh ấy đã đánh La Bân vào ngày hôm đó, thế nhưng vào một ngày không lâu sau đó, Phương tiên sinh đột nhiên lại bảo với tôi rằng anh ấy đã mơ thấy một giấc mơ, anh ấy nói trong mơ hình như tôi đã bị một người nào đó bắt nạt, sau đó anh ấy đã xông lên đánh người đó.

“Vợ ơi, nếu có người nào bắt nạt em thì em nhất định phải nói cho anh biết đấy nhé.” Phương tiên sinh nói: “Anh sẽ giúp em bắt nạt lại họ.”

Trông thấy dáng vẻ khấn trương của anh ấy, tôi cảm thấy rất cảm động, nhưng vẫn cố ý nói: “Thế nếu như người bắt nạt anh lại chính là người mà anh thích thì sao nào?”

Phương tiên sinh bị tôi hỏi cho mông lung, một lúc sau mới nói: “Thế, thế em có thể nhẹ tay một chút được không?”

Tôi cười khẽ một tiếng, cầm lấy tay anh ấy rồi cắn một miếng, nói: “Như này thì sao?”

Phương tiên sinh cười khà khà, giang rộng tay chân nằm ở trên giường: “Tối đây, cứ cắn cho thoải mái đi.”

Tôi leo lên người anh ấy, cắn nhẹ lên má anh ấy. Phương tiên sinh quay đầu, chỉ chỉ vào má bên kia, nói: “Còn cả bên này nữa.” Tôi cười rồi làm theo lời anh ấy.

Phương tiên sinh bị tôi cắn đến đỏ cả mặt, ánh mắt trong veo nhìn tôi. Ánh mắt đầy vẻ mong ngóng giống như một chú cún con của anh ấy làm cho trái tim tôi đập nhanh hơn, mặt tôi nóng lên.

Tôi biết anh ấy đang tỏ ý muốn được làm chuyện thân mật với tôi. Tuy là trong lòng tôi cũng rất muốn đồng ý, thế nhưng cứ nghĩ đến cái kỹ thuật kì ba kia của Phương tiên sinh là tôi lại khổ sở đến muốn khóc. Mọi người đã bao giờ gặp phải trường hợp mới “đi vào” chưa được đầy mấy phút thậm chí còn chưa cả nhúc nhích gì mà đã bắn ra rồi “đình công” luôn rồi hay chưa? Ở đây có một gương mặt tiêu biểu đây này.

Bác sĩ nói sở dĩ tôi có sự kháng cự đối với chuyện giường chiếu như vậy, một phần nguyên nhân cũng là do kỹ thuật của bạn giường quá kém. Để tránh tạo ra nỗi ám ảnh lần thứ hai, trước khi đợt trị liệu kết thúc thì tốt nhất là tôi không nên phát sinh quan hệ.

Bởi vậy nên tôi cứ rời rắm mãi, cuối cùng vẫn chỉ dám hôn một cái lên trán anh ấy rồi chuẩn bị leo xuống khỏi người anh ấy.

Mặt của Phương tiên sinh lập tức hiện ra vẻ mất mát, tôi không đành lòng, bèn cam đoan với anh ấy: “Để tháng sau đi, tháng sau anh hỏi lại em nhất định sẽ đồng ý.”

“Thật nhé?” Phương tiên sinh mở to đôi mắt.

Tôi áp mặt tới rồi hôn anh ấy một cái, nói: “Đương nhiên là thật rồi.”

“Tại sao lại phải đợi đến tháng sau?” Phương tiên sinh tò mò hỏi.

Tôi trầm mặc hồi lâu, hít thở một hơi thật sâu rồi nói: “Bởi vì em bị bệnh, bác sĩ bảo phải đến tháng sau mới có thể làm với anh được.”

Phương tiên sinh sợ ngây người, lập tức bắt lấy tay tôi rồi hỏi: “Làm sao vậy? Có đau không? Vì sao em không nói cho anh biết?”

Tôi lắc đầu, không dám nhìn vào mắt anh ấy, nhỏ giọng nói: “Trước đây chẳng phải anh đã từng hỏi em là vì sao lại không thích La Bân đấy sao? Đây chính là nguyên nhân.”

“Bởi vì anh ta đã làm tổn thương em.”

Lúc nói xong những lời này cả phòng lập tức trở nên yên tĩnh. Tôi ngẩng mạnh đầu lên nhìn Phương tiên sinh, chỉ sợ anh ấy sẽ kích động nhảy xuống giường rồi lại chạy đi đánh La Bân.

“Vì sao,” Giọng của Phương tiên sinh hơi run lên, anh ấy hỏi: “Chẳng phải là La Bân thích em đấy sao? Vì sao lại muốn làm tổn thương em?”

Anh ấy hỏi như vậy khiến cho tôi cảm thấy có chút không thể chịu nổi, nhưng tôi vẫn chậm rãi nhớ lại căn nguyên của toàn bộ mọi chuyện này rồi kể ra cho anh ấy nghe.

Phương tiên sinh nghe được đến một nửa thì bắt đầu rơi nước mắt, lúng ta lúng túng nói: “Sao anh ta lại có thể đối xử với em như vậy được cơ chứ? Em tốt với anh ta như thế cơ mà sao anh ta lại có thể đối xử với em như vậy chứ? Sao anh ta lại xấu xa như vậy cơ chứ?”

Trông thấy anh ấy khóc lên khóc xuống như một đứa trẻ, trong lòng tôi cảm thấy chua xót vô cùng, vừa giúp anh ấy lau nước mắt vừa an ủi: “Được rồi, đừng khóc nữa. Anh phải biết rằng, nếu như lúc trước La Bân không làm sai thì không biết chừng có lẽ em sẽ vẫn còn thích anh ta, và như vậy thì sẽ không có chuyện em cưới anh được đâu.” Tôi nghiêm mặt dọa anh ấy.

Phương tiên sinh nghe xong, thở mạnh cũng không dám thở, càng đừng nói đến chuyện rơi nước mắt.

Tôi cảm thấy buồn cười, bèn nhéo mặt của anh ấy, nói: “Cho nên, có một số việc đã được Thượng Đế an bài ngay từ đầu rồi, ví như em với anh ta nhất định sẽ phát sinh chuyện thương tổn này, lại ví như lúc này đây em đang ở bên cạnh anh.”

“Thế nhưng anh không muốn em bị những người khác làm cho tổn thương.” Phương tiên sinh nói: “Anh chỉ muốn lúc nào em cũng sẽ ở bên cạnh anh suốt thôi.”

“Anh nghĩ hay quá nhỉ!” Tôi nhào nặn mặt Phương tiên sinh, thở dài nói: “Thật ra bây giờ nghĩ lại, em cũng không phải là không có lỗi sai, nếu lúc đó thái độ của em không kịch liệt đến mức ấy, mà có thể nói chuyện rõ ràng với anh ta, thì có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không đến mức ầm ĩ như thế này.”

Phương tiên sinh lắc đầu nói: “Em đã làm rất tốt.”

Tôi nói: “Đó là bởi vì anh không công bằng.”

“Không phải thế,” Phương tiên sinh chỉ vào ngực mình rồi nói: “Tất cả đều là của em.”

Mặt của tôi nóng bừng lên, tôi cúi đầu không dám nhìn anh ấy. Thế nhưng Phương tiên sinh lại cứ cười khà khà, còn chọt má của tôi, ở chỗ đó lộ ra hai cái má lúm đồng tiền tròn nhỏ.

Đù! Đúng là không có cách nào để nói chuyện tiếp được mà!

Tôi vội vàng dừng cương trước bờ vực thăm nắm lấy mặt của Phương tiên sinh, hung hăng cảnh cáo: “Không được nói nữa! Nghe em nói cho xong đi đã.”

Đợi đến khi Phương tiên sinh không tình nguyện mà đóng miệng lại, tôi mới nói tiếp: “Anh có còn nhớ cái lần mà chúng ta đi ăn cơm ở nhà hàng xoay không? Lúc sắp rời nhà hàng em có nói với anh là em muốn

vào WC, thật ra là em phải đi gặp anh ta, anh ta nói là anh ta lập nghiệp thất bại ở thành phố Q, cho nên đang định chuyển tới thành phố G để tìm cơ hội.”

“Lúc ấy em vẫn còn giữ liên lạc với anh ta, bố mẹ em vẫn luôn cảm thấy anh ta có ơn đối với gia đình của em, cho nên em không có cách nào để coi anh ta như người đứng được, lúc cần chào hỏi thì vẫn phải chào hỏi. Nhưng hình như anh ta đã hiểu lầm ý của em, anh ta cho rằng em vẫn còn thích anh ta, không đầu không đuôi tự dưng tiến tới hôn em, em không muốn, thế nên bọn em mới đánh nhau.”

“Sau khi chúng mình rời khỏi nhà hàng đó không biết làm sao mà anh ta lại có được số điện thoại của em, anh ta nhắn tin cho em nói là hai mươi vạn mà anh ta đã cho nhà em mượn lúc trước là do anh ta đã trộm lấy của bố mẹ của mình, sau khi biết được chuyện này bố mẹ của anh ta suýt chút nữa thì đã đoạn tuyệt quan hệ với anh ta, vì chuyện này mà anh ta còn phải thôi học, tóm lại mấy năm sau đó cuộc sống không được tốt cho lắm.”

“Lúc ấy nghe anh ta nói như thế em cũng rất khó chịu, cảm thấy áy náy không yên, cho nên lúc anh ta nói với em rằng anh ta đã bị đuổi việc ở nhà hàng xoay, em mới có thể vội vàng chạy tới tìm anh ta như vậy.”

“Dù thế nào đi nữa thì anh ta cũng là vì giúp gia đình của em cho nên mới ra nông nổi ấy, tuy rằng anh ta không có nói là muốn gia đình em trả lại tiền cho anh ta, thế nhưng khi thấy tình hình của anh ta cũng không được tốt cho lắm, ngày đó em mới đi tìm anh ta, nhân tiện mang theo luôn hai mươi vạn tới đó để trả lại cho anh ta.”

“Có điều, do em không có đủ tiền cho nên em đã dùng thẻ của anh.” Tôi xấu hổ nhìn Phương tiên sinh một cái, nói: “Sau này em sẽ trả lại cho anh.”

Phương tiên sinh lắc đầu, tội nghiệp nhìn tôi, chỉ chỉ miệng. Ý là anh ấy đang không thể nói chuyện. Tôi nổi lên ý xấu, cố tình nói: “Không cho nói, phải nín lời.”

Phương tiên sinh: QAQ

Tôi bị vẻ mặt của anh ấy làm cho buồn cười, nhìn không được lại néo mặt anh ấy, nhường một bước mà nói: “Vậy thì chỉ có thể nói một câu.”

“Mẹ anh bảo là...” Phương tiên sinh chỉ vừa mới nói ra câu mở đầu thôi là tôi đã ngắt lời của anh ấy ngay lập tức: “Xong, hết một câu. Bây giờ không cho nói nữa, nín.”

Phương tiên sinh: QAQ

Tôi cười lẩn lộn trong lòng, nhưng ngoài mặt thì vẫn phải tỏ vẻ nghiêm túc. Hết cách rồi, năng lực chọc cười của Phương tiên sinh quá lớn, da mặt tôi không có dày được như da mặt của anh ấy, anh ấy chỉ vừa mới phát ra tiếng thôi là đầu của tôi đã quay mòng mòng rồi, nếu cứ để cho anh ấy nói tiếp thì không biết là phải nói đến ngày tháng năm nào mới xong nữa.

Tôi nhào nặn hai má của Phương tiên sinh, nói: “Lúc mang tiền đi trả lại cho La Bán em cũng đã nói rất rõ với anh ta rằng em không có cách nào tha thứ nổi cho anh ta thế nhưng em cũng không muốn đi hận anh ta, dẫu sao thì hai người cũng đã không còn nợ nần gì nhau nữa, tốt nhất là cũng đừng tiếp tục qua lại với nhau nữa. Nhưng cũng không biết là anh của em đã nói cái gì với anh ta mà anh ta lại cứ nghĩ là em kết hôn với anh chỉ vì tiền của nhà anh, cho nên sau đó La Bán lại tới tìm em lần thứ hai, hỏi em có phải là em vẫn còn thích anh ta hay không.”

Phương tiên sinh: QAQ

“Em không phản ứng lại anh ta, thật không ngờ là sau đó anh ta lại đi tìm đến anh.” Tôi ảo não nói: “Đôi lúc nghĩ lại, chuyện giữa em với anh ta quá rắc rối, đến chính em cũng không thể nói rõ ra được, thế nên em mới không có kể cho anh biết, em sợ không cẩn thận sẽ bị anh hiểu lầm.”

“Nhưng bây giờ, em đã kể cho anh toàn bộ mọi chuyện rồi.” Tôi dè dặt nhìn Phương tiên sinh, nói: “Phương Phương, anh có thể tha thứ cho em được không?”

Phương tiên sinh ra sức gật đầu, chỉ chỉ vào cái miệng của mình, tôi mỉm cười, không nói hai lời lập tức áp lại gần hôn lên môi anh ấy.

Phương tiên sinh trợn tròn mắt lên rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Quần quýt giao triền, không cần phải nói thêm một lời nào nữa.

Dục tình bùng cháy, đợi cho tới lúc tôi hồi phục lại được tinh thần thì mới phát hiện ra tôi và Phương tiên sinh đã ở trong trạng thái liều chết triền miên.

Tận đến lúc này, tôi mới chợt nhận ra, cảm giác bối rối đối với chuyện giường chiếu của tôi có lẽ không phải là do tôi sợ hãi chuyện này, mà là do giấu diếm Phương tiên sinh quá nhiều điều thế nên mới tạo thành cảm giác áy náy và bất an. Sau khi nói ra được hết tất cả những khó chịu cùng khổ sở ở trong lòng, tôi mới nhận ra được rằng hóa ra nỗi lo sợ khi tôi với Phương tiên sinh gần gũi xác thịt vô hình trung đã tan thành mây khói.

Thôi thôi, kệ xác lời dặn dò của bác sĩ, bác sĩ tâm lý đều là cái đám gạt người. Bây giờ tôi chỉ muốn mở rộng cơ thể cùng linh hồn của mình ra, tận tình nghênh đón người tôi yêu.

Nghênh đón vị thiên sứ mang tình yêu tới cho tôi.

He makes me shine like diamonds.

62. Chương 62: Phiên Ngoại 2

Sau khi làm xong một cách trợn vện lần thứ hai với Phương tiên sinh, tôi phải nằm lì bì suốt một ngày ở trên giường mới có thể cảm thấy đỡ đỡ hơn được một chút. Ga giường đã được thay mới, toàn thân cũng nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, cái chỗ khó-có-thể-mở-miệng-nói-ra kia tuy rằng vừa đau vừa xót, thế nhưng lại không hề có một chút cảm giác dính dớp nào cả, hẳn là cũng đã được rửa sạch.

Nghĩ đến cảnh tượng Phương tiên sinh tắm rửa cho tôi, trong lòng tôi đột nhiên lại sinh ra cảm giác thẹn thùng.

Tôi trở mình, phát hiện ra tứ chi có chút bủn rủn, đặc biệt là ở phần eo, do bị bóp mà nổi lên mấy vết xanh tím, nhìn trông cũng rất tình sắc.

Tối qua vận động quá độ, cả ngày hôm nay cũng chưa ăn cơm, bụng đã sớm cảm thấy đói đến không thể chịu nổi. Tôi định bụng sẽ xuống giường rửa mặt mũi rồi đi kiếm đồ ăn, ai ngờ vừa mới đứng dậy hai chân đã run rẩy, còn chưa đi được mấy bước thì đã bị ngã khụy xuống mặt đất.

Tôi suýt chút nữa thì chảy cả nước mắt. Đầu gối thì không có vấn đề gì, trên mặt đất có trải thảm lông, cho nên không gây ra thương tổn gì cả. Điều bi thảm nhất nằm ở cái chỗ đặc thù ở phía sau kia kia, cảm giác bị kéo rách quả thực thốn đến không thể chịu được.

“Vợ ơi, sao em lại ngồi quỳ ở trên mặt đất thế kia?” Phương tiên sinh không biết xuất hiện từ lúc nào.

Tôi bị anh ấy làm cho tức đến suýt thì khóc, mắmm nghĩ em phải ngồi quỳ như thế này là do ai hại hả? Tôi đang định phát hỏa thì Phương tiên sinh lại duỗi hai tay ra ôm tôi trở về giường.

Tôi lập tức tắt hỏa, ngoan ngoãn nằm im ở trên giường.

Phương tiên sinh cúi người xuống chỉnh lại chăn cho tôi, hỏi: “Em có muốn ngủ thêm nữa không? Hay là ăn chút gì đó nhé?”

Tôi xoa xoa bụng, nói: “Em muốn ăn.”

“Để anh đi lấy cho em.” Nói xong Phương tiên sinh quay người bước ra ngoài, không lâu sau anh ấy bưng vào một tô cháo cùng hai đĩa dưa cải.

Tôi nằm trên giường, yên tâm thoải mái để cho anh ấy bón, anh ấy xúc một thìa tôi lại ăn một thìa, còn luôn miệng bảo anh ấy cho kèm thêm cả dưa cải để ăn cho ngon miệng hơn nữa.

Bữa sáng ăn đến mỹ mãn, tôi dễ chịu “hừ~” một tiếng, lại cảm thấy hơi buồn ngủ, tôi co người, đắp chăn lên rồi nhắm mắt lại, đột nhiên trên mặt bị “chọt” một cái.

Tôi mở to mắt, tóm người-nào-đó lại.

Phương tiên sinh then thùng nói: “Vừa rồi ở trên mặt em có một con muỗi.”

“Phương Phương,” Tôi nhìn vào mắt của Phương tiên sinh, hỏi: “kể cả không có muỗi thì anh vẫn sẽ hôn em chứ?”

Phương tiên sinh đỏ mặt, nhưng vẫn ra sức gật gật đầu.

Tôi hơi ngượng ngùng, nói: “Thế thì cứ hôn đi, đừng có lấy cớ là có muỗi nữa.” Cuối cùng tôi còn bồi thêm một câu: “Về sau anh muốn làm gì em cũng được, không cần phải hỏi ý kiến của em đâu.”

“Thật á?” Phương tiên sinh tròn xoe mắt.

“Lừa anh làm gì?” Tôi đỏ hết cả mặt lên, nói: “Cưới cũng đã cưới rồi, còn hỏi mấy chuyện này nữa.”

Phương tiên sinh cười ngây ngô một lúc lâu, sau đó đột nhiên sáp lại gần định hôn tôi. Tôi không né tránh, đợi cho anh ấy tiến lại gần, tôi lập tức môi kề môi, rồi dần dần biến nó thành một nụ hôn sâu.

Lúc tách ra cả hai chúng tôi đều thở hổn hển. Mắt của Phương tiên sinh sáng lấp lánh, trong ánh mắt lại toát ra vẻ khao khát.

Tôi sợ tới mức “hoa cúc” co chặt lại, vội vàng đập gối lên đầu anh ấy: “Đừng có mơ!”

Phương tiên sinh: QAQ

Mình là notebook theo-dõi-tình-hình a của Phương Phương

Lần nào cũng bị Phương Phương lôi ra làm bia đỡ đạn để có thể hôn trộm được Tiểu Tiểu muỗi nhỏ bạn đáng thương quá đi.

#VL: Ở chương 5 cũng có nhắc đến chuyện Phương Phương dùng muỗi làm cớ để hôn trộm Tiểu Tiểu.

Tuy rằng đối với chuyện thân thiết cùng Phương tiên sinh tôi cũng đã có thể làm được đến độ toàn tâm toàn ý, thế nhưng nói thật thì cứ mỗi lần làm trọn vẹn từ đầu đến cuối là tôi sẽ lại phải nằm nguyên trên giường mất ba ngày, tôi thà chọn cách ngồi tuốt cho nhau còn hơn. Nhưng mấy vấn đề liên quan đến kỹ thuật này, không có thực hành thì làm sao mà tiến bộ lên được cơ chứ? Cũng giống như ba-lê ấy, phải không ngừng luyện tập thì mới có thể cho ra được những bước nhảy hoàn mỹ.

Chỉ có điều cứ nghĩ đến chuyện tôi sẽ phải trở thành đối tượng “luyện tập” cho Phương tiên sinh, mông của tôi lại có cảm giác nhói đau. Aiz, có cách nào để vừa có thể giúp cho Phương tiên sinh nâng cao được kỹ thuật giường chiếu vừa có thể giúp cho tôi giảm bớt được đau đớn hay không vậy? Tôi lại nhớ tới thời điểm chúng tôi kết hôn vào một năm trước, cô bạn của tôi đã gửi tới cho tôi một đường link, bên dưới còn để lại dòng tin chúc cho tôi hạnh phúc trong chuyện chăn gối.

Lúc ấy tôi đã rất tò mò, thế là bèn kích vào, sau đó mới phát hiện ra ở trong đường link đó có rất nhiều video, bên dưới mỗi video là những tiêu đề trần trụi, cái gì mà “Trừng phạt mỹ thiếu niên”, rồi thì “Cảm xúc mãnh liệt trong phòng tập”, “Đại chiến 3P”, “Điều giáo nô lệ tình dục”, vân vân và mây mây đủ các loại phim “con ếch”. Tôi mới chỉ nhìn mỗi cái tiêu đề thôi mà mặt mũi đã đỏ bừng hết cả lên rồi, tôi lập tức tắt đường link đó đi, vốn định chờ đến lúc sau khi kết hôn xong thì sẽ mở ra xem lại, cơ mà sau đó lại bởi vì nổi ám ảnh đối với chuyện giường chiếu cho nên tôi cứ thế mà bỏ qua chuyện này.

Nghĩ đến đây, tôi liền vội vàng mở máy tính lên, tìm tới đường link đó, may là lúc ấy tôi đã save lại cho nên mới không bị mất link.

Tôi chột dạ bước ra ngoài lên liếc mắt nhìn về phía phòng làm việc của Phương tiên sinh, trông thấy anh ấy vẫn đang hết sức chuyên chú vẽ tranh, cuối năm nay Viện mỹ thuật Thị Lí muốn làm một buổi triển lãm cho các họa sĩ thế hệ mới, Phương tiên sinh cũng được mời, ban tổ chức hi vọng Phương tiên sinh có thể vẽ một bức tranh chủ đề cho buổi triển lãm lần này, Phương tiên sinh cũng đã nhận lời.

Từ trước đến giờ cứ hễ khi nào làm việc là Phương tiên sinh sẽ dồn toàn tâm toàn ý để làm việc, chỉ cần ngồi xuống là sẽ ngồi đến hơn nửa ngày trời. Bây giờ mới là hơn chín giờ, anh ấy mới bắt tay vào công việc chưa được bao lâu, chắc phải khoảng ba-bốn tiếng nữa anh ấy mới ngừng lại.

Tôi lén lút quay trở lại phòng ngủ, nghĩ nghĩ rồi khóa cửa lại, sau đó đeo tai nghe vào, mở video ra, bắt đầu xem từng cái một...

Từ thời khắc ấy một thế giới mới đã mở ra với tôi.

“Vợ ơi em đang suy nghĩ cái gì thế?” Phương tiên sinh hỏi.

Bị hỏi bất thành linh tôi giật hết cả mình lên, tôi bật người dậy lắc đầu quầy quậy, liên mồm nói: “Không có gì cả không có gì cả.” Sau đó lại tiếp tục ngăn người nhìn anh ấy.

“Em cứ nhìn anh như thế, anh không có cách nào vẽ tranh được đâu.” Dứt lời, mặt của Phương tiên sinh đỏ lên.

Tôi xấu hổ đứng dậy: “Thế để em đi ra ngoài vậy.” Nhưng tôi còn chưa bước ra được tới cửa thì đã bị Phương tiên sinh ngăn lại.

“Em đừng ra.” Phương tiên sinh kéo tay tôi: “Em cứ nhìn tiếp đi, mai anh vẽ sau cũng được mà.”

Lòng bàn tay anh ấy ấm áp mà khô ráo, ngón tay dài có vết chai mỏng, lúc vuốt ve sẽ có cảm giác vừa mềm vừa gai gai, khiến cho người ta chỉ hận không thể biến thành nhỏ xíu để có thể chui tọt vào trong lòng bàn tay của anh ấy.

Tôi trộm nhìn lén Phương tiên sinh một cái, anh ấy đã quay trở lại ngồi trước giá vẽ, hai má hồng hồng, vẻ mặt đầy mong chờ. Tôi nhịn không được mà phì cười, vừa tiếc lại vừa mừng.

Anh ấy vẫn chỉ là một đứa trẻ, còn tôi thì lại sắp sửa biến thành một tên xấu xa đi dạy xấu cho anh ấy rồi.

Tôi mon men bước qua, nắm lấy bờ vai của anh ấy, nhìn vào đôi mắt của anh ấy, hơi hé miệng rồi duỗi đầu lưỡi ra, dụ dỗ Phương tiên sinh ngậm chặt lấy “nó”.

Quần quýt giao triền, truy đuổi lẫn nhau, tôi từ từ ngã vào trong lòng Phương tiên sinh.

“Khoan đã, chờ một chút đã.” Tôi thở hổn hển, tạo ra một chút khoảng cách rồi nói: “Lên giường đi, không khéo lại làm đổ bức tranh của anh bây giờ.”

Phương tiên sinh tròn xoe hai mắt: “Bây giờ vẫn còn là ban ngày mà.”

Tôi vừa thẹn vừa giận, dứt khoát phá hỏng hình tượng, hung hăng nói: “Ừ đấy, là ban ngày đấy, thế anh có định làm không thì bảo?”

Phương tiên sinh bị khí thế của tôi áp đảo, ngơ ngác nói: “...Làm.”

“Ôm em vào trong phòng ngủ đi.” Tôi ôm cổ anh ấy, tim đập thình thịch, mặt đỏ như sắp bị thiêu cháy.

Cảnh quay trong những video “con ếch” mà tôi đã xem vào buổi sáng ngày hôm nay lần lượt ùa về.

Rèm cửa sổ trong phòng ngủ được buông xuống, ánh sáng có chút ám muội. Phương tiên sinh đang định mở đèn ở đầu giường thì bị tôi ngăn lại: “Đừng có bật đèn, cứ để vậy thôi, cứ coi như bây giờ là buổi tối đi.”

“Ừm.” Nói xong, Phương tiên sinh chậm rãi áp tới gần tôi, mang theo hơi thở ấm áp, nhẹ nhàng ngậm lấy môi tôi.

Nụ hôn của anh ấy vừa cẩn thận lại vừa dịu dàng. Nếu là lúc bình thường thì tôi cũng sẽ rất hưởng thụ nụ hôn kiểu như vậy, thế nhưng đây lại đang là màn tiền diễn trước khi tới công đoạn giường chiếu, đặc biệt bây giờ lại đang là cái lúc mà cả hai đều đã động tình đến như vậy rồi, hôn môi kiểu này chẳng khác nào là đang tra tấn nhau cả.

Tôi quay mặt đi, gập một chân lại rồi dùng chân chậm rãi đẩy Phương tiên sinh ra.

“Ồ vợ...” Phương tiên sinh tội nghiệp kêu lên một tiếng.

“Đừng nói gì cả.” Tôi che miệng anh ấy lại, thở hổn hển cảnh cáo anh ấy: “Bắt đầu...Bắt đầu từ bây giờ anh không được nói gì nữa, em bảo anh làm cái gì thì anh cứ làm cái đó, biết chưa?”

Phương tiên sinh gật gật đầu.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, lấy lại tinh thần, xong xuôi tôi run run đưa hai tay lên cởi áo của mình ra, để lộ ra hơn nửa người, sau đó ôm lấy cổ của Phương tiên sinh, chậm rãi đem một bên đầu núp tới gần miệng của anh ấy, lắp bắp nói: “Liếm...Liếm đi.”

Không khí lập tức ngưng đọng lại.

Ngay vào lúc tôi xấu hổ và tức giận gần như là đến cực điểm, đang chuẩn bị lui về thì đầu núp lại bị đầu lưỡi mềm mại ấm áp quẹt qua một cái. Sau đó lại bị quẹt tiếp lần thứ hai, rồi đến lần thứ ba, đến cuối toàn bộ đầu núp đều bị bao vây ở trong khoang miệng ấm áp.

Cả người tôi căng như dây cung, tôi ôm lấy cổ Phương tiên sinh, đợi chờ anh ấy liếm xong bên trái rồi sẽ đến bên phải. Mũi lưỡi nhẹ nhàng mút lấy làm cho đầu núp dựng thẳng lên, mang theo nhiệt độ cực nóng, nhen nhóm lửa dục ở trong lòng.

Tôi cuộn mình lại, trong đầu văng vất, trước ngực vừa nóng lại vừa trướng, đến nỗi nước mắt cũng sắp phải tuôn trào. Thế nhưng nước mắt của tôi còn chưa kịp tuôn ra thì Phương tiên sinh đã khóc lên trước: “Vợ ơi “em trai” của anh sắp nổ mất rồi, có thể đi vào trước rồi mới liếm sau có được không...”

Tôi dở khóc dở cười, đưa tay xuống dưới sờ anh ấy một cái, lúc này mới phát hiện ra nơi đó đã “lên tinh thần” lắm rồi, ngay đến cả quần sịp cũng không ôm được hết.

Màn tiền diễn như vậy là cũng đã ổn rồi. Tôi mải nghĩ, để lần sau lại thử trò khác vậy.

“Thuốc bôi trơn đâu?” Tôi hỏi anh ấy.

Phương tiên sinh mở ngăn kéo ra, lấy ra thuốc bôi trơn cùng “áo mưa”.

“Hôm nay không cần dùng “áo mưa” đâu.” Tôi cúi đầu hôn lên khóe mắt ướt át của anh ấy, nói: “Em muốn anh bắn vào bên trong.”

Phương tiên sinh hít một hơi thật sâu.

Quá trình mở rộng kéo dài suốt mười phút. Tôi tựa vào đầu giường, ngoan ngoãn dùng tay ôm chân, tạo thành tư thế hình chữ M, kiên nhẫn chờ đợi Phương tiên sinh tăng thêm số lượng ngón tay.

Cuối cùng, đợi đến lúc có thể thoải mái ra vào bằng ba ngón tay, Phương tiên sinh rút tay ra, nhẹ nhàng đặt cây gậy lớn của anh ấy vào chỗ cửa huyết.

“Thấy đau thì nhất định phải nói ra cho anh biết đấy nhé.”

Tôi gật gật cái đầu, ra sức điều chỉnh hô hấp, tận lực thả lỏng cơ thể để tiếp nhận cây gậy lớn kia. Kỳ thật lần nào Phương tiên sinh đi vào tôi cũng đều cảm thấy rất đau, nhưng tôi tuyệt đối không dám nói cho anh ấy biết.

Tôi sợ nói ra rồi thì anh ấy sẽ không bao giờ làm nữa, trực giác nói cho tôi biết nhất định là Phương tiên sinh sẽ làm như vậy.

Mà nếu thế thì tôi sẽ phải thủ tiết cả đời mất.

Sẽ bị thảm lắm đó.

Cơ mà bây giờ cũng chẳng ra đâu vào đâu cả. Khó khăn lắm mới sượt được vào tới cái “điểm kia” thế mà lần nào anh ấy cũng nhanh chóng rút ra ngoài.

“Không thể vào sâu quá,” Phương tiên sinh còn nghiêm túc giải thích cho tôi: “nếu không sẽ làm em bị thương mất.”

Hơn một nửa của cây gậy vẫn còn đang nằm ở bên ngoài thể mà anh đã nói như thế rồi tôi bực mình mắ nghĩ anh bị vô dụng đấy hả?!!!

Sau một hồi ma sát nữa vời, tôi rốt cuộc không nhin được nữa mà khóc lên: “Phương Phương, anh vào sâu hơn một chút đi, sâu hơn một chút nữa....”

“Thêm một chút nữa...”

“Đúng rồi, chính là nơi đó...”

Lúc cây gậy ma sát sượt qua điểm-nào-đó ở bên trong cơ thể của tôi, tôi đã không kìm được mà hét lên một tiếng, khoái cảm tê dại mãnh liệt kéo đến, như có thủy triều đang vây lấy cơ thể tôi. Bên phía dưới của tôi, từ xương cụt cho đến tận đầu ngón chân, chỉ trong nháy mắt như mất đi toàn bộ tri giác, như một chuyến tàu lượn siêu tốc bay thẳng lên tới tận trời.

Tôi vừa khóc nức nở gọi tên của Phương tiên sinh vừa vô thức đung đưa cái hông cọ cọ vào cây gậy đang ở bên trong cơ thể của tôi, đợi đến lúc “nó” lại sượt qua điểm G tôi liền kẹp chặt lại...

Sau đó Phương tiên sinh rên lên một tiếng, dịch lỏng ầm ập chỉ trong nháy mắt tràn đầy bên trong cơ thể của tôi.

Tàu lượn siêu tốc chệch ra khỏi đường ray.– HOÀN TOÀN VẮN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-long-vo-toi-co-mot-anh-trang-sang>